

Viața noastră

Revistă trimestrială de cultură și viață a Casei de Ajutor Reciproc
a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad * Nr. 16 - Iunie 2014

Revista „Viata noastra”

Revistă de cultură și viață a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza”
Bârlad

**Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre
la datele de contact de mai jos:**

**Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182
Colectivul de redacție
Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbarlad.ro**

Din cuprins

NICOLETA ARNĂUTU 3 <i>Marcel Guguianu - donator și creator cu har</i>	MARIA MARIN 31 <i>Eroi au fost, eroi sunt încă</i>	VIRGIL GIUȘCĂ 57 <i>Trecutul va fi mereu alături de noi!</i>
MARIA MARIN 9 <i>Ștefan cel Mare – 510 ani de la moartea domnitorului</i>	VALENTIN ROȘCA 32 <i>Realizarea cu succes a unui obiectiv din proiectul de măsuri de dezvoltare a C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad pentru anul 2014</i>	IORGU GĂLĂȚEANU 60 <i>Magia destinului</i>
GETA MODIGA 10 <i>125 de ani de posteritate eminesciană</i>	ANIVERSARE 34 <i>Ștefan Malanca - 101 ani</i>	VASILE CHELARU 63 <i>Ironia sorții: „N-aduce anul ce aduce ceasul”</i>
VICTORIA RUDI 12 <i>Mihai Eminescu – Poet național și universal</i>	MARIA MARIN 36 <i>Tinere personalități bârlădene: Adrian Solomon Marius Tărnăuceanu</i>	GHEORGHE GHERGHE 66 <i>Satul Portărești</i>
GHIȚĂ CRISTIAN 13 <i>Nicolae Tonitza - artistul cetățean - pictorul copiilor și prietenul celor sărmani</i>	GHEORGHE CLAPA 38 <i>Ziua drapelului național al României</i>	VIRGIL VESEL 68 <i>Arborii și mediul citadin !</i>
GEO COȘERIU 16 <i>Zilele Culturale ale Bârladului</i>	NECULAI GHEȚĂU 43 <i>„Vârstele” imnului național „Deșteaptă-te române!”</i>	COL. (R) PAVELESCU PAVEL 74 <i>Ghid balnear terapeutic. Stațiunea Bălțătești</i>
ALINA BUTNARU 18 <i>Muzeul bârlădean – un muzeu centenar</i>	LIVIA ANDREI 44 <i>O întâlnire de suflet</i>	ECATERINA TELETIN 77 <i>Secretele bătrâneții sănătoase</i>
GEO COȘERIU <i>Sărbătoarea pensionarilor</i>	GHEORGHE CLAPA 45 <i>Poezia este baza vieții în societate</i>	ALIXANDRU PORUMB 79 <i>Consiliul Județean al Persoanelor Vârstnice Vaslui la 14 ani de la înființare</i>
PROGRAMUL CULTURAL ARTISTIC 23 <i>„Bârlad, vatră de istorie și cultură”, „Copilărie, floare de lumină”</i>	PĂRINTELE IOAN DE LA SIHĂSTRIA RARĂULUI 50 <i>„Așa petrece Iisus Hristos într-o tîne, și tu într-o El”</i>	FLORIAN PRICOP 81 <i>Eminescu la Oituz</i>
RITTA MINTIADE 27 <i>Ziua Copilului și ... a copiilor din noi</i>	DORINA STOICA 53 <i>Cerul de sub pământ</i>	REZULTATELE CONCURSURILOR „TINERE VLĂSTARE” 86
MIHAI LUCA 29 <i>Alexandru Philippide - filolog</i>	IFTENE CIORICIU 56 <i>Of, România mea</i>	PROGRAMUL CULTURAL-ARTISTIC 90 <i>„Așteptând învierea lui Hristos... așteptăm învierea noastră”</i>

Biografii, comemorări... evocări

MUZEOGRAF NICOLETA ARNĂUTU

MARCEL GUGUIANU

(28 Iunie 1922 - 12 Iunie 2012)

DONATOR ȘI CREATOR CU HAR

Bârladul, deși nu este situat în vecinătatea unor munți celebri sau ape vestite, vecinătăți care, de regulă, conferă noblete unor locuri pe mapamond, este un centru urban lipsit de complexul provinciei, cu o identitate a locului dată de gradul culturalității sale.

În evoluția sa, pe parcursul ultimului secol, viața spirituală din acest colț de țară, așa cum se întâmplă pretutindeni în lume, a depins de concepția timpului despre ceea ce înseamnă cultură, căreia i se adaugă un alt factor, tot atât de important, generat de prosperitatea economică și, mai ales, de disponibilitatea politicului de a investi în acest important aspect din existența umanității.

În România, spre deosebire de multe alte locuri din lume, instituțiile specializate dedicate școlii și educației prin cultură au devenit prezente, cu mult mai târziu.

Ofensiva culturală națională lansată în secolul al XIX-lea ca o necesitate în interiorul Regatului României, idee care a aparținut elitelor românești, se regăsește de timpuriu în cadrul societății bârlădene.

La acest moment, dezvoltarea școlii naționale a condus la creșterea numărului cadrelor didactice, profesori școliți și educați în țară și/sau străinătate, care au înțeles să se implice voluntar în cadrul societății locale.

În rândul școlii bârlădene, Colegiul „Gh. Roșca-Codreanu” și Școala Normală „Principele Ferdinand” ocupă un loc important în ceea ce privește felul în care profesorii acestor instituții, și nu numai, s-au implicat în ceea ce se considera atunci ca fiind important - *luminarea poporului* - nu numai prin educație și instruire școlară, ci și prin intermediul instituției de cultură.

Prin implicarea voluntară a elitelor la Bârlad, cu mult înaintea altor localități românești mari, au luat ființă prima bibliotecă dedicată publicului în anul 1906 și primul muzeu în 1914.

Faptul că generația contemporană bârlădeană beneficiază de două importante instituții de cultură centenare, care gestionează o valoroasă moștenire culturală, demonstrează faptul că înaintașii noștri, ctitorii și cei ce au urmat, sunt adevărate modele ale unui timp.

Astăzi, mai mult decât altădată, circulația rapidă a individului, capitalului și a mărfurilor a generat o goană pentru acumularea unor averi cu multe zerouri în paralel cu apariția unor „personalități și modele,” un nou tip uman, din nefericire, promovat cu frenezie de televiziune, ajunsă la performanțe nebănuite cu puțin timp în urmă.

În acest vârtej, dominat de false valori, când finanțarea proiectelor culturale din partea statului, principalul proprietar al patrimoniului cultural național, este în colaps, adevăratele modele și valori stau în umbră, fără a pieri.

Din această perspectivă, intervenția noastră își propune, așa cum am făcut de fiecare dată când am

avut ocazia, de a consolida poziția unor personalități în memoria colectivă.

În accepțiunea noastră, un model, într-o definiție mult simplificată, înseamnă o personalitate care a lăsat niște urme, amprente puternice și rezistente, demonstrând, indiferent de scurgerea timpului că faptele lor au fost gândite și înfăptuite pentru necesitățile unei anume prezent, dar mai ales pentru un viitor.

Rămânând în sfera particularităților locului, Bârladul, asemenea altor spații românești, este orașul unde au venit pe lume mari personalități naționale, ale căror opere au contribuit la îmbogățirea patrimoniului umanității. Este, deopotrivă, orașul lui Nicolae Tonitza și al lui Victor Ion Popa, pentru a numi doar două dintre aceste personalități ale căror opere, prin identitate de viziune și stil, au contribuit la devenirea culturii românești interbelice.

În drumul firesc al existenței sale, Bârladul își prelungește tradițiile culturale și artistice cu o altă generație, în rândul căreia, în domeniul artei, se numără sculptorul Marcel Guguianu și pictorul Corneliu Vasilescu, alături de care îi includem pe Rodica Lazăr (n. Huși), Gheorghe Spiridon (n. Burdusaci) și Gheorghe Răducanu (n. Cârja), pictori originari din zonă, unii dintre ei formați la școala bârlădeană, reprezentând generația anilor '50, cea care a urmat celei ce poartă semnătura lui Andreescu și Luchian.

Muzeografii bârlădeni, începând cu prima generație cu studii academice în domeniu până la cei de astăzi și-au propus și au reușit să facă din instituția muzeală bârlădeană, locul unde moștenirea culturală a fost ridicată la cel mai înalt rang în ierarhizarea valorilor, menite a contribui la educația și instrucția omului. Într-o accepțiune sintetică, muzeul, de regulă, o instituție a statului, înseamnă un sediu, patrimoniu și specialiști.

Elementul definitoriu este patrimoniul, compus din bunuri culturale, ca produs al creației umane din toate timpurile, clasat de specialiști după criterii exacte ce țin de profesionalismul în domeniu.

Patrimoniul cultural are ca trăsătură principală dinamismul, adică trebuie să se îmbogățească de la o perioadă la alta, neputând stagna sub aspectul îmbogățirii numerice și valorice.

Cum, dintotdeauna bunul cultural de valoare este scump, statul român, prin subfinanțare la care se adaugă politicile unui timp, a contribuit mult la încetinirea acestui dinamism.

Depășind aceste greutăți, muzeografii bârlădeni au reușit să compenseze această situație, adoptând o atitudine de comunicare și cultivare a personalităților locului, mulți dintre aceștia fiind creatori de valori

culturale sau mari colecționari.

Consecința majoră a acestei atitudini se regăsește în patrimoniul muzeului, îmbogățit substanțial prin donații.

Dacă cineva ar fi interesat să facă o cercetare în rețeaua muzeală națională sub aspectul numărului donațiilor, credem, sperăm să nu greșim, că muzeul bârlădean s-ar situa dacă nu pe primul loc, cu siguranță printre primele.

Cu certitudine, muzeografii de azi și de mâine au o obligație morală față de toți donatorii, adevărați mecena culturali, ale căror fapte sunt bine tezaurizate în existența muzeului.

Astăzi, din lipsă de spațiu, îi vom aminti doar pe doi dintre fiii acestui topos, Ion Chiricuță (1918-1988) și Marcel Vainfeld (1917-1990), cunoscute personalități în profesia medicinei, oameni cultivați, care au investit timp și, mai ales, bani în a achiziționa bunuri de artă, pasiune concretizată în două colecții bine constituite, ce poartă amprenta personalității și erudiției celor doi oameni de cultură.

Din numărul mare de donatori, menționarea doar a celor doi colecționari se datorează faptului că, donațiile făcute muzeului în anul 1982, dincolo de valoare și număr, pentru prima dată, schimbă structura patrimoniului secției de artă. Acum, după aproape șapte decenii de existență a secției, artei românești i se alătură arta universală cu cele două genuri, artă plastică și decorativă.

De loc lipsit de importanță este faptul că de la acest moment, când colecțiile donate au intrat în circuitul muzeal național și până astăzi, structura fondului de artă universală nu s-a mai îmbogățit.

Un alt donator, fiu al locului, căruia dorim să-i acordăm un spațiu mai mare, este Marcel Guguianu (1922-2012), de la a cărui trecere la Ceruri se împlinesc doi ani.

În practică, orice act de donație făcută statului român însumează o serie de fapte, cuantificate pe etape. Cum, la rândul ei, fiecare etapă se definește printr-o serie de particularități, ne vom limita doar la cele mai importante.

În calitatea noastră de autor al îndrăznețului proiect cultural dedicat donației și deschiderii muzeului care îi poartă numele, a devenit realitate în mileniul trei cu concursul exclusiv al donatorului, sculptorul Marcel Guguianu, și cu sprijinul, înțelegerea, deschiderea și disponibilitatea edililor locali și județeni.

Desigur, din cadrul acestei relații dintre donator și donatar nu poate fi exclusă contribuția specialiștilor muzeului, care au inițiat și realizat proiectul, realizare recunoscută în plan național.

În anul 2005, Ministerul Culturii a acordat

proiectului nostru **Premiul „Ion Frunzetti,”** fiind clasat în rândul celor mai importante proiecte culturale din anul 2004.

Fără intenția de a intra în detaliile acestui proces al donației vom semnala pe cele mai importante, semnificative în a înțelege artistul și generația sa.

Marcel Guguianu a fost un fiu loial locului de origine, care pe tot parcursul vieții sale a ținut legătura permanent cu prietenii bărlădeni și, mai ales, cu muzeul, unde artistul a acceptat să vină cu expoziții.

În cadrul acestor relații de colaborare, prin anii '70, și-a manifestat pentru prima dată dorința de a face o donație muzeului, condiționată de clauza oferirii unui spațiu generos și exclusiv expunerii operei sale.

Muzeul, care nu a avut excedent de spațiu niciodată în existența sa centenară, nu a putut onora oferta. Intenția de a dona se repetă pe parcursul anilor, fără a fi rezolvată problema spațiului în ciuda tuturor eforturilor.

Momentul a venit în ziua de 28 iunie 1997, când Marcel Guguianu împlinea 75 de ani. Acum, cu prilejul primirii titlului de **Cetățean de Onoare**, prezintă în fața oficialităților și a tuturor celor prezenți un act de donație, care avea valoare de ofertă de donație scrisă.

Refuzând cu obstinație orice soluție propusă, începând încă din anii '70, fără nicio urmă de vanitate, repetabila clauză, spațiul, prinde contur. Proiectul se derulează între 1997-2003.

Generozitatea artistului și relațiile permanente de colaborare existente pe parcursul anilor ne sunt de ajutor în a schița portretul unui donator, sculptor, un fiu care s-a întors acasă cu brațele pline de daruri, un adevărat model pentru orice generație.

Adeseori, Marcel Guguianu, aflat între prietenii săi sau în fața reporterilor curioși, spunea: **Toată viața mea eu o pun pe seama întâmplării.**

Marcel este numele pe care l-a primit pruncul cu numărul nouă al cuplului Ana și Ion, cel care a avut șansa datorită **întâmplării**, obsesiv repetată de artist, ca împreună cu un alt frate, să fie la un moment dat, singurii supraviețuitori din totalul celor unsprezece copii veniți pe lume în familia Guguianu.

Părinții artistului făceau parte din rândul meșterilor cofetari ai locului, proprietarii unui spațiu, situat în centrul orașului, cofetărie căutată de toți amatorii de delicatose rafinate.

Uneori, rememorând drama din familie, a pierderii copiilor, spunea că aceasta l-a marcat, dar l-a și ajutat în a supraviețui, totul datorită unei **doze de neastâmpăr**, stare care l-a ajutat să fie: **pieziș morții, vieții confortabile, chiar marmurei și bronzului**, așa cum s-a confesat în scris, dar și cu alte ocazii.

Comportamentul părinților și atitudinea acestora față de muncă l-au ajutat pe copilul Marcel să devină, așa cum mărturisea: **ucenic și servanț în prăvălia de cofetărie**, conferindu-i de timpuriu posibilitatea de a veni în contact cu săraci și bogați, educați și needucați, de la fiecare învățând câte ceva.

Copil ajuns de vârsta școlarizării, după absolvirea cursurilor primare la Școala „Maria și Ștefan Gâlcă”, unde l-a avut institutor pe poetul George Tutoveanu, se înscrie, conform dorinței tatălui său, la Colegiul „Gh. Roșca-Codreanu.”

Examenul de admitere a fost un adevărat eșec, mai ales

„Ciocârlia”

pentru tatăl său, eșec despre care, cu mult umor, spunea că toate notele obținute, chiar dacă le adunai pe toate nu dădeau atât cât trebuia să fie la un singur obiect pentru a putea intra.

Eșecul la acest prim examen al vieții l-a ajutat să înțeleagă că întreruperea drumului spre o instrucție dirijată i-a deschis o altă cale, mult mai grea, autoeducația.

Tatăl nemulțumit îl pedepsește pe tânărul care a dat dovadă că nu are **o aplicare pentru carte**, înscriindu-l la Școala de Arte și Meserii Bârlad.

De aici în colo, toate etapele vieții sale s-au înscris pe o traiectorie, așa cum spunea, **dominată de întâmplare**, debutând cu întâlnirea elevului cu primul său profesor, Dumitru Tarază, sculptor cu studii la Paris, o perioadă director al muzeului, un alt model pe care timpul îl acoperă cu rugina uitării.

Așa cum mărturisea, înnobilit cu **blazonul de cioplitor**, după ce a primit **botezul meșteșugului**, concretizat cu strivirea unui deget, incident fără urmări, a învățat temeinic de la profesorii săi tainele desenului și ale cioplitorului, ajutându-l să se apropie de viziunea formelor plastice.

Cunoștințele căpătate de la primii săi mentori, Dumitru Tarază și Dan Rășcanu, care s-au pliat perfect pe talentul nativ al tânărului, l-au ajutat, începând din acest moment, să-și aleagă singur drumul în viață.

Se înscrie la Liceul Industrial din Galați, secția sculptură, unde devine elevul profesorului Carol Schnell, un fost elev al cunoscului sculptor Corneliu Medrea.

Studiile de la liceu i-au deschis și netezit drumul înțelegerii și al îndemnării artistice, cu care de altfel era înzestrat nativ, alături de permanenta nevoie de a căuta și a afla ce se ascunde dincolo de învățătura din manualele școlare.

În anul 1941, profesorul său de liceu, intuind potențialul elevului, îl însoțește la București, prezentându-l fostului său dascăl, Corneliu Medrea, care îl acceptă ca student audient la cursurile sale, recomandându-i să se gândească la faptul că **sculptura era pentru oameni cu bani**, idee care l-a marcat fără a-l demobiliza pe tânărul, fără potențial financiar, venit din provincie, în fața căruia capitala era o atracție cu multe necunoscute.

În drumul pe care s-a angajat, Corneliu Medrea a fost dascălul de la care a învățat **mirajul lutului** pe care mai târziu l-a aprofundat, în atelierul lui Ion Irimescu, apropiindu-se de modelaj, despre care spunea că **atunci când am pus mâna pe o bucată de lut am simțit că nu sunt singur, de aici s-a născut revelația**.

Tânărul student audient la clasa profesorului Corneliu Medrea descoperă frumusețea trupului

femeii, care a devenit o temă mult îndrăgită, abordată în desen, sculptură și aforisme.

Asemenea colegilor săi, victime colaterale ale celui de al doilea război mondial, este mobilizat ca reporter de război, însoțind armata română până la Yalta.

La revenirea în țară, la Sala Dales, s-a organizat o expoziție a artiștilor, reporteri de război, la care participă și Marcel Guguianu.

Această manifestare marchează în palmaresul expozițional al artistului prima prezență a creației sale pe simezele puse la dispoziție publicului, criticilor, colecționarilor etc.

La finele războiului revine la Bârlad, optând să predea ca profesor suplinitor. O perioadă a predat desenul la mai multe colegii și gimnazii celebre din Bârlad.

După experiența didactică, timp de aproape nouă ani (1948-1956) lucrează ca sculptor la o firmă de construcții bârlădeană care derula proiecte privind sistematizarea orașului.

În cadrul proiectului „Teatrul în aer liber”, care avea ca scop construirea clădirii teatrului și a parcului din jur, Marcel Guguianu a răspuns de fragmentul privind parcul numit în proiect „Al.Vlahuță”.

Astăzi, puțini mai sunt cei care știu că parcul, înaintea extinderii treptate și modernizării din zilele noastre, a fost creația arhitectului George Prohib și a sculptorilor Iftimie Bârleanu, Vladimir Florea, Naum Corcescu, Ion Vlad și, nu în ultimul rând, Marcel Guguianu.

Demnă de reținut este informația furnizată de Marcel Guguianu, conform căreia toate dalele de piatră folosite la cele două fântâni cu amorași și la postamentele de susținere a celor patru vase au fost recuperate din ruinele fostei Școli Normale, bombardată în timpul războiului.

Total dezinteresat de entuziasmul artei realist-socialiste, realizează în cadrul proiectului, portretul Caragiale și cei doi amorași de la fântâni, pe care îi putem considera drept punctul de plecare în realizarea viitoarelor lucrări, înfățișând portretele câtorva dintre valorile neamului românesc: Eminescu, Luchian, Creangă, Sadoveanu, portrete abordate cu pasiune și seriozitate, prezente în cadrul donației.

Moda devastării și mutilării statuiilor, apărută în plan național după 1990, s-a manifestat și la Bârlad, prin afectarea unui număr de trei statui între care un bust Eminescu, creație semnată de Ion Vlad, lucrări distruse cu barbarie de indivizi care, sub anonimatul nopții, le-au dărâmat de pe socluri, sfărâmându-le până au ajuns la armături.

Pentru că bustul Eminescu nu a mai putut fi restaurat, Marcel Guguianu, profund afectat de

disprețuirea lucrării lui Ion Vlad, un artist pe care îl aprecia, a donat orașului un bust Eminescu din bronz, inițiind un proiect de realizare a tuturor portretelor în bronz, proiect nefinalizat, din nefericire.

Începând cu anul 1956, pașii îl poartă spre o altă etapă a vieții, când se stabilește la Iași, unde devine consilier pe probleme de artă și monumente în cadrul serviciului de pe lângă primăria ieșeană.

În cei zece ani petrecuți la Iași, consilierul care răspundea de toată Moldova, susține îmbogățirea monumentelor statuare ale Bârladului, hotărând împreună cu edilii să plaseze o lucrare, portretul lui Enescu a sculptorului Ion Vlad, premiată în cadrul unui concurs, existentă astăzi pe aleile din Grădina Publică.

Criticul de artă Petru Comănescu într-un studiu publicat în „Iașul cultural” (1963) aprecia portretele artistului de la acel moment, pe care le văzuse în atelier, catalogate, făcând referire la portretele Luchian și Coșbuc, ca fiind adevărate valori portretistice.

Privite din perspectivă cronologică, aceste aprecieri se încadrează în rândul primelor considerații critice la creația sculptorului din perioada ieșeană, locul unde Marcel Guguianu s-a afirmat ca sculptor, continuând ceea ce începuse la Bârlad.

Tot acum participă cu lucrări la toate saloanele și expozițiile interregionale organizate în capitala Moldovei și nu numai.

Părăsește Iașul în anul 1965, stabilindu-se în

București, unde va rămâne până la sfârșitul vieții, marcând definitiv creația sculptorului a cărui timp se împărțea riguros între cel petrecut în atelierul de creație și cel de regăsire a boemei bucureștene, din a cărei festinuri spirituale a avut multe de învățat, legând o serie de prietenii.

Ajuns și stabilit în București, Marcel Guguianu, conștient că pentru a intra în marea orchestră a creației plastice este nevoie de muncă și dăruire, renunță la orice alte îndatoriri, refugiindu-se în atelierul său din Lascăr Catargi nr. 44, existând și astăzi, unde s-a dedicat exclusiv sculpturii, desenului și scrisului.

Timpul petrecut în atelierul său, definit de criticul de artă Mircea Deac ca fiind **un laborator al ideilor și formelor în spațiu** (1985), a reprezentat spațiul de suflet, confortabil, unde s-a retras, încercând să găsească răspunsuri și rezolvări la problemele care îl frământau.

Aici, atunci când a ajuns la maturitatea vârstei de creație, având răspunsuri la dilemele și căutările sale, începe să organizeze expoziții personale.

În anul 1971, când Colegiul *Codreanu* a fost sărbătorit la împlinirea a 125 de ani, Marcel Guguianu, în calitate de fost profesor a deschis prima expoziție personală la Bârlad, urmată de multe alte participări, la care a fost solicitat de muzeu, alți concitadini și diferite instituții.

Prezența operei artistului în spațiul public

românesc și criticile favorabile l-au încurajat în a participa la manifestări peste graniță începând cu *Saloanele de Primăvară și de Toamnă* de la Paris, din anii '80, considerate cele mai exclusiviste manifestări de artă din Europa.

Munca riguros și eficient contopită cu dimensiunea harului creator al artistului taciturn, considerat de mulți critici, **un romantic din ultima generație, cu o disciplină interioară de tip clasic** (Cristina Angelescu, Virgil Mocanu), a condus la o serie de succese, concretizate în opera artistului, prezentă în spațiile geografice ale lumii, San Marino, Paris, Vigan, Geneva, New York, Washington, de unde au putut ajunge în proprietatea unor instituții sau colecționari particulari.

Fără intenția de a epuiza palmaresul expozițiilor și al trofeelor care i-au încununat creația, considerăm că cele câteva momente și etape prezentate de noi, oferă posibilitatea cunoașterii parțiale ale unui drum

presărat cu frământări, îndoieli și succese, care i-au conferit operei recunoaștere.

Astăzi, grație ofertei generoase, opera sculptorului, realizată în lut, marmură și bronz, un grupaj constituit din peste 100 de lucrări, reprezintă o selecție semnificativă, dominată de prezența trupului uman, expus pentru marele public, începând cu anul 2004, într-o clădire modernă ce dă noblețe și măreție acestui colț din peisajul bărlădean.

Correspondența dintre o realitate finită, sculptura și intenția creatoare, este subliniată în expunere prin prezența pe simeze a unui număr semnificativ de desene, care conferă oricărui vizitator posibilitatea unui exercițiu intelectual în a urmări un proiect mental, pornind de la un desen dus până la opera obținută ca izbândă asupra materiei inerte.

Cu totul special și unicat este parcul care înconjoară clădirea, un spațiu compus din statui supradimensionate alături de mobilierul jardinier, floral și vegetal specifice.

În cadrul acestei compoziții, așa cum a gândit sculptorul, a fost creată o alee care se termină cu un zid măcinat de timp, o poartă, un izvor, și în plan central o lucrare semnificativă **Rugăciunea**, ce poate semnifica, năzuința spre consacrare.

Arhitectul imobilului, Vericianu Nicolae, un prieten al sculptorului, a creat primul imobil din patrimoniul muzeului, care încă de pe planșetă a fost gândit ca având destinație muzeală.

În plan național, la momentul inaugurării, la Bârlad, 2004, Muzeul de Artă „Marcel Guguianu” era al patrulea din numărul celor existente în rețeaua muzeală națională, alături de cele dedicate creațiilor lui Corneliu Medrea (București), Ion Irimescu (Fălticeni), Ion Jalea (Constanța).

Ulterior, numărul muzeelor de autor sculptor se îmbogățește cu cel de la Brăila, dedicat artistului Nică Petre.

Pentru Marcel Guguianu, acest muzeu, așa cum a declarat adeseori după anul 2004, semnifică „... **împlinirea unui vis și bucuria că în orașul natal s-a putut ridica acest muzeu, unde se află locurile copilăriei și adolescenței, dar și locul de veșnică odihnă a părinților și fraților mei ... aici simt că întineresc, că îmi încarc bateriile pentru ceea ce îmi va oferi viața ... de aici mă întorc la București ... remontat, întinerit, cu alte forțe, parcă mai proaspete și cu gândurile mai limpezite**” (2004).

A revenit definitiv în anul 2012, unde se odihnește, alături de ai săi, într-un spațiu, gândit de artist, reprezentând un moment funerar simplu, de bun gust, unic, între cele ce dau monotonia prin repetiție a aceluiași tip funerar, ajuns aproape de Kitsch.

„Elan”

ȘTEFAN CEL MARE –

510 ANI DE LA MOARTEA DOMNITORULUI

Ștefan cel Mare sau Ștefan al III-lea se pare că s-a născut în 1433 la Borzești. Era fiul lui Bogdan al II-lea și al doamnei Oltea.

După uciderea tatălui său de către Petru Aron, eveniment petrecut în cadrul unei nunți ce a avut loc la Reusen, Ștefan a reușit să treacă în Transilvania, unde a găsit adăpost la curtea lui Iancu de Hunedoara. În anul 1457, cu ajutorul vărului său Vlad Țepeș și în înțelegere cu boierii din Țara de Jos a Moldovei (deci și cu bărlădenii) Ștefan îl învinge pe Petru Aron la Doljești. În urma acestei victorii, boierii întruniți pe Câmpia de la Direptate l-au recunoscut domn, iar mitropolitul Teoctist l-a miruit.

În vremea sa, Moldova se întindea de la Carpații Răsăriteni până la Nistru. Ștefan a căutat să-și consolideze domnia luând o serie de prevederi, precum: reface domeniul domnesc, ia măsuri de dezvoltare economică și culturală, se folosește atât de cetele boierilor – oastea cea mică, dar și oastea cea mare, reface cetățile, dar construiește și altele noi.

De asemenea, în acea perioadă, Moldova era străbătută de un drum comercial de la Marea Baltică prin Polonia până la Marea Neagră, rută ce aduce venituri importante în vistierie. Sunt acordate privilegiile comerciale negustorilor polonezi, transilvăneni și maghiari, iar sumele astfel obținute erau investite în fortificarea și apărarea țării.

În politica externă, domnitorul moldovean se remarcă prin acțiuni de apărare a independenței țării, nedorind să atragă doi dușmani deodată. În consecință, a fost adeptul politicii de „bloc românesc” și de front antiotoman. Solii săi au ajuns în Rusia, Hanatul Crimeii al lui Uzun pașa din Crimeea, Statul papal etc.

La începutul domniei sale, Ștefan era vasal Ungariei, recunoscându-se totodată și vasal al Poloniei în anul 1459. Aflându-se în Polonia, Petru Aron trece în secuime, iar Ștefan cel Mare ripostează prin cucerirea *Chiliei în anul 1465*, cetate ce a fost cedată de către Petru Aron lui Iancu de Hunedoara. Nemulțumit de întorsătura evenimentelor, Matei Corvin atacă Moldova, fiind învins de voievod la *Baia în 1467*. În 1469, Ștefan îl prinde și îl ucide pe Petru Aron. Un an mai târziu, are loc confruntarea cu tătarii la Lipnic, soldată cu înfrângerea acestora și cu capturarea unui număr mare de prizonieri, printre aceștia aflându-se și fiul hanului tătar. Cu această ocazie, el a răzbunat și moartea prietenului său, Mitruț, ucis de tătarii la stejarul din Borzești.

Avansând de-a lungul istoriei, precizăm faptul în anul 1471, Ștefan cel Mare refuză plata tributului către Poartă. Tot acum, intră în conflict cu Radu cel Frumos, fratele lui Vlad Țepeș, care era supus al sultanului, pe care-l alungă de pe tron.

În 1474, sultanul îi cere tributul restant, precum și cele două cetăți – Chilia și Cetatea Albă. Refuzând, Ștefan cel Mare, în anul 1475, înfrânge la *Podul Înalt* oastea condusă de Suleiman pașa.

La un interval de două săptămâni de la această strălucită victorie, voievodul trimite capetelor încoronate o scrisoare circulară, prin care le anunță victoria și le solicită sprijinul. De asemenea, acesta trage un semnal de alarmă, afirmând faptul că Moldova era „o poartă a creștinătății,” care dacă va fi înfrântă, va conferi otomanilor cale liberă în cucerirea întregii Europe. Apelul său se va solda doar cu promisiuni, fiind nevoit să facă față singur dușmanilor la: *Războieni (1476)*, *Cătlăbuga (1485)*, *Șcheia (1486)*.

În urma pierderii cetăților Chilia și Cetatea Albă în anul 1484, domnitorul moldovean este nevoit să se prezinte la Colomeea pentru a presta jurământul de vasalitate în fața lui Cazimir al IV-lea. Sub pretextul eliberării cetăților Chilia și Cetatea Albă, Ioan Albert, fiul lui Cazimir al IV-lea, dorește de fapt înlăturarea lui Ștefan cel Mare de pe tronul Moldovei. În contrapondere, voievodul îl va învinge la *Codrii Cosminului*, iar tratatul încheiat la Hârlău va consfinți ieșirea Țării Moldovei de sub suzeranitatea Poloniei (1499). Cu 12 ani înainte, Ștefan obținuse și recunoașterea independenței din partea Imperiului Otoman.

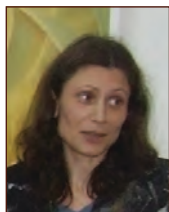
În altă ordine de idei, Bârladul atestat în 1174, devine în vremea lui Ștefan cel Mare, reședința vornicului Țării de Jos a Moldovei. Tot aici, a funcționat temporar și cancelaria domnească de unde domnul emitea unele documente. După bătălia de la Podul Înalt, Ștefan hotărăște construirea unei fortificații de pământ la Bârlad cu rol în apărarea de armatele otomane.

Ultimii ani ai domniei lui Ștefan cel Mare sunt caracterizați de liniște și pace. Înainte de a muri la 2 iulie 1504, a înregistrat o ultimă victorie, prin cucerirea Pocuției, vechi teritoriu pus drept gaj de Wladislaw Jagello pentru un împrumut de 3000 ruble contractat de la Petru I Mușatinul.

De-a lungul domniei, Ștefan cel Mare a construit 44 de mănăstiri și biserici, dintre care una și la Vaslui. A amenajat printre altele, și un centru de miniaturi la Dragomirna, iar pictura murală bisericească a atins perfecțiunea. Tot acum, mitropolitul Teoctist a scris „Letopisețul de când cu voia lui Dumnezeu s-a întemeiat Țara Moldovei,” lucrare păstrată în 5 variante.

La 21 octombrie 2006, în cadrul emisiunii „Mari români” difuzată de Televiziunea Română, Ștefan cel Mare a fost desemnat „cel mai mare român al tuturor timpurilor,” rezultat ce a fost contestat de către Consiliul Național al Audiovizualului.

125 DE ANI DE POSTERITATE EMINESCIANĂ

Actualitatea lui Eminescu

Pe 15 iunie 2014 s-au marcat 125 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu. Deși posteritatea eminesciană a împlinit acest număr de ani, aspecte din scrierile jurnalistice ale poetului sunt mai actuale decât oricând. Faptele distructive ale societății eminesciene, aspru condamnate de Eminescu, dar și de mulți trăitori ai vremurilor respective, sunt realități incontestabile cu care societatea României de astăzi, membră a Uniunii Europene și a NATO, se confruntă zi de zi.

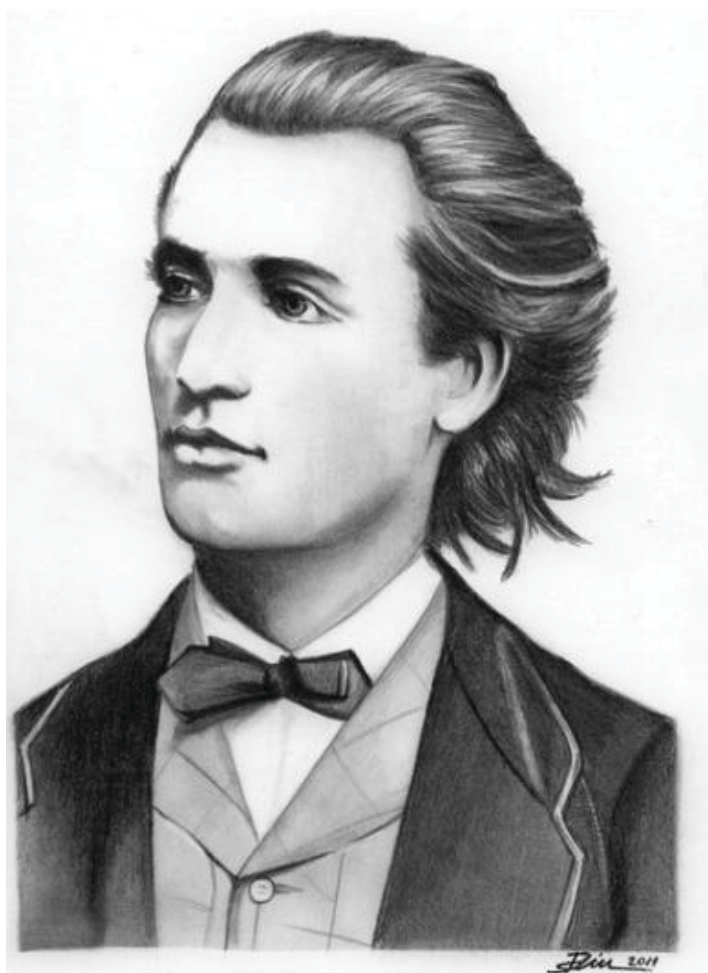
Acum, într-o societate ce se presupune că are la bază principii democratice, întrebările firești și extrem de simple pe care fiecare dintre noi poate îndrăzni să și le pună, sunt : cine și de ce nu a învățat din erorile trecutului? Se autocondamnă românii la indiferență, ori la o falsă neputință de a fi slujitorii adevărului și a demnității?

Cine sunt și cum sunt românii, de istoria se repetă, poate că sunt răspunsuri ce se regăsesc tocmai în faptele lor.

Pentru cei care continuă să credă într-o Românie în care, pentru fiecare membru al comunității - adevărul, demnitatea, responsabilitatea, prosperitatea majorității cetățenilor - ar trebui să fie dominante prin atitudine, concept de viață și spirit întreprinzător, nu le rămâne decât să citească și să judece actualitatea celor scrise de Mihai Eminescu în ziarul *Timpul*!

„Nu oprim pe nimeni nici de a fi, nici de a se simți român. Ceea ce contestăm însă, e posibilitatea multora dintre aceștia de a deveni români, deocamdată. Aceasta e opera secolelor. Până ce însă vor fi cum sunt: până ce vor avea instincte de pungășie și cocoterie nu merită a determina viața publică a unui popor istoric. Să se moralizeze mai întâi, să-nvețe carte, să-nvețe a iubi adevărul pentru el însuși. Și munca pentru ea însăși, să devie sinceri, onești, cum e neamul românesc, să piarză tertipurile, viclenia și istericalele fanariote, și-atunci vor putea fi români adevărați. Pân-atunci ne e scârbă de ei, ne e rușine c-au uzurpat numele etnic al rasei noastre, a unei rase a noastră și iubitoare de adevăr, care-a putut fi amăgită, un moment, de asemenea panglicari, căci omul cel mai cuminte poate fi amăgit o dată.” (*Timpul*, 17-18 august 1881);

„Mita e-n stare să pătrundă orișunde în țara

aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații.” (din *Timpul*, 18 aprilie 1879);

„Oamenii care au comis crime grave rămân somități, se plimbă pe stradă, ocupă funcții înalte în loc de a-și petrece viața la pușcări.” (din *Timpul*, 3 mai 1879);

„Sentimentul istoric al naturii intrinseci a Statului sau o mână de fier, din nefericire, lipsesc; așa încât, departe de-a vedea existența Statului asigurată prin cârma puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația – mai viguros, mai onest și mai inteligent, suntem, din contră, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la mila sortii, de la pomana împrejurărilor exterioare, care să postuleze ființa Statului român ca pe un fel de necesitate internațională.” (din *Timpul*, 31 august 1878);

„Partidele la noi nu sunt partide de principii, ci de interese personale. Cauza acestei organizări stricte e

interesul bănesc, nu comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia și Camorra care miroase de departe a pușcărie.” (din **Timpul**, 27 aprilie 1879);

„Clasele productive au dat îndărăt, proprietarii mari și țărani au sărăcit, industria de casă și meșteșugurile s-au stins cu desăvârșire – iar clasele improductive, proletarii condeilui, cenușerii, oamenii ce încurcă două buchii pe hârtie și aspiră a deveni deputați și miniștri, advocați, s-au înmulțit cu asupra de măsură, dau tonul, conduc opinia publică, fericesc nația în fiecare zi, pe hârtie.” (din **Timpul**, 22 februarie 1879);

„Un sistem reprezentativ, întins ca o rețea asupra întregii țări, influențat însă, întotdeauna în mod absolut, de guvernul central, și-a format în fiecare părțică organele sale, sub formă de consilii județene, consilii comunale, consilii de instrucțiune, consilii de sus și de jos, care nici nu știu ce să consilieze, nici nu au ce reprezenta decât pe persoanele din care sunt compuse...” (din **Timpul**, 27 mai 1879);

„Nu e vorba doar de reacțiune prin răsturnare, ci prin înlăturarea elementelor bolnave și străine de viața noastră publică de către elementele sănătoase coalizate.” (din **Timpul**, 19 septembrie 1879);

„Elemente străine, îmbătrânite și sterpe, s-au amestecat în poporul nostru și joacă comedia patriotismului și a naționalismului. Neavând tradiții, patrie hotărâtă ori naționalitate hotărâtă au pus totuși, mâna pe Statul român. Conștiința că ele sunt deosebite de neamul românesc nu le-a dispărut încă – ele se privesc ca o oaste biruitoare într-o țară vrăjmașe. De-aceia nu-i de mirare ca întreaga noastră dezvoltare mai nouă, n-a avut în vedere conservarea naționalității, ci realizarea unei serii de idei liberale și egalitare cosmopolite.” (din **Timpul**, 14 noiembrie 1880);

„Avem nevoie, mai întâi de toate, de-a ură neadevărul, ignoranța lustruită, cupiditatea demagogilor, suficiența nulităților.” (**Timpul**, 28 septembrie 1880);

„Odată egalitarismul cosmopolit introdus în legile politice ale țării, orice patriot improvizat și de proveniență îndoiioasă a voit să stea alături cu aceia pe care trecutul lor îi leagă cu sute de rădăcini, de țară și popor. Dar acești oameni noi, acești „patrioți” căutau numai foloasele influenței politice, nu datoriiile.

Din cauza acestor elemente, care formează plebea de sus, elementele autohtone ale țării dau repede îndărăt în privire morală și în privire materială.” (**Timpul**, 22 martie 1881);

„Demagogia la noi însemnează ură înrădăcinată a veneticului fără tradiții, fără patrie, fără trecut, în contra celor ce au tradiția hotărâtă, un trecut hotărât.” (**Timpul**, 30 iulie 1881);

„Străini superpuși fără nici un cuvânt nației românești, o exploatează cu neomenie, ca orice străin fără păs de țară și popor.” (**Timpul**, 9 august 1881);

„Acest spectacol al exclusivei stăpâniri a unei rase și decăzute și abia imigrate asupra unui popor istoric și autohton e o adevărată anomalie, căreia poporul istoric ar trebui să-i puie capăt, dacă ține la demnitatea și la onoarea sa.” (**Timpul**, 9 august 1881);

„Mizeria materială și morală a populației, destrăbălarea administrației, risipa banului public, cumulul, corupția electorală, toate acestea n-au a face, la drept vorbind, cu cutari sau cutari principii de guvernământ. Oricare ar fi guvernul și oricare vederile sale, supreme, corupția și malonestitatea trebuie să lipsească din viața publică orice ar fi, pe de altă parte, religia politică a unui guvern, ea nu-i dă drept de-a se servi de nulități venale, de oameni de nimic, pentru a guverna.” (**Timpul**, 9 decembrie 1882).

„Eminescu a introdus în poezia românească adevărata cugetare ca fond și adevărata artă ca formă.”

B.P. Hasdeu

„O națiune se poate educa printr-un om (Eminescu) și chiar printr-un simplu cuvânt (întru).”

C. Noica

„Admirator, predestinat, al creațiilor populare, Eminescu și-a făcut ucenicia în chiar grădinile îmbălsămate ale folclorului.”

Perpessicius

„Eminescu e sfântul prea curat al ghiersului românesc.”

T. Arghezi

Selecție **Gică Iureș**

MIHAI EMINESCU – POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL

Ce ne spune Eminescu din postura de poet național, adevărându-l ca "POETUL PATRIEI MELE."

Prin fața lui EMINESCU trece toată slava acestui topos român din cele mai vechi vremi până astăzi.

În poezia sa sunt deșteptate la viață aproape toate făpturile - regi și preoți, voievozi și ctitori, temple și râuri, codri și animale, zimbri și bouri, fagi și stejari, busuiocul și teiul, trestia și pădăria și tot universul acesta.

Nimeni până la EMINESCU, în graiul român, n-a auzit trecerea vremii, perindarea firii lucrurilor lumii, vremelnicia lor și misterioasa lor frumusețe, farmecul lumii în clipa de extaz.

"Acolo lângă izvoare, iarba pare de omăt
Flori albastre tremur ude în văzduhul tămâiet
Pare că și trunchii vecinici poartă suflete sub coajă

.....
Iar prin mândrul întineric al pădurii de argint,
Vezi izvoare zdruncinate peste pietre licurind

.....
Mii de fluturi mici, albaștri, mii de roiuri de albine
Curg în râuri sclipitoare peste flori, de miere pline,

.....
A popoarelor de muște sărbători murmuritoare
Lângă lacul care-n tremur somnoros și lin se bate."

(Călin, file din poveste)

*

"El singur zeu stătut-au nainte de-a fi zei

.....
Și el îmi dete ochii să văd lumina zilei
Și inima—mi împlut-au cu farmecele milei
În vuietul de vânturi auzit-am al LUI mers"

(Rugăciunea unui dac)

Prin EMINESCU, numai de-l vom pătrunde cum se cuvine, știm cum stau lucrurile în UNIVERS, poezia lui este o inițiere de rang în rânduiala COSMOSULUI.

De la izvor până la PĂRINTE, drumul ce-l străbate LUCEAFĂRUL, din sânul mării până dincolo de ceruri, poetul este pătruns de armonia, de farmecul cel sfânt, de limpezimea nemuritoare a ZIDIRII, simte puterea lumii și taina viețuirii ei în comunicarea pământului, aude și vede realitatea vie tănuțită în grai:

"Iar noi locului ne ținem
Cum am fost așa rămânem,
Marea și cu râurile,
Lumea cu pustiurile
Luna și cu soarele
Codrul cu izvoarele." **(Revedere)**

În acest paradis divin autohton, EMINESCU, precum nimeni altul la noi, zărește asemănarea lui, măsura lui, odihna lui pe care natura de sine nu i-o putea acorda.

Dacă n-ar fi simțit, văzut, înțeles și viețuit cu toată ființa

taina încoronării firii lumii prin FEMEIE, încă n-am fi în fața poetului nostru național – EMINESCU.

Aici trebuie căutat sâmburele zămisitor al profundului patriotism eminescian.

În preajma FEMEII, va fi ajuns la origini, va fi trecut la temelia lucrurilor.

Iată celebra cugetare a iubirii dată de EMINESCU:

"Ce e amorul? E un lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere." **(Ce e amorul?)**

Chipul iubitei este unul firav, de înger suav al blândeței și evlaviei, nimic din seducătorul eros carnal:

"Și cu acel smerit surâs
Cu acea blândă față
Să faci din viața mea un vis
Din visul meu, o viață." **(S-a dus amorul)**

Putem spune, pe drept cuvânt, că Mihai Eminescu - cel mai valoros poet român - a fost unul dintre cei mai de seamă romantici ai literaturii universale, nu numai a prezentului său, ci din toate timpurile.

Originalitatea romantismului eminescian a avut capacitatea de a elucida ceea ce a fost adevărata calitate artistică în creațiile înaintașilor săi.

Plenitudinea spirituală a lui EMINESCU, trece cu mult dincolo de spațiul oferit de percepțiile romantismului.

În versul "EU RĂMÂN CE-AM FOST, ROMANTIC," el își exprimă răspicat originea spirituală.

Poetul a cărui structură sufletească este înfrigurată, meditează asupra dezordinii ce domină lumea, anticipând cataclisme universale, mergând până acolo încât constată că prezența sa în lumea concretă este o zădărnici.

"Căci ce-i poetu-n lume și astăzi ce-i poetu ?

La glasu-i singuratic s-asculțe cine vrea

.....
Mai bine niciodată el n-ar fi fost pe lume
Și-n loc să moară astăzi, mai bine murea ieri.

.....
Când prin această lume să trecem ne e scris

Ca visul unei umbre și umbra unui vis." **(Pierdut în suferință)**

Prin fantezia sa, depășește limitele obișnuite ale iubirii, aceasta fiind un ceva misterios, iar existența sa refuză orice fel de materialitate.

"Azi sunt cast ca rugăciunea și timid ca primăvara
Azi iubesc a ta ființă, cum iubesc pe Dumnezeu." **(Locul aripilor)**

EMINESCU, prin creația sa poetică, va duce în eternitate marile semnificații ale existenței umane de pe aceste meleaguri, poezia sa având loc bine determinat în literatura universală.

NICOLAE TONITZA

(1886 – 1940)

ARTISTUL CETĂȚEAN- PICTORUL COPIILOR ȘI PRIETENUL CELOR SĂRMANI

Viața și opera artistului Nicolae Tonitza, concitadinul nostru, a fost o luptă permanentă pentru cultivarea harului cu care era înzestrat, dar și împotriva nedreptăților sociale care îi afectau pe cei sărmani și fără nume.

Ne-a lăsat în afară de operele sale artistice și scrieri literare: note biografice, gânduri despre artă, despre unelte, tehnică și arta picturii, despre organizarea profesională a artiștilor plastici, despre educația învățământului artistic sau cronici plastice ale contemporanilor săi, maeștri români și străini.

Pentru a înțelege atât opera sa picturală cât și pe cea de publicist militant, este necesar să parcurgem succint câteva date biografice, consemnate chiar de el.

„..... Sunt născut în orașul Bârlad, în anul 1886 luna aprilie în 13. Tatăl meu era un negustor de manufactură. Bunicul după tată, despre care nu-mi amintesc, avea răzășie cu podgorii bătrâne, în comuna Ciurești, din județul Tutova.

Îmi aduc tare bine aminte, însă, de bunicul după mamă. Purta mustață tunsă, anterior, șapcă și brâu de mătase și avea o îndeletnicire dispărută astăzi. Bunicul era anume meșter de veșminte de mare sărbătoare, odăjdii rare cum nu se mai îmbracă în zilele noastre și pe care le broda cu mâna lui, în desenuri bătrânești, ample și severe, slujindu-se pentru aceasta de fire de mătase colorată, de fire de aur și argint. Am neconștient regretul că n-am cunoscut mai de aproape pe bătrânul acesta și mai îndelungă vreme. Când a murit el, eu n-aveam împliniți trei ani. Și totuși, imaginea lui trăiește în mine călăuzindu-mă în toate eforturile mele....”

Considerăm că de la acesta din urmă a moștenit Tonitza talentul său și înclinația spre arta decorativă, cunoscut fiind că genele se transmit, de obicei, la a doua generație.

„... Cum am început să pictez:

Am început să desenez la vârsta când încep să deseneze toți copiii, fără deosebire, adică la vârsta când prinzi a sta << copăcel>> și poți ține în degetele micuțe și neastâmpărate, o așchie de cărbune sau un bulgăraș de cretă.

Ușile, dușumelele, prostirile pe paturi, pereții, fețele de mese, au fost primele mele materiale, pe lângă cretă și cărbune.

Cea dintâi cutie cu vopsele, căpătată de la un unchi al meu, cu sprijinul și cu dragostea căruia am

putut să-mi fac mai târziu studiile, am avut-o pe la vreo zece-unsprezece ani, iar cel dintâi profesor al meu de pictură, a fost bătrânul maestru de desen de la liceul <<Codreanu>> din Bârlad, anume Vasile Grossu...”

A urmat cursurile Gimnaziului real între 1898-1902.

„Debutul artistic:

M-am înscris la Școala de bele – arte din Iași, împotriva părinților. (Poate aveau sărmanii bătrâni, dreptate!). Aici am pierdut cinci ani de zile...”

Trebuie să precizăm că, de la 16 la 21 de ani a urmat școala de la Iași, iar regretele sunt legate de faptul că în 1907 a pactizat cu țăranii răsculați și a fost exmatriculat, fără a-și fi luat examenul de absolvire. În această perioadă a fost coleg cu Ștefan Dimitrescu (1886-1933), pictor născut la Huși, a călătorit în Italia, într-o excursie de studii arheologice, condusă de Grigore Tocilescu. A vizitat Roma, Palermo, Neapole, Torino. Împreună cu Ștefan Dimitrescu și alți doi colegi zugrăvește biserica din Grozești- Bacău.

CASA DE AJUTOR RECIPROC
A PENSIONARILOR
"Elena Cuza" Bârlad

Vă invită marți, 29 aprilie
2014, orele 16:00, în Sala
de Conferințe "A.I. Cuza" a
C.A.R.P. Bârlad spre a
participa la evocarea

NICOLAE TONITZA

"pictorul copilăriei"

Evenimentul va fi susținut de
profesor Ghiță Cristian, urmat
de lansarea ultimei cărți a
poetului Petruș Andrei

PETRUȘ ANDREI

„Într-un crâng de neuitări”

Autoportret

În 1905, îl cunoaște pe Octav Băncilă, un alt mare artist militant, datorită căruia va înclina spre ideile socialiste, și cum tot răul e spre bine, pleacă în Germania, unde se înscrie la Academia Regală Bavareză, și începe să realizeze lucrări pentru care va primi laude. Aici, mai studiau Marius Bunescu și Lascăr Vorel, prin care îl va cunoaște pe Aurel Vlaicu.

Debutază ca educator și critic de artă, cu articolul „Importanța criticii în artă,” publicat în revista „Arta română”, din mai – iunie 1908.

Preocuparea permanentă pentru soarta celor mulți și obidiți se va concretiza în grafica „sa militantă”, cu care va debuta în revista „Furnica.”

După un an și jumătate la München, va călători în Italia, pentru a se stabili apoi la Paris, unde vine în contact cu marea artă europeană. Face copii după lucrările marilor maeștri Delacroix, Ingres, Daumier, cu care are afinități în grafică.

La fel ca Grigorescu și Andreescu, își însușește tehnica impresionistă și pictează în plain-air (cer liber) în pădurea de la Barbizon și în împrejurimile Parisului peisaje, copii, oameni nevoiași, lucrări cu care organizează în atelierul său din Montparnasse o expoziție - 46 de uleiuri și desene.

În primăvara lui 1911 revine în țară la Iași și participă la cea de a X-a Expoziție de pictură și sculptură a societății „Tinerimea artistică.”

În timpul verii, împreună cu Șt. Dimitrescu și C. Bacalu zugrăvește biserica din Poeni, Vaslui.

La 5 septembrie 1912 obține diploma de absolvire a Școlii de Belle arte din Iași și își începe serviciul militar la Școala de ofițeri de infanterie din București.

În august 1913 se logodește și în octombrie se căsătorește cu Ecaterina Chinescu.

Are loc războiul balcanic și Tonitza este mobilizat la Bârlad. Tot acum participă la Salonul artiștilor în viață, colaborează cu desene la diferite reviste și zugrăvește cavoul familiei Moruzzi din Iași.

Îl cunoaște pe Ștefan Luchian, care era imobilizat la pat și picta cu pensula legată de mână, iar George Enescu venea să-i cante din vioară.

Arta lui Tonitza nu a apărut „într-un spațiu gol”, el este confirmatorul unei tradiții care vine de la Grigorescu, Andreescu și Luchian și, ca și aceștia, și-a găsit izvorul în arta populară, în smălțuirile ceramicii, în coloritul covoarelor și costumelor, al icoanelor pe sticlă. Motivele decorative au fost preluate și prelucrate prin propria viziune despre culoare și desen. Elementele de limbaj plastic: punctul și linia vor fi interpretate creativ și original.

Ochii copiilor lui Tonitza sunt ca două puncte negre și profunde, în care se reflectă mirarea în fața vieții și a naturii, dar și ferestre în sufletul copilului nevinovat, inocent.

Linia va căpăta, în pictura lui Tonitza, accente decorative, vibrante sau asemeni celor de pe covoare vor contura florile, nudurile și portretele sau peisajele, căpătând o nouă expresivitate.

Pata de culoare va fi tratată în aplaturi decorative, modulată și vibrată făcând să strălucească suprafețele prin contraste îndelung studiate și elaborate.

Avatarurile vieții pictorului vor continua.

În 1914 este numit profesor suplinitor la Liceul militar din Iași. Deschide o expoziție în holul cinematografului din Bârlad.

Împreună cu Șt. Dimitrescu, D. Pavlu, Schweitzer-Cumpăna, Aurel Jiquidi, decorează biserica din Netezești – Ilfov. Își formează propria concepție despre iconografia bizantină, căutând inspirație la zugravii din vremea lui Petru Rareș care au realizat nemuritoarele și unicele în lume fresce de la Voroneț.

Demisionează din postul de profesor și se angajează la ziarul „Iașul” publicând numeroase articole, dar și ilustrații, caricaturi, militând pentru arta tradițională românească, pentru originalitatea și contribuția ei la patrimoniul culturii universale.

„...Să ne străduim cu toții să facem ca țara noastră să se impună în mijlocul celorlalte națiuni, printr-o cultură a ei proprie și printr-o artă care să oglindească caracterul fundamental al poporului românesc.”

În 1915, la București, organizează prima expoziție împreună cu Șt. Dimitrescu, unde expune 12 uleiuri, 7 desene și 9 studii din albumul „Din lumea celor umili”.

Participă și la alte expoziții:

- a XI-a ediție a "Tinerimii artistice";
- „Expoziția generală”;
- „Expoziția oficială de pictură, sculptură și artă decorativă de la Academia de Belle arte din Iași”.

Este mobilizat în armată. În luptele de la Turtucaia cade prizonier, se îmbolnăvește de malarie și reumatism, de care va suferi până la sfârșitul vieții. Totuși, în prizonierat face, asemeni lui Grigorescu care fusese reporter de război în 1877, peste 1000 de schițe care se vor materializa în lucrări de pictură:

- „Înmormântarea unui prizonier român în Bulgaria”;
- „Pe drumul spre Turtucaia”;
- „Convoi de prizonieri”;
- „Dezertori”.

În 1918 se reîntoarce la Iași ca gazetar și continuă să expună și să colaboreze la diferite reviste.

La 35 de ani, în 1921, are prima expoziție personală la București, cu 78 de lucrări și se bucură de succes.

Împreună cu Șt. Dimitrescu și Camil Ressu creează prototipuri ceramice pentru fabrica "Troita." Se mută cu familia la Vălenii de Munte, unde va rămâne trei ani și pictează capete de copii, portrete, peisaje.

La 12 martie 1921 are loc la București adunarea generală a artiștilor plastici din toată țara și ia ființă „Sindicatul artelor frumoase”, Tonitza fiind membru fondator.

Revine la București și la 39 de ani, în 1925, are a II-a expoziție personală cu 100 de lucrări.

Concomitent este prezent, cu lucrări, și la alte expoziții de la Paris și Iași. Se retrage de la "Arta română" și întemeiază cu sculptorul Oscar Han, pictorii Francisc Șirato și Ștefan Dimitrescu "Grupul celor patru."

La prima expoziție a "celor patru" expune 36 lucrări, iar la a II-a 26, între care:

- „Bătrânul clovn”;
- „Clovnul cel tânăr”;
- „Irina”.

Și-a pictat proprii copii: Irina, Catrina, Petru, dar și pe alții.

- „Cap de copil cu bonetă”;
- „Portret de copil”;
- „Portret de fetiță”;
- „Joc de copii”;
- „Frații”;
- „Orfanii”;
- „Fetiță citind”;
- „Fetița olandeză”;
- „Fetița pădurarului”;
- „Catiușa lipoveanca”;
- „Mica tătăroaică”;
- „Copil turc”.

În 1933 moare colegul și prietenul său Ștefan

Dimitrescu, iar Academia de Belle arte din Iași îl solicită pentru catedra de pictură, rămasă vacantă, carieră căreia i se va dedica timp de șapte ani, fără a-și întrerupe activitatea expozițională și publicistică.

Pictează la Piatra Neamț, pe Valea Bistriței și la Balcic și expune împreună cu Gheorghe Petrașcu, Șirato, Bunescu.

Împreună cu studenții, timp de doi ani va decora Schitul de la Durău.

În 1937 este numit rector al Academiei de Belle – arte din Iași, iar de la Paris, juriul Expoziției Internaționale îi acordă „Diploma de onoare”, și în țară, ca o recunoaștere a întregii sale activități, va primi Premiul Academiei Române.

Unul din foștii săi studenți, marele pictor Corneliu Baba, avea să scrie:

„... mi-a fost dascăl, îi venerez memoria pentru tot ce ne-a putut învăța: de la respectul față de meserie până la copilăreasca recomandare de a-mi face bilanțul zilei în fiecare seară înainte de a adormi. Știa nebănuিত de multe lucruri legate de meșteșug. Ca profesor nu vorbea niciodată unuia singur, ci tuturor. Intra în clasa lui, înconjurat aproape de întreaga școală. În mijlocul elevilor era un prieten mai mare, respectat de toți...”

Avea o modestie impresionantă. Dispărea, după o perioadă de lucru intens, în mijlocul oamenilor simpli, între care se simțea în largul lui. Discuta la nivelul fiecăruia, inspirând respect. Dialogurile lui erau unice...”

La 53 de ani se îmbolnăvește grav și nu-și mai poate continua activitatea. Înainte însă, mai expune la Salonul Oficial de pictură și sculptură, la Salonul de desen și gravură și la Expoziția internațională de la New York.

La 22 iunie 1939, Ministerul Educației Naționale îl concediază fără niciun sprijin material, ca o răzbunare pentru activitatea sa de militant activ care a combătut vehement toate aspectele negative ale societății.

Grav bolnav și demoralizat, la 27 februarie 1940 își dă obștescul sfârșit, lăsând generațiilor viitoare o operă artistică picturală, grafică și publicistică, dovada unui artist cetățean care nu a pregetat să lucreze permanent în spiritul tradiției românești autentice, al unei dăruiri pentru cauza celor mulți și obidiți, al unui spirit de breaslă pe care l-a susținut atât în plan artistic cât și social.

Viața și opera sa fac cinste nu numai orașului de al cărui nume și-a legat destinul, ci și nației române, aducându-și contribuția la patrimoniul culturii naționale și, implicit, al celei universale.

Ca un modest omagiu, adus de comunitate, Școala gimnazială de muzică și arte plastice, precum și Galeria de artă din orașul nostru îi poartă numele.

Zilele Culturale ale Bârladului

EDIȚIA A XXIX-a

GEO COȘERIU

Zilele Culturale ale Bârladului au ajuns la cea de a XXIX-a ediție și s-au desfășurat în perioada 17-23 mai 2014.

Sâmbătă, **17 mai**, a fost pentru bârlădeni o noapte de neuitat. A avut loc, în cadrul primei zile, „Noaptea muzeelor” desfășurată la Muzeul „Vasile Pârvan”, unde oaspeții au stat mult după miezul nopții. Manifestarea s-a deschis în prezența Excelenței sale, d-na Nieves Iliana Hernandez Portales, Ambasador Extraordinar și Plenipotențial al Republicii Cuba în România.

Fotografiile expuse pe holul etajului I al Muzeului au scos în evidență modernizarea Cubei cu ajutorul unui proiect UNESCO, care a inclus reînnoirea clădirilor din Havana, capitala Cubei.

A doua expoziție a „Noptii muzeelor” a fost cea a colecționarului din Republica Moldova, Petru Costin, care a adus la Bârlad peste 70 de samovare. Spațiul restrâns a făcut ca nu toate piesele să poată fi expuse. Colecționarul Petru Costin are câteva colecții unice în lume, este de trei ori deținător al unor recorduri Guinness World Records, distincții și titluri onorifice din Ungaria, Republica Moldova și România, peste 1700 de expoziții organizate în aproape toate țările Europei.

După vernisarea celor două expoziții extrem de interesante, primarul Bârladului, ing. Constantin Constantinescu, a înmănat diplomele de „Cetățean de Onoare al municipiului Bârlad unor foști și actuali muzeografi: Mircea Mamalăucă, actualul director al Muzeului „Vasile Pârvan”, d-nelor Eugenia Păpușoi și Lidia Damian, pentru întreaga lor contribuție adusă muzeului bârlădean, care la 10 aprilie a.c. a aniversat 100 de ani de existență.

La Pavilionul „Marcel Guguianu” a avut loc un concert extraordinar de muzică clasică susținut de artiștii Ionuț Cibotariu (pian) și Alexandru Mihai (vioară), care au încântat publicul cu muzică de Johannes Brahms. După concert, la Observatorul Astronomic al Muzeului „Vasile Pârvan” (orele 22:00), s-au putut face observații astronomice de pe acoperișul sediului muzeului amplasat pe strada Republicii nr. 235. Invitații care au vrut să vadă planetele, Luna și stelele cele mai importante de pe cer au primit detalii

și informații de la Ciprian Vântdevară, muzeograf și președinte al Astroclubului „Perseus” din Bârlad.

Activitățile din ziua a doua, duminică, **18 mai**, au început la ora 10:00, în Sala de conferințe a Primăriei, cu Simpozionul „Bârladul și Primul Război Mondial. Centenar,” urmat de vernisarea Expoziției de numismatică, medalistică și cartofilie a colecționarului bârlădean, col. (r) Gheorghe Vasiliu.

La ora 17:00, la Centrul Cultural „Mihai Eminescu” profesorul de istorie Marian Bolum și-a lansat cartea „Bancnote circulante pe teritoriul României în perioada regalității (1877-1946),” tipărită la Editura „Sfera” din Bârlad.

Seara a fost încheiată cu spectacolul oferit de actorii Teatrului „Victor Ion Popa” cu piesa „O noapte furtunoasă” a lui I.L. Caragiale, în regia lui Marcel Anghel.

Ziua a treia: luni, **19 mai 2014**. La ora 16:00 elevii Colegiului Național „Gheorghe Roșca-Codreanu” au expus la Primărie fotografii artistice: „Pictură cu lumină,” iar elevii de la Școala de muzică și arte plastice „N.N. Tonitza” au susținut un recital instrumental.

Marti, **20 mai 2014**. La Cercul Militar a avut loc vernisarea expoziției „Revenirea la tradiție”, unde elevii care acționează în cadrul celor trei cercuri de artă populară, conduse de meșterul popular Dan Horgan, au expus icoane pe sticlă, pe lemn, ouă încondeiate, măști populare, creații ce au fost încununuate cu premii la diferitele concursuri județene și naționale de gen. A urmat vernisarea expoziției „Culorile copilăriei” a celor 25 de elevi ai Cercului de pictură îndrumați de artistul plastic Eugen Iftene.

La Casa Națională „Stroe S. Belloescu” au avut loc două evenimente: primarul a felicitat și premiat pe bârlădenii care și-au aniversat ziua de naștere în perioada 1 aprilie-20 mai. De menționat că prima manifestare de acest gen inițiată de Bibliotecă, i-a sărbătorit pe cei născuți între 1 ianuarie-31 martie a.c. Proiectul Casei Naționale este intitulat „Scriitori și publiciști bârlădeni... la aniversare”. Cu acest prilej au fost prezenți Nicolae Crețu, Dorina Stoica, George Irava, Vasile Cărcotă și Ghiță Cristian. Președintele de onoare al „Academiei bârlădene”, prof. univ. dr. C.D.

Zeletin a fost sărbătorit într-un cadru special.

În cadrul „Colocviului de literatură” s-a propus înspre dezbatere tema „Literatura provinciei” la care a participat universitarul ieșean Nicolae Crețu, iar poetul Mihai Sultan Vicol și-a lansat ultima sa carte de versuri „Edenul disperării.”

O acțiune culturală a Bârladului, neinclusă în Programul activităților, a avut loc la Editura „Sfera” care și-a sărbătorit, în cadru restrâns, cei 15 ani de existență.

Miercuri, **21 mai 2014**, au avut loc trei evenimente:

- ziua școlii „Principesa Elena Bibescu”;
- la sediul Academiei bârlădene a fost lansată cartea lui Marian Rotaru „Dincoace de Lethe,” prezentată de Elena Popoiu, Elena Monu, Vasile Cărcotă și Simion Bogdănescu. În cele 770 de pagini autorul include cantități masive de informații din varii domenii: istorie, literatură, geografie, filozofie, sociologie, etnografie și folclor. Cităm din prefața cărții semnată de Elena Monu, președinta „Academiei bârlădene”: „A bea din apa râului Lethe înseamnă a uita. Autorul volumului de față, Marian Rotaru, invită la neuitare. Ne invită printre amintirile vii. Volumul de față este un slalom printre informații, făcut de o gândire liberă. Este o pledoarie pentru farmecul cunoașterii, un dialog cu interlocutorii neștiuți și, nu în ultimul rând, o invitație la meditație. Este o carte deschisă. O carte în care cititorul, intră în jocul autorului, și poate continua să o scrie”;

- la teatrul „Victor Ion Popa” a avut loc spectacolul „Veselia nu-i criză”, susținut de actorii Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” din București.

Joi, **22 mai 2014**. La Cercul Militar a avut loc spectacolul muzical coregrafic „Bârlad, vatră de istorie și cultură,” susținut de artiștii amatori ai C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad. Spectacolul a fost dedicat și zilei de 1 iunie, „Ziua Internațională a Copilului.” Pe scenă au urcat membrele Ansamblului coral „Crizantema”, coordonat de Maria Mihăilă, dansatorii coordonați de Cristopher Mozara și de Mihail Dranciu, interpretul de muzică folk Mihai Gheciu, trupa de copii a Clubului „Oliver”, Ansamblul folcloric „Rapsozii Iweștilor,” dirijor Aurel Spătaru, instructor Mihai Micu și interpretul George Forcos Palade, solistele și soliștii Paula Zaharia, Cristina Luca, Denisa Ghiur, Isabela Sbârcea, Dragoș Tufă, Vlad Ibănescu, Magdalena Siriac, Aneta Matei, iar Toma Raluca și Toma Denisa au interpretat la pian piese de M. Mussorgski și Fr. Chopin. Dintre recitatori s-au remarcat Dumitru Olaru, Darie Nuria Sânziana. A prezentat Bentu Andi Iulian.

Seara, la Centrul Cultural „Mihai Eminescu” s-a

lansat revista „Arheu” nr. 5/2014, fiind prezenți și ieșenii Lucian Vasiliu, Casian Maria Spiridon și Liviu Apetroaie.

„Zilele Culturale ale Bârladului”, ediția a XXIX-a s-a încheiat cu o expoziție de artă plastică, intitulată „Măști,” la Casa de cultură „G. Tutoveanu,” creații ale elevilor Școlii de Muzică și Arte Plastice, iar în Piața Civică „Al.I. Cuza” au cântat artiști locali și trupa Mandinga, după care artistul What's Up a încheiat „Gala Zilelor Culturale ale Bârladului.”

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BÂRLAD
CONSILIUL LOCAL BÂRLAD

Zilele Culturale ale Bârladului

Ediția a XXIX-a
17 - 23 mai 2014

Teatrul de Revistă "Constantin Tănase"
din București

ALEXANDRU ARȘINEL
STELA POPESCU
VASILE MURARU

CRISTINA STAMATE
BALETUL TEATRULUI
DANIEL IORDACHIOAE

ANTONIA

ORGANIZATORI: Primăria Bârlad * Consiliul Local Bârlad * Consiliul Județean Vaslui
Teatrul "V.I. Popa" * Muzeul "V. Pârvan" * Academia Bârlădeană * Casa de Cultură "G. Tutoveanu"
Biblioteca Municipală "Stroe S. Belloescu" * Centrul Cultural "M. Eminescu"
CARP "Elena Cuza" Bârlad * Cercul Militar Bârlad * Societatea de Istorie - Filiala Bârlad
Societatea de Geografie - Filiala Bârlad

MUZEUL BÂRLĂDEAN – UN MUZEU CENTENAR

Intrat în rândul muzeelor a căror vechime este de peste o sută de ani (Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” din București – 1834, Muzeul de Istorie Naturală din Iași – 1834, Muzeul de Artă din Iași – 1860, Muzeul Brăilei – 1881, Muzeul Național al Țăranului Român din București – 1906, Muzeul Aurului din Brad, județul Hunedoara, Muzeul de Embriologie și Anatomie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București etc.), instituția bârlădeană – ajunsă la „venerabila” vârstă de o sută de ani – însumează eforturile generațiilor de specialiști de a aduna și valorifica patrimoniul cultural național. În începuturile acestui muzeu sunt coagulate aspirațiile și dorința intelectualilor bârlădeni de a avea în orașul lor o bibliotecă, un muzeu și o pinacotecă.

Momentul de înălțătoare sărbătoare culturală, prilejuit de **CENTENARUL MUZEULUI BÂRLĂDEAN**, a declanșat în mintea și inima multora dintre noi (aproape involuntar) rememorarea și retrăirea unor clipe pe care le-am smuls din negura timpului. Noi, cei de azi, suntem tributari acelor personalități (profesor Stroe Belloescu, episcop Iacov Antonovici, Constantin Râmnicănu, col. Petrescu Tocineanu, Gheorghe Alexandrescu, Ion Pallady, primar Nicolae Simionescu) care au pus fundamentul acestei instituții bârlădene: **MUZEUL**.

Nu trebuie uitat poetul George Tutoveanu (președinte al Comitetului de inițiativă pentru întemeierea Bibliotecii din Bârlad, membru fondator al Societății Academia bârlădeană), în casa căruia începuse activitatea primei biblioteci publice, în anul 1906. Acest moment a constituit un preambul la ceea ce avea să urmeze, și anume: ridicarea unei clădiri cu destinația specială de a fi bibliotecă publică, muzeu și pinacotecă. Și astfel, din anul 1910, pe terenul aflat în

grădina mică a Primăriei, de pe Strada Regală, a început să funcționeze Casa Națională, donată de profesorul Stroe Belloescu. Cu acest episod începe „filmul” evenimentelor istorice și culturale legate de instituția muzeală bârlădeană, surprinse în expoziția permanentă **„Muzeul Vasile Pârvan, un secol de existență”** (vernisată pe data de 3 aprilie 2014), dar și în cuvântul rostit de directorul muzeului – Mircea Mamalaucă, în cadrul Festivității de deschidere (3 aprilie 2014), în care au fost subliniate câteva aspecte esențiale din viața instituției muzeale bârlădene: existența, în 1906, a unui Comitet de inițiativă compus din intelectuali bârlădeni care susțineau ideea constituirii unui muzeu și pinacotecă în acest oraș și momentul semnării Actului de constituire a muzeului (10 aprilie 1914); constituirea și dezvoltarea patrimoniului muzeal prin donații, achiziții și transferuri; activitățile cultural-științifice marcante, organizate de-a lungul timpului la muzeu; contribuția specialiștilor la dezvoltarea patrimoniului, prin cercetare științifică; momentele grele prin care a trecut muzeul, de la începuturi și până în prezent.

Cele trei zile (3, 4 și 5 aprilie), dedicate în exclusivitate Centenarului muzeului, au oferit invitaților veniți din aproape toată țara și din Republica Moldova – specialiști, academicieni, profesori universitari, artiști – foștilor angajați ai muzeului și tuturor bârlădenilor, o serie de activități cultural-științifice care au creat momente emoționante, dar și de destindere.

Debutul acestor evenimente culturale l-a constituit, așa cum spuneam mai sus, **Festivitatea de deschidere** în cadrul căreia au fost rostite discursuri de către ministrul secretar de stat prof. dr. Ioan Opriș, Mihai Gorgoi din partea Ministerului Culturii, prefectul județului Vaslui Andrei Puică, senator Gabriela Crețu, vicepreședintele Consiliului Județean

Vaslui Vasile Mihalachi, primarul orașului Constantin Constantinescu, directorul Muzeului Brukenthal din Sibiu prof. univ. dr. Sabin Adrian Luca, directorul Muzeului „Iulian Antonescu” din Bacău Ion Mitrea, directorul Muzeului Brăilei prof. univ. dr. Ionel Cădea. Tot în acest cadru au fost înmânate diplome și medalii pentru activitatea meritorie a celor care au slujit această instituție ani la rând – muzeografele Eugenia Popușoi și Nicoleta Arnăutu (director al muzeului în perioada 1987 – 2004) și restauratoarei Lidia Dragomir, dar și celor care au sprijinit-o în decursul timpului.

Festivitatea de deschidere a continuat cu momentul prelansării **Albumului colecției Ion Chiricuță**, prezentat de fiul colecționarului – prof. dr. Ion - Christian Chiricuță și de criticul de artă Adrian Buga. Acest album va analiza fiecare lucrare a artiștilor care se regăsesc în colecția Chiricuță, prezentând părțile mai puțin știute de noi, privitorii și iubitorii de artă. Vernisajul expoziției permanente **„Muzeul Vasile Pârvan, un secol de existență”** a încheiat această primă parte a activităților dedicate Centenarului. O expoziție care reface drumul destul de sinuos, urmat de muzeu, de la începuturile sale și până în prezent. Fotografii, documentele, publicațiile, piesele de arheologie și științele naturii, precum și lucrările de artă definesc momentele importante din istoria celor o sută de ani a muzeului. În planul central al acestei expoziții se află reprezentat patronul spiritual al muzeului – Vasile Pârvan – de la descoperirile cărui se împlinesc o sută de ani (în momentul când s-au încheiat săpăturile de la Ulmetum, în anul 1914, în același an a demarat campania de scoatere la lumină a celui mai vechi oraș de pe teritoriul țării noastre: Histria). Cele 40 de piese (fragmente de vase, capace din lut, fusaiole, greutăți din lut, opaițe), mărturii ale descoperirilor de la Ulmetum (com. Pantelimonul de Sus, județul Constanța) – din perioada secolelor III-VI d. H., Epoca Romană – au fost aduse de la Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan” din București, intrând în custodia muzeului nostru. La acestea, se adaugă copii după actele de naștere și de studii, fotografii și publicații, cu rolul de a contura personalitatea ilustrului arheolog.

În a doua parte a zilei de 3 aprilie, cu începere de la ora 17.00, maratonul cultural a continuat cu un **moment omagial Vasile Palade** (n. 1922 – d. 1993). Despre arheologul și directorul acestui muzeu timp de aproape trei decenii (1959-1987), au vorbit pictorul Corneliu Vasilescu, prof. dr. Ioan Mitrea, fost director al Muzeului de Istorie „Iulian Antonescu” din Bacău și prof. Mircea Mamalaucă – director al Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad. Expoziția permanentă de istorie-arheologie, al cărei vernisaj care a avut loc în jurul orei 18.00, a captat interesul publicului larg prin modalitatea

de realizare a acesteia. Noua abordare, constă mai ales în reconstituiri pentru perioadele paleolitic superior, neolitic, bronz, fier. Tematica expoziției, care vizează prezentarea evoluției comunităților locale, a permis expunerea unui număr impresionant de piese din patrimoniul muzeului (unelte, arme, unelte din silex și os, figurine, statuete antropomorfe și zoomorfe, ceramică, reprezentative pentru Culturile Starčevo-Criș, Precucuteni, Stoicani-Aldeni și Cucuteni), dând astfel posibilitatea publicului, ca după douăzeci de ani în care muzeul nu a mai dispus de un spațiu destinat expoziției permanente de istorie-arheologie, să vizualizeze patrimoniul acestei secții. Ultima sală, din cele 18 destinate acestei expoziții, este rezervată obiectelor, din neoliticul timpuriu până în secolul al IV-lea d. H. (Sântana de Mureș), clasate în categoria Tezaur.

Seara, Pavilionul „Marcel Guguianu” s-a dovedit neîncăpător pentru **concertul susținut de doi virtuozii ai viorii și pianului: Gabriel Croitoru și Valentin Gheorghiu**. Strunele viorii „Guarnieri” au vibrat pe compozițiile lui Ludwig van Beethoven, menționând aici, din aduceri aminte, Sonata nr.1 în D major și Sonata nr.5 în Fa major (vioara a aparținut lui George Enescu și a intrat în posesia lui Gabriel Croitoru în urma concursului organizat în anul 2008, fiind redată circuitului concertistic după mai bine de 50 de ani de

Consiliul Județean Vaslui

Muzeul „Vasile Pârvan” Bârlad

Vă invită să participați la sărbătorirea Muzeului „Vasile Pârvan” cu prilejul împlinirii unui secol de existență.

100

1914 2014

În program:

3.04.2014

ora 11.00: Ședința Festivă (sediul central)

ora 12.30: Lansarea revistei „Acta Musei Tutovensis”

ora 13.00: Vernisajul Expoziției permanente „Muzeul Vasile Pârvan un secol de existență”

ora 17.00: Moment omagial Vasile Palade

ora 17.30: Vernisajul expoziției permanente de istorie-arheologie

ora 20.30: Concert extraordinar: violonist Gabriel Croitoru, pianist Valentin Gheorghiu

4.04.2014

orele 10-13; 17-19: Sesiunea națională de comunicări științifice

ora 13.00: Vernisajul expoziției „Punctul fosilifer Crețesc - Dobrina 1”

5.04.2014

orele 10-12: Sesiunea națională de comunicări științifice

la moartea lui Enescu, în 1955).

Următoarele zile, de 4 și 5 aprilie, au fost dedicate **sesiunii de comunicări științifice desfășurată pe patru secțiuni: istorie-arheologie, științele naturii, memorialistică și astronomie**. Temele (*Cercetarea neoliticului și eneoliticului din România, Cercetări și studii din domeniul științelor naturii, Prietenii elitiste, Descoperiri importante în istoria astronomiei românești*), dezbătute de aproape o sută de specialiști veniți de la muzeele și universitățile din țară, au stârnit interesul publicului bârlădean, care a asistat, discret și atent, la această emulație cultural-științifică.

Expoziția **Punctul fosilifer Crețești - Dobrina 1**, al cărei vernisaj s-a interpus între două reprize ale lucrărilor sesiunii științifice din ziua de 4 aprilie, a prezentat publicului cele mai recente descoperiri din domeniul paleontologiei făcute în județul nostru. Expoziția reunește rezultatele cercetărilor de teren din patru puncte fosilifere de pe raza județului Vaslui: Punctul fosilifer Draxeni 1, comuna Rebricea (fragmente fosile); Punctul fosilifer Pogana (elemente scheletice de mastodont – dinte, defensă și os lung; bazin de proboscidian); Punctul fosilifer Mânzați, comuna Ibănești; Punctul fosilifer Crețești Dobrina 1. Ne vom opri asupra acestui ultim punct fosilifer menționat, întrucât campaniile de șantier din perioada 2011 – 2013, întreprinse de echipa formată din prof. univ. dr. Vlad Codrea (Universitatea „Babeș Bolyai” din Cluj), prof. univ. dr. Mihai Brânzilă, drd. Alexandru Solomon,

asist. univ. dr. Bogdan – Gabriel Rățoi (Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași), dr. Ionuț Grădianu (Muzeul de Științele Naturii din Piatra Neamț), drd. Laurențiu Ursachi și masterand Mircea Oancă (Muzeul „V. Pârvan” din Bârlad) și dr. Cristian Onel din Bârlad, au scos la iveală elemente scheletice fosilizate de hiene, tigri cu colți pumnal, rinoceri, tapiri, antilope, cai tridactili din grupa mamiferelor, păsări și reptile (țestoase), intrate în patrimoniul muzeului, fiind expuse cu acest prilej.

La diferență de o săptămână, chiar în ziua aniversării celor o sută de ani, pe data de 10 aprilie, prin decretul semnat de președintele țării, **Muzeului bârlădean i s-a conferit Ordinul „Meritul Cultural” în grad de ofițer, categoria E – „Patrimoniul cultural național”**, „în semn de recunoaștere și apreciere pentru contribuția deosebită la conservarea și valorificarea patrimoniului cultural național.” În prezența oficialităților bârlădene și vasluiene, prefectul Andrei Puică a înmănat decorațiile Ordinul „Meritul Cultural”, în grad de cavaler, categoria F – „Promovarea culturii”, pentru patru dintre specialiștii instituției - Eugenia Popușoi, Nicoleta Arnăutu, Lidia Dragomir și Mircea Mamalaucă.

Evenimentele dedicate Centenarului muzeului bârlădean nu se opresc aici. Pe tot parcursul anului, publicul va avea prilejul să participe la multe alte activități culturale organizate de specialiștii muzeului, dedicate acestui moment important din existența instituției muzeale.

SĂRBĂTOAREA PENSIONARILOR

Există în popor o zicală înțeleaptă: *Dacă nu ai bătrâni, să-ți cumperi*. Răstălmăcind-o, înseamnă că pe oamenii în vârstă trebuie să-i respecti, să-i ocrotești și să-i ajuți.

Cam așa am perceput inițiativa Casei Naționale „Stroe S. Belloescu” din ziua de luni, 31 martie 2014. Ce s-a întâmplat atunci? Conducerea Casei, prin d-na Cristina Vizitiu, a lansat un proiect cultural ce urmărește începând cu 1 ianuarie a.c. celebrarea personalităților orașului. Proiectul intitulat **„Scriitori și publiciști bărlădeni. . . la aniversare”** a debutat în acea zi de sfârșit de martie, fiind sărbătoriți cei născuți în perioada 1 ianuarie – 31 martie.

În sala de lectură a bibliotecii, un public numeros a asistat la discursurile susținute de doamna director a Casei Naționale, Cristina Vizitiu, a scriitorului Marian Constandache și a primarului municipiului, ing. Constantin Constantinescu, la adresa sărbătorilor, expuneri menite să le evidențieze meritele pe tărâmul cultural.

În ordine au fost prezentați:

- **Elena Popoiu**, profesor de limba franceză, traducător al lucrărilor „Mântuirea prin evrei” de Leon Blay (1993), „Paradisuri artificiale” de Charles Baudelaire (1996), „Capitalismul” de Jean Baechler

(2001) și „Romanul. De la teorii la analize” de Gilles Philippe (2002);

- **Prof. Gheorghe Gherghe**, autor al unor monografii aparținând unor comune și biserici din județ, precum și din Oltenia natală: „Comuna Banca” (2002), „Ghenuță Coman – o viață dedicată arheologiei” (2003), „Mănăstirea Moreni” (2004),

„Mănăstirea Pârvești” (2005), „Mănăstirea Bujoreni” (2008), „Prima carte pentru Zorleni” (2009), „Parohia Zăicoi și neamul meu” (2010) ș.a., volume de autor sau în colaborare, cofondator al Academiei rurale „Elanul” și al publicației lunare „Elanul” ;

- **Gheorghe Clapa**, istoric, publicist prezent în paginile revistelor locale și nu numai, autor de

prefete la unele cărți de poezie, un istoric avizat al învățământului bărlădean, dovadă stând serialul ce-l susține în revista „Academia bărlădeană”;

- **Serghei Coloșenco**, director al Editurii „Sfera,” redactor șef al revistelor „Academia bărlădeană” și „Labirint,” membru al colectivului de redacție al revistelor „Viața noastră” și „Elanul,” rebusist prolific, editor al lucrărilor aparținând scriitorilor George Tutoveanu, Alexandru Vlahuță, Victor Ion Popa, G.G. Ursu, ale gazetarului Pamfil Șeicaru și ale filosofului Petre Țuțea. Colecția pe care a inițiat-o la Editura

Elena Popoiu și Constantin Constantinescu

În prim plan Serghei Coloșenco, alături de soția sa, Măndița, și de cantautorul Mihai Gheciu

„Sfera” – Biblioteca rebus – va ajunge în 15 iunie, când comemorează 125 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu, la numărul 100 (!), acest număr fiindu-i dedicat marelui poet.

Au urmat profesorii Vasile Țugulea, matematician de elită, Marcel Proca și Mihai Luca.

Profesorii Vasile Țugulea și Vasile Cârcoț

*

În cadrul „Zilelor Culturale ale Bârladului,” din luna mai, 2014, la Casa Națională a avut loc a doua „ediție” a sărbătoririi personalităților bârlădene. Astfel, universitarul ieșean Nicolae Crețu, Dorina Stoica, George Irava, Vasile Cârcoț și Ghiță Cristian au fost premiați de Primăria Bârlad și de Casa Națională.

* Nicolae Crețu este autorul volumului

„Constructorii ai romanului,” apărut în două ediții: 1982 și 2010, cât și a numeroase studii și articole de specialitate.

* Dorina Stoica a debutat cu volumul de versuri „Raiul în care am fost,” Editura Sfera, Bârlad, 2011; i-au urmat „Izvorul îndepărtat,” Editura PIM, Iași, 2011, „De Florii în Țara lui Iisus,” Editura Sfera, Bârlad, 2013.

* George Irava, poet și eseist, este autorul volumelor (selecție) „Cardiografia râului,” Editura Opera Magna, Iași, 2005, „Tinerețea lui Făt-Frumos,” Editura Sieben Publishing, București, 2008, „Ce rămâne din tot dorul,” Editura Sfera, Bârlad, 2011.

* Profesorul Vasile Cârcoț este Președintele de onoare al Societății de Geografie din România, Filiala Bârlad.

* Pictorul Ghiță Cristian a reînviat tradiția culturală a satului natal editând revista „Horincea.”

* Un alt sărbătorit a fost prof. univ. dr. Constantin Dimoftache-Zeletin, Președintele de onoare al „Academiei bârlădene”, născut la Burdusaci, la 13 aprilie 1935. S-a implicat în activitatea cultural artistică a orașului donând numeroase volume de carte rară, de carte cu autografele autorilor, de colecții ale unor publicații interbelice etc. Traducător excelent din lirica franceză și italiană. La Editura „Sfera” din Bârlad a tipărit volumele: „Scânteind ca Sirius. . .”, în 2004, „Nu-i mai ajunge sufletului. . .”, în 2005, „Amar de vreme”, ediția a II-a, 2006 și edițiile G. Tutoveanu, „Poezii”, 2007, și Ion Buzdugan, „Miresme din stepă”, 2011.

Noi, cei care am participat la ambele „ediții”, așteptăm să-i vedem, să-i îmbrățișăm și să le urăm celor ce urmează a fi sărbătoriți multă sănătate și putere de muncă.

A consemnat Geo COȘERIU

TEODOR OANCĂ

Rondel mitologic

Ne promisese Zeul Ploii
Că toată grija lui e țara,
Că iarna va fi tot ca vara
Și leac îi va găsi nevoii.

Dar ne-arătă doar dosul foii
Când peste tot întinse sfoara.
Ne promisese Zeul Ploii
Că toată grija lui e țara.

Acum ne năpădesc ciocoi
Și nu le-ajungi la nas cu scara,
Iar noi ne-alegem cu ocară,
Cu suferințele nevoii,
Dar păstoriți de ... Zeul Ploii.

PROGRAMUL CULTURAL ARTISTIC

„BÂRLAD, VATRĂ DE ISTORIE ȘI CULTURĂ”,

„COPILĂRIE, FLOARE DE LUMINĂ”

organizat în ziua de 22 MAI 2014 la Cercul Militar Bârlad

dedicat

Zilelor Culturale ale Bârladului și zilei de 1 Iunie - „Ziua Internațională a Copilului”

1. Ansamblul coral „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza”, coordonat de profesor Mihăilă Maria, a interpretat: „Primăvară românească” - muzica Ion Cristinoiu,- versuri Petre Nicolae; „Brâul amestecat” - fragment, muzica Pretorian Vlaiculescu, versuri populare; „La noi” - muzica Aurel Manolache, versuri Sașa Georgescu; „Copilărie” - muzica Giorgos Muzakis

2. Dumitru Olaru - recital de poezii

3. Dans modern - grupul de copii coordonat de prof. Manciuc Mihail

4. Darie Nuria Sânziana elevă în clasa a II-a a Școlii nr.1 „Iorgu Radu” a recitat poezia „Mistrețul cu colți de argint” de Ștefan Augustin Doinaș

5. Sîriac Magdalena elevă în clasa I a Școlii nr.8 „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad, coordonator

Corul „Crizantema” al C.A.R.P.

Prezentatorul Andi Bentu

Dumitru Olaru

Grupul de dans modern „Școala minivedetelor” condus de prof. Mihail Manciuc

CASA DE AJUTOR RECIPROC A
PENSIONARILOR „Elena Cuza” BÂRLAD

CERCUL MILITAR
BÂRLAD

Vă invită la Spectacolul festiv

„Bârlad, Vatră de Istorie și Cultură”

Alexandru Ioan Cuza

George Tutoveanu

Nicolae Tonitza

Victor I. Popa

Constantin Chiriță

Alexandru Philippide

Constantin D. Zăletin

Gheorghe Cucu

Elena Farago

Alexandru Vlașuță

Cezar Ivănescu

Marcel Gugulanu

„Copilarie, floare de lumina”

Nicolae Tonitza

Spectacolul, dedicat Zilelor Culturale ale Bârladului și Zilei de 1 Iunie, Ziua internațională a copilului, va avea loc pe data de 22 mai 2014, orele 17.00 în Sala de Festivități a Cercului Militar Bârlad.

Daria Nuria Sânziana

Raluca Toma

Magdalena Siriac

profesor Oprea Mihaela, a interpretat: Balada „Corbii” din zona Perieniului; „Bundița” din repertoriul Angelei Moldovan

6. Toma Raluca a interpretat la pian „Lacrima” de Modest Mussorgski

Toma Denisa, la pian, „Valsul” de Frederic Chopin

7. Ibănescu Vlad a interpretat:

„Ești minunată” - din repertoriul lui Marcel Pavel; „Happy” - din repertoriul lui Pharell Williams

8. Dans modern - grupul coordonat de prof. Mozara Christopher

9. Interpretul de muzică folk Mihai Gheciu:

- „Cântec” versuri George Coșbuc; „Idilă” versuri Petruș

Andrei, muzica Mihai Gheciu; „Vreau să te văd” versuri Grigore Vieru, muzica Mihai Gheciu

10. Clubul „Oliver” Bârlad

Trupa de copii a Clubului „Oliver” formată din Bicher Miruna, Surdu Alexandra, Rotaru Dan și Bîgu Rareș au interpretat melodiile: „Pădure nebună”, „Vremuri”, Cristina Luca a interpretat melodia

Clubul „Oliver”

„Nebun de alb”, Denisa Ghiur a interpretat „Câmpuri aurii”, Isabela Sbârcea a interpretat melodia „Derniere danse”, Dragoș Tufă - „Copacul”, Duetul Isabela Sbârcea și Dragoș Tufă a interpretat melodia „Vivo per lei”

11. Eleva în clasa a VIII-a la Școala din Pogana, Paula Zaharia a interpretat: „Hai să bem!” - din repertoriul lui Ian Raiburg; „Hora din Moldova” - din repertoriul Nellyei Ciobanu; „Foaie verde de-o cucută” - din repertoriul Zinaidei Julea;

12. Matei Aneta a interpretat: „Te iubesc ca niciodată” din repertoriul Olgăi Ciolacu; „ Ochii mei”

13. Ansamblul folcloric „Rapsozii Iveștilor”, dirijor Aurel Spătaru, instructor Mihai Micu

- Interpretul de muzică populară George Forcos Palade

Prezentator: Bentu Andi Iulian

Năstase Anca și Chiriac Cosmina
sub coordonarea prof. Mozara Christopher

Cristina Luca - Clubul „Oliver”

Ansamblul „Hora” al C.A.R.P.

Clubul „Oliver”

Dragoș Tufă

Aneta Matei

Paula Zaharia

Izabela Zbârcea

Ansamblul folcloric „Rapsozii Ivesților”

Mihai Gheciu

ZIUA COPILULUI ȘI ... A COPIILOR DIN NOI

Copiii sunt salba de flori și de stele a Pământului. Copiii aduc în viața noastră lumina Soarelui și taina Lunii și împrăștie, doar cu un zâmbet, întunericul care uneori ne copleșește.

Primul gângurit, primul „mama” sau „tata,” primul pas înseamnă pentru omenire o victorie în înălțarea ei către Dumnezeu.

Copiii n-au culoare. Ei au doar ochi plini de curiozitate, larg deschiși către lume, dăruind cu mânuțele lor numai inocență.

Copilăria este timpul poveștilor și al devenirii, al cunoașterii, al visului, dar și al realității.

De aceea, grija față de copii ar trebui să fie permanentă și necondiționată în toată lumea. Și în România. Sunt atâția copii pentru care copilăria înseamnă lacrimi, teamă, durere. Către aceștia trebuie să se îndrepte grija noastră, a tuturor.

La începutul verii, pe 1 iunie, este „Ziua Copilului,” pe care o sărbătorim cu toată dragostea și uneori cu mult fast, uitând că această zi ar trebui să fie în fiecare zi.

„Ziua Copilului” a fost menționată pentru prima dată la „Conferința Mondială pentru Protejarea și Bunăstarea Copiilor” de la Geneva, în august 1925. Cu acest prilej, 54 de state au adoptat „Declarația pentru Protecția Copilului.”

În 1954, „Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite” (U.N.I.C.E.F.) a hotărât ca

fiecare stat să stabilească o Zi a Copilului. De aceea, data acestei zile variază de la țară la țară, grija față de copii, însă nu trebuie să conțină nicăieri în lume.

**„Plăcut să simți copilul cum
se preschimbă-n om
Și lumea care astfel întruna
o să-ți crească
Sub tălpi, când prinde noaptea agale
să mijească...”**

(Maurice Carême)

Creșteți și înfloriți, pentru că în voi e Speranța !

Creații ale copiilor și nepoților membrilor CARP, elevi ai Școlii Gimnaziale „Iorgu Radu”, clasa a III-a A

Mama

Mama e ființa cea mai dragă.

Ea o să rămână mereu în inima mea. O iubesc mult. Când mă gândesc la dânsa, în minte îmi apare un deal înflorit și verde, copii care se joacă, fluturii argintii care fac un dans magic pe lângă noi, flori care ne îmbată cu mireasma lor cea îmbietoare și cel mai mult îmi apare în inimă căldura și iubirea pe care le simt când mă gândesc la ea. Dânsa nu vrea flori sau bijuterii din partea mea, ea vrea doar respectul, iubirea mea, încrederea care i se cuvin.

Mama e cea mai bună. Dacă greșim, ea ne iartă, dacă suferim, ea ne alină durerea. Când vom crește mari, ea ne va vedea tot ca niște poznași care parcă ieri au intrat în clasa I.

Alexandra-Maria Samoilă

Mama, ființa cea mai dragă

Mama e ființa cea mai dragă pentru mine. Ea înseamnă totul, căci ea mi-a dăruit viață.

Când am fost bolnavă, a stat mereu lângă mine. A suferit o dată cu mine în zilele acelea neplăcute. Mama m-a iubit, m-a îngrijit și a făcut tot ce a putut pentru a mă face bine. Când venea la mine, îi priveam chipul delicat care mă liniștea spunându-mi câte o șoaptă de încurajare.

Aș vrea să rămână mereu lângă mine, să-mi zâmbească cu ochii mari și limpezi, să mă alinte și să mă ajute când am nevoie.

Mălina-Maria Martac

Copilăria

Copilăria este un tărâm de basm, o etapă a vieții în care ai vrea să trăiești mereu, un loc cu multe zâmbete, glasuri inocente de copii și multă pace. Acest basm continuă în fiecare zi în viața tuturor copiilor.

Unii copiii își doresc să ajungă adulți, dar când devin mari, realizează că este mai bine să trăiască în acel tărâm mirific, numit copilărie, când se joacă pe afară sau când stau la taifas cu unii colegi, în pauză, la școală.

Uneori stau și mă gândesc că într-o zi nu voi mai fi copil, iar acest lucru mă întristează, dar nu voi uita niciodată acești ani minunați.

Îmi place să fiu copil !

Daira Giurgea

Bunica

De fiecare dată când știu că mergem la bunica am o bucurie imensă în sufletul meu.

Cu drag o îmbrățișez și îi sărut mâinile bătătorite de atâta muncă, care au primit ca răsplată înțelepciunea ce strălucește cu putere în ochii ei micuți și negri. Părul încărunțit de anii ce-au trecut sclipește în lumina soarelui. E atât de blândă și de frumoasă că nu aș mai pleca de la ea. Bunica are darul de a-mi alina supărările cu o vorbă și un zâmbet. Așa alungă și tristețea florilor care-și deschid cupele sub privirea ei blândă. Cum poate fi atât de blândă și să răspândească atâta dragoste și farmec în jurul ei?

A sosit clipa când trebuie să plec. Bunica rămâne tristă, dar eu îi spun că o să revin cât pot de repede. Ea mă strânge în brațe cu atâta duioșie și căldură și simt cât de mult se bucură că exist. Eu cred că e o zână bună și toată viața o să păstrez în suflet imaginea ei aurită de soare.

Ce mult îmi doresc ca fiecare copil să poată fi iubit de câte o bunică și fiecare bunică de un nepoțel!

Sebastian Munteanu

Bunica

Bunica mea e bătrână. Când se uită la mine, are o privire blândă și dulce. Când eram mică, ea mă ținea în brațe înainte să adorm și îmi cânta cântece de leagăn.

Când am mai crescut, mergeam în parc cu ea, mă păzea ca pe un diamant ca să nu mă lovesc sau să pătesc ceva. Ea e foarte grijulie cu mine. Asta o demonstrează mereu și îmi arată cât de mult mă iubește. Ea face orice ca să mă simt eu bine.

Eu o respect pentru tot ce face pentru mine și sunt cuminte, ascultătoare și bună cu ea, pentru că și ea va fi mereu bună cu mine.

Sper ca toți copiii să aibă o bunică la fel ca a mea.

Nadina-Andreea Rebegea

ALEXANDRU PHILIPPIDE - FILOLOG

**Savant de sorginte bârlădeană
155 de ani de la naștere**

Anul Unirii Principatelor Române sub domnitorul Alexandru Ioan Cuza, născut la Bârlad, înscria în darurile providențiale pentru această binecuvântată urbe și numele marelui filolog și lingvist Alexandru Philippide, care a văzut lumină a zilei la 1 mai 1859, viitor fondator al primei școli de lingvistică din România la Iași.

Descinzând dintr-o familie de greci din Miles - bunicul său Dimitrie (cu numele de călugăr Daniil a alcătuit o istorie și o geografie a României, publicată la Leipzig, stabilit la Iași în 1801 și sfârșind în 1833 într-o mănăstire din județul Bălți) viitorul savant, nepotul Alexandru Philippide este fiul subprefectului uneia dintre unitățile administrative ale județului Tutova, Iancu Philippide în timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

După clasele primare (1866 – 1870) și absolvirea Liceului Codreanu (1870-1877) face studii universitare de filologie la Iași și le continuă în Germania, la Halle, la o veche universitate (fondată în 1694) unde, printre alți profesori iluștri îl are și pe Hermann Paul (1846-1921) care a influențat fundamental activitatea filologului și lingvistului român, mai ales prin lucrarea sa "Prinzipien der Sprachgeschichte".

Întors în țară avea să publice, la rândul său, și Al. Philippide o lucrare cu același titlu: "Principii de istorie a limbii" în 1894, plănuită să fie un fel de introducere la "Istoria limbii române" pe care o proiectase, dar a apărut mai târziu sub titlul celor două volume ale operei sale fundamentale, "Originea românilor" (vol.I), "Ce spun izvoarele istorice", 1925 și nu 1923, cum este pe pagina de titlu și vol.II "Ce spun limbile română și albaneză", 1929.

"În studiile lui, Philippide a pătruns toate tainele limbii românești. El și-a dat seama de valoarea lui Creangă despre care constată G. Ibrăileanu "scrie cum vorbește poporul: e singurul care are limba perfect românească".

Așa se explică faptul că Alexandru Philippide în <<Gramatica elementară a limbii române>> ia exemple aproape numai din Creangă, căci numai fraza lui nu e influențată de nici o sintexă străină. (1)

Savantul era extrem de scrupulos în întreaga sa activitate de studiu și cercetare.

La 1 noiembrie 1897 începe lucrarea la Dicționarul limbii române - dicționarul tezaur - din însărcinarea Academiei Române (B.P. Hasdeu renunțase după pierderea unicei sale fiice, Iulia să mai continue lucrarea).

Între 15 februarie 1898 și 15 martie 1899 se culeseră 500000 de extrase din 200 de lucrări.

Pentru realizarea acestei ample lucrări Philippide își luă trei colaboratori: G. Ibrăileanu, elev de excepție al Liceului Codreanu, și pe frații Botez. Unul dintre frați, Costică, observă când a început lucrul o schimbare în casa lui Philippide: "profesorul își mutase patul în birou" și, simțindu-se obligat de o motivare, spune cu umor că "Dicționar și nevastă nu se poate" și-i turnă "un păhăruț din cana de vin roșu care nu lipsea de pe biroul lui, închinând pentru izbânda dicționarului" (2), dar n-avea să fie așa, din păcate, că după opt ani fuseseră realizate doar literele A-D (până la prepoziția "de"), cu muncă, între școală și biroul său de studiu.

Austeritatea cu sine a constituit o constantă a întregii sale vieți: își folosea propria ortografie în colaborările sale la "Viața românească". După ca e

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
"Elena Cuza" Bârlad

Prezintă
CONFERINȚA

Alexandru Philippide

lingvist român de origine bârlădeană

Conferința este susținută de profesor Mihai Luca.
Miercuri, 28 mai 2014, ora 11.00 în Sala A.I. Cuza.

fost ales membru corespondent (1898) apoi membru titular al Academiei Române, Philippide a fost doar de două ori la ședințele prestigioasei instituții - în 1910 și în 1918.

După o călătorie în Occident în 1914 se întoarce în țară și nu mai părăsește lașul deloc până se sfârșește din viață, în 1933, după ce își cheamă pe cei doi fii la capătul vieții și "cu cele din urmă puteri se saltă puțin într-un cot, îi fulgeră cu o privire aprigă și cu glas răstit le strigă din ce în ce mai violent și mai sacadat: Să vă dau un sfat, dragii tatii: să nu dați sfa-turi în via-ță".

Unul dintre cei doi fii era Alexandru A. Philippide mare poet, poliglot, laureat al Premiului Herder, academician.

Acesta este savantul filolog Al. Philippide care, în întreaga sa viață și carieră universitară strălucită nu și-a luat nicio zi de concediu.

Pentru a înțelege mai bine locul, importanța și contribuția reală a filologului și lingvistului de seamă Al. Philippide la evoluția științei limbii în general și a limbii române în special, considerăm că este necesar și oportun să consemnăm câteva aspecte esențiale în acest domeniu în Germania și în România în secolul al XIX-lea și la răscruce de veacuri XIX- XX.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea se naște lingvistica, o știință distinctă cu metode specifice, are ca obiect de studiu limba ca mijloc de comunicare în general.

Descoperirea în arhivele, biblioteca țaristă din Sankt Petersburg o gramatică a limbii sanscrite a lui Panini din secolul 5-4 î.Hr. cu 4000 de reguli (sutre) despre fonetica și morfologia limbii sanscrite a fost hotărâtoare în apariția noii științe.

Franz Bopp (1791-1867), autor al "Gramaticii comparate a limbilor sanscrită, zendă, armeană, greacă, latină, lituaniană, slavă veche, gotică și germană", (lucrare tradusă parțial și de Eminescu), Karl Brugmann (1849- 1919), "Gramatica comparată a limbilor indo-europene" printre întemeietorii școlii neogramatice ..., împreună cu Rasmus Christian Rask "poliglot inegalabil" (3) din Danemarca (1787- 1832), Hermann Osthoff (1747-1809), Jacob Grimm (1785-1863) ș.a au fondat , au revoluționat lingvistica, i-au dat o adevărată strălucire.

În România și-au desfășurat în mare parte activitatea de cercetare a limbii române și a altor limbi Heimann Tiktin (1850-1936), născut la Breslau și stabilit la Berlin în 1912, dar a locuit o bună parte de timp la Iași și a scos un Dicționar român-german în trei volume, valabil științific și astăzi. A fost primit membru de onoare al Academiei Române, Gustav Weigand (1860-1930).

"Romanist și balcanolog. Autor al unor gramatici practice pentru limbile română, bulgară și albaneză.

A studiat limba română cu dialectele (aromân, meglenoromân și istroromân a alcătuit primul <<Atlas lingvistic al teritoriului daco-român>> " în 1910.

A organizat la Leipzig, cu sprijinul statului român un Institut pentru Limba Română și a publicat (1894-1919) un anuar al acestuia. (4)

Într-o asemenea atmosferă de efervescență științifică și de cercetare se va forma filologul și lingvistul remarcabil și rigoarea spiritului german se remarcă în întreaga sa viață.

Ecouri peste timp. În cartea lui M. Sevastos "Amintiri de la <<Viața Românească>>" autorul mărturisea că profesorul universitar Al. Philippide era idolotrizat de studenți, îl urmăreau cu toată admirația după ieșirea de la cursuri.

Printre admiratori se va fi aflat și Gheorghe Ivănescu, membru corespondent al Academiei Române. Profesor universitar din elita învăț[mântului academic a avut ca dascăl pe Al. Philippide. Fiul de țărani de la Vutcani era de o finețe și delicatețe mai rar întâlnite.

L-am cunoscut personal pe acest distins urmaș al lui Al. Philippide și a condus mai mulți ani Buletinul <<Al. Philippide>>, în paginile cărui și-a publicat o foarte valoroasă teză de doctorat pe care și-a susținut-o în mod excepțional "Problemele capitale ale vechii române literare". A terminat cursul întreg la Liceul Codreanu cu merite de excepție.

L-am cunoscut prin intermediul fratelui meu, doctor în matematică Luca Nicolae de la Facultatea de matematică din Iași în relații de frumoasă amiciție.

Institutul de lingvistică "Al. Philippide" din Iași a fost condus, ca director, decenii de dr. în filologie și profesor universitar Dan Mănucă, coleg și prieten.

Asemenea cărturari, specialiști de înaltă ținută academică au contribuit la prestigiul internațional al școlii românești de lingvistică. O recunoaștere indubitabilă o constituie susținerea lucrărilor celui de al X-lea Congres Internațional de lingvistică generală, în august 1967 la București, sub președinția academicianului Al. Rosetti și sub patronajul Președintelui Consiliului de Miniștri, Ion Gheorghe Maurer, lucrări la care am participat contra unei taxe care se percepea și am avut fericirea să-l văd pe Carlo Tagliavini (1903-1982), cunosător al unui număr impresionant de limbi și dialecte, aproximativ 130, în scris și în vorbire.

Note:

1. M Sevastos, "Amintiri de la <<Viața Românească>>", ediție în întregime revizuită, E.P.L., 1966, pag 181

2,3, Op. cit., pag. 180-181

4, Op.cit., pag.181

5,6, D.E.I., Editura Cartier, 1999

EROI AU FOST, EROI SUNT ÎNCĂ

Înălțarea Domnului reprezintă o zi importantă pentru poporul român și pentru faptul că din anul 1995, la această dată se sărbătorește ZIUA EROILOR ca sărbătoare națională.

De-a lungul timpului, eroii au fost comemorați de către familie, de către comunitatea locală, dar și de către autoritățile centrale.

Astfel, în 12 septembrie 1919, s-a înființat **Societatea „Mormintelor Eroilor căzuți în război”**, sub patronajul Reginei Maria și fiind prezidată de către Patriarh.

În 1927 a fost aprobată **Legea asupra regimului juridic al mormintelor de război din România** devenită apoi **Societatea „Cultul Eroilor.”**

În 1940 ia ființă **Așezământul Național „Regina Maria” pentru Cultul eroilor**, ce a amenajat o serie de cimitire și morminte. După 1948, organizația se desființează, fiind omagiați doar eroii sovietici și luptătorii antinaziști.

Mai mult în 1959, **Monumentul Eroului necunoscut** este mutat din parcul Carol din București la Mausoleul de la Mărășești.

O nouă reglementare cunoaște regimul mormintelor și a operelor comemorative de război în 1978 și aceasta rămâne în vigoare până în 1989. Monumente dedicate eroilor au fost ridicate și pe raza municipiului Bârlad. Astfel, în fața Școlii Normale „Principele Ferdinand” a fost ridicat în anul 1907 un monument în cinstea eroilor căzuți în timpul Războiului pentru dobândirea independenței naționale, la inițiativa prof. Gr. Patriciu, fiind demolat între anii 1965-1967.

Un monument cu numele eroilor din al doilea război balcanic (1913) a fost ridicat la Prodana în anul 1914, iar Lupu Costache a oferit în dar soldaților din garnizoana Bârlad o broșură în 16 pagini cu acești eroi. Broșura cuprindea și un articol al prof. Gh. Alexandrescu de la Colegiul „Gheorghe Roșca-Codreanu”. La inaugurare au participat Iacov Antonovici, viitorul episcop de Huși, ce a ținut o rugăciune, dar și primarul Coroiu M. Simionescu. Iacov Antonovici a dorit și realizarea/construirea unei catedrale pentru care a organizat chiar și un Comitet care să se ocupe de această acțiune. Din păcate, catedrala nu a fost ridicată.

În altă ordine de idei, sculptorul Popoiu a realizat Poarta Regimentului 12 Cantemir străjuită de o sculptură masivă ce reprezenta un dorobanț. Tot el este și autorul bustului lui George Tutoveanu, a unei movile placate cu marmură conținând numele cadrelor militare căzute în

preot Gheorghe Negru

primul război mondial. Aceasta a fost ridicată la 25 metri de intrarea în unitatea militară.

În 1924, s-a dezvelit Monumentul Eroilor C.F.R. asemănător cu cel de la Tecuci, soclul având forma unei piramide, iar sus se afla așezat un vultur din bronz. A fost

**Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
“Elena Cuza” Bârlad**
Str. Nicolae Iorga nr. 7A • Tel.: 0235 421 340 • Fax: 0235 421 341 • E-mail: carpbartad@carpbartad.ro
Web: carpbartad.ro

ÎMPREUNA SUNTEM MAI PUTERNICI!

SIMPOZION

Înălțarea Domnului la Cer

-

Slavă Omului

-

Slavă Eroilor

Prezintă: prof. Maria Marin, preot Gheorghe Negru
și magistrat pensionar Nicolaie Mihai

MIERCURI, 28 MAI 2014, ORA 11.00 - SALA A.I. CUZA

sursa foto: fotolia.com

Veteran de război
Zaharia Voiculescu

VALENTIN ROȘCA

Realizarea cu succes a unui obiectiv din proiectul de măsuri de dezvoltare a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad pentru anul 2014

De ziua Înălțării Domnului Iisus Hristos, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, prin munca asiduă a salariaților, a membrilor Consiliului Director, a inaugurat o nouă filială la Epureni, ce își are sediul într-o sală de clasă din vechea clădire a școlii din sat.

Membri CARP Valentin Roșca și Aneta Matei

Ziua Eroilor la Epureni

Veterani de război din Epureni:

Ion Neculiță, Gheorghe Agache, Alexandru Unguru

demolat în momentul când s-a construit noua gară, părți din el regăsindu-se în prezent la Muzeul „Vasile Pârvan.”

Un alt monument dispărut îl constituie și cel aparținând regimentului 2 Roșiori Bârlad, ce a încetat să existe după 23 august 1944. Era situat pe locul sălii de sport, colonelul pensionar Gh. Vasiliu realizând și un album cu imagini ale acestor monumente.

La rândul său, sculptorul Dimitriu-Bârlad, a realizat cele 3 statui ale Caporalului Mușat, la Bârlad, în curtea unității militare, la Bușteni și la Brăila. Tot dânsul este autorul lucrării „Statuia Cavaleristului în atac” din Iași, dezvelită în 1927 în prezența Familiei Regale. Dintre eroii ce s-au remarcat pe câmpul de luptă, unii jertifindu-și viața, menționăm: Constantin Țurcanu, alias Peneș Curcanul, Mihail Cristodulo Cerchez – Războiul de independență; gen. Naumescu Gheorghe, lt.col. Pop Emanuil, sergent Chițan Alexandru, lt. Postelnicu Constantin, I. Hristea din Regimentul 2 Roșiori Bârlad ca și pe Victor Dombrovski, Grigore Igant – Primul război mondial (Șarja de la Prunaru), col. Simionescu Sava, Baci Dumitru, Gîță Ioan, Șuşnea Aurel, Constantin Balaban, Butunoi Vasile din Regimentul 2 Roșiori, Munteanu Gavrilă din Regimentul 12 Infanterie Bârlad, care au luptat pe frontul antisovietic și unii au căzut chiar prizonieri îi amintim aici și pe I. Negulescu ce a ajuns Ministru de război în guvernele Nicolae Rădescu și Constantin Sănătescu.

Ca aceștia sunt zeci de mii a căror nume se cunosc sau au rămas eroi necunoscuți. Să ne plecăm frunțile în memoria lor și să utilizăm cunoscutul dicton „EROI AU FOST, EROI SUNT ÎNCĂ”.

Dumnezeu să-i odihnească!

*

Această sărbătoare a oferit prilejul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” să le ofere un cadou, drept recunoștință, veteranilor din Bârlad (MIHOCI I. VASILE, MIHU I. NECULAIU, TĂNASĂ I. ION, TELETIN N. SĂVEL, VOICULESCU L. GHEORGHE) și Epureni (**AGACHE GHEORGHE, CIUBOTARU LUCA, NECULIȚĂ ION, UNGURU ALEXANDRU**).

Acest sediu este situat chiar în centrul comunei Epureni și se compune din: birou, un magazin alimentar de tip economat și un magazin cu obiecte mortuare, care ajută membrii pensionari ai comunei să nu se mai deplaseze la Bârlad pentru orice problemă.

La acest sediu și-au adus contribuția pe lângă Consiliul Director al C.A.R.P. „Elena Cuza”, Bârlad, și fostul primar, cât și actualul primar împreună cu Consiliul Local, care au hotărât să cedeze în favoarea Asociației noastre o sală de clasă.

Panglica de inaugurare a fost tăiată de către domnul magistrat pensionar Mihai Nicolae și de către primarul comunei Epureni, în prezența a sute de localnici și pensionari atât din satele comunei cât și din Bârlad, urmată de o frumoasă și deosebită slujbă religioasă la care au participat preoții comunei.

În cuvântul său, domnul magistrat Mihai Nicolaie, președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, a explicat cum a fost posibilă perfectarea acestei locații și rolul Sucursalei Epureni în viața pensionarilor comunei.

Tot la Epureni, de ZIUA EROILOR, s-au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor. Și C.A.R.P. Bârlad, prin președintele său, magistrat pensionar Mihai Nicolaie, a oferit o coroană de flori, însoțită de un discurs ce a subliniat faptele de vitejie și curaj, patriotismul eroilor căzuți în luptă, exemplul lor fiind unul ce ar trebui urmat de fiecare dintre noi.

La Căminul Cultural a avut loc și un spectacol de muzică și poezie, la care, pe lângă artiștii locali, au participat din partea C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, Clubul OLIVER, având la chitară pe tânărul Dragoș Tufă, solo Cristina Luca, Grupul Popular de la Fedești, cât și domnul Dumitru Olaru și doamna Aneta Matei, pensionari cu un talent deosebit.

Doresc cu ocazia sărbătorii celor 60 de ani de la înființarea C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, un călduros LA MULȚI ANI!, iar celor ce administrează cu seriozitate destinele asociației – putere de muncă și viață lungă.

Primarul comunei Epureni, Lucian Trofin, Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza”, Mihai Nicolaie și Consilier Filip Stelian

ANIVERSARE

Dacă am niște amintiri atât de frumoase din copilărie, dacă am învățat ce înseamnă să fii bun, să ajuți, să ai încredere, să ai inima plină de compasiune pentru cel ce suferă, să împart cu generozitate din ceea ce bunul Dumnezeu mi-a oferit de-a lungul vieții, să freamăt la durerea oricui, să mă bucur orice pată de culoare și să mulțumesc pentru tot ce am în fiecare secundă Domnului, este pentru că am ca mamă un înger și pentru că tatăl ei a fost alături de mine din cele mai fragede momente ale existenței mele și a turnat importante cărămizi la temelia caracterului meu.

Atât în copilărie cât și acum la maturitate l-am adorat pe acest om pentru sufletul său minunat, pentru dreapta sa credință, pentru că nu l-am văzut niciodată furios, pentru că nu l-am auzit niciodată să ceară ceva cuiva decât doar Domnului să ne apere de rele. Acest om pentru care adjectivul cel mai potrivit este BLAJIN, acest om plin de povește calde și dragoste necondiționată este tătașul meu care astăzi a împlinit 101 ani și care încă mai poate să-ți recite și acum la această onorabilă vârstă, poeziile pe care le-a învățat în copilăria sa extrem de chinuită de orfan.

Îmi pare atât de rău, iubitul meu bunicuț, că din nou sunt departe acum când sărbătorești această incredibilă vârstă, dar crede-mă, că îți sunt alături cu fiecare bătaie de inimă și prețuiesc până la sfârșitul vieții tot ceea ce am trăit împreună.

Te iubesc! și iubesc fiecare clipă în care m-ai învățat ce om minunat ești!!!!!!

Multă sănătate și liniște sufletească îți doresc acum, dragul meu, și fie să ai până la sfârșit mintea la fel de limpede cum ai avut-o mereu!!!

Nepoata,
Cristina Postelnicu

Anivesările rămân cele mai frumoase evenimente.

La împlinirea venerabilei vâste de 101 ani, Ștefan Malanca, a fost sărbătorit și anul acesta de către C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, al cărui membru este încă din anul 1975.

Alături de cei cinci copii, opt nepoți și nouă strănepoți îi urăm încă o dată **„LA MULȚI ANI!”**

Și anul acesta, și-a amintit două dintre poeziile dragi sufletului său, una din ele fiind învățată atunci când a pășit în clasa I.

Poezie învățată în clasa I:

Nicu iese pe porțiță,

Binișor din grădiniță.

Tatăl său din casă-l vede

Și-nainte-i se repede:

- Ce vorbirăm, ai uitat,

- Ce poruncă eu ți-am dat?

- Ce-ai cătat în grădiniță?

- M-am uitat numai la viță.

- Da, la viță te-ai uitat,

Dar din struguri n-ai luat?

-Nu.

-Da-n buzunar ce ai?

Struguri verzi, necopți, așa-i?

Prins bietul cu ocaua mică,

Nicu n-avea ce sa zică.

El furase și-a mințit,

Tatăl său l-a pedepsit.

Nicu e de-atunci cuminte:

Nici nu fură, nici nu minte.

De asemenea, sărbătoritul a recitat și poezia poetului Ștefan Octavian Iosif, pe care o redăm, **„La moartea lui Ștefan Vodă”**:

Când a fost să moară Ștefan

Multă jale-a fost în țară

Și la patul său de moarte

Toți boierii se-adunară.

Cu un dangăt plin de jale

Mii de clopote dau veste:

Ștefan Vodă al Moldovei,

Ștefan Vodă nu mai este!

Plânge dealul, plânge valea,

Plâng pădurile bătrâne

Și poporu-n hohot plânge:

Cui ne lași pe noi, stăpâne?

Eu vă las în grija mare

A lui Dumnezeu cel sfânt,

Să stați strajă la hotare,

Să păziți acest pământ.

Și de veți vedea că vine

Vreun dușman nesăbuit,

Să strigați atunci la mine

Și-oi sări și din mormânt.

Sărbătoritul împreună cu soția, Eugenia

Consilier C.A.R.P. - Filip Stelian și fiul lui Ștefan Malanca, Vasile

TINERE PERSONALITĂȚI BÂRLĂDENE

RUBRICĂ DE PROF. MARIA MARIN

S-a născut la 20 septembrie 1977 la Bârlad.

A urmat cursurile Școlii Gimnaziale nr.8 din Bârlad, iar în perioada 1992-1996 a fost elev la Colegiul Național "Gheorghe Roșca-Codreanu." I-au plăcut științele sociale și în mod deosebit istoria, așa încât, a urmat o clasă de istorie-științe sociale. O clasă în care elevii s-au impus treptat și unii printre care Adrian Solomon și Ionuț Humenic s-au remarcat și ca olimpici.

În perioada 1997-2001 a fost studentul Facultății de Istorie de pe lângă Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" Iași. După absolvire a urmat un master și apoi s-a înscris și la doctorat.

În cursul anului 2002 a urmat prin Mobilitate Socrates un curs la Universitatea d'Angers din Franța. Cu această ocazie a vizitat castelele de pe Valea Loarei și s-a îndrăgostit de această țară pe care o vizitează cu soția, ori de câte ori are ocazia.

În 2010 a urmat la Colegiul Național de Apărare cursul „Securitate și bună guvernare.”

Din anul 2001, în urma unui concurs a lucrat ca profesor de istorie la Colegiul Național "Gheorghe Roșca-Codreanu" din Bârlad.

La clasă a dat dovadă de o bună pregătire profesională și a fost apropiat față de elevii săi. A organizat diverse activități extrașcolare și a avut relații bune și cu familiile elevilor săi.

Din anul 2002 s-a înscris în PSD, iar în 2003 a devenit Președinte al Organizației de Tineret a PSD.

În anul 2004 s-a implicat în alegerile locale și, după constituirea Consiliului Local, a fost ales viceprimar. A rămas în această funcție, fiind ales pentru un nou mandat și în anul 2008.

Între timp a fost ales președinte al Organizației PSD Bârlad în anul 2007.

În decembrie 2008 a fost ales deputat în Parlamentul României și devine secretar în Comisia de

ADRIAN SOLOMON

muncă și protecție socială.

Între 2010-2012 a fost purtător de cuvânt al grupului PSD, iar în 2012 vicelider al grupului.

În tot acest timp a mai făcut parte și dintr-o serie de grupuri de prietenie cu Filipine, Republica Cehă și Republica Venezuela. Ca simplu cetățean este membru al Academiei bârlădene, deputat eparhial în Adunarea Eparhială a Episcopiei Huși, precum și membru în Adunarea Națională a Bisericii Ortodoxe Române.

Poate desfășura toate aceste activități și pentru că familia îi este mereu aproape. Soția sa, Ilona, i-a fost colegă încă din clasa a IX –a și împreună au o fetiță de care sunt tare mândri.

Cu toate că se mai găsesc unii care vor să-i scoată în evidență doar ceea ce este rău, realitatea este cu totul alta.

Este un **om** muncitor, dăruit meseriei sale și care și-a pus semnătura pe multe din realizările orașului.

Este un om pentru că își respectă semenii și nu se dă în lături să-i ajute.

L-am cunoscut ca elev, ca profesor, ca viceprimar și ca deputat și, deci, îl cunosc ca om.

Un om care mai are multe de realizat și din toată inima îi doresc succes.

MARIUS TĂRNĂUCEANU

S-a născut la 22 octombrie 1974 la Bârlad, ambii părinți fiind profesori.

După absolvirea cursurilor gimnaziale a devenit elev la Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu,” clasa matematică-informatică.

În anul 1990 era deja cunoscut pentru rezultatele pe care le înregistrase la matematică de-a lungul gimnaziului. Obținuse un premiu III la Olimpiada Națională de Matematică în 1998 și tot atunci un premiu pentru originalitate.

În anii de liceu a mai dobândit tot la Olimpiada națională locul II în anul 1990, mențiune în anul 1993, locul III în anul 1994 și premii pentru originalitate în aceeași ani, fiind selecționat în Lotul lărgit în 1993 și 1994.

A luat premii și la celelalte concursuri la care a participat.

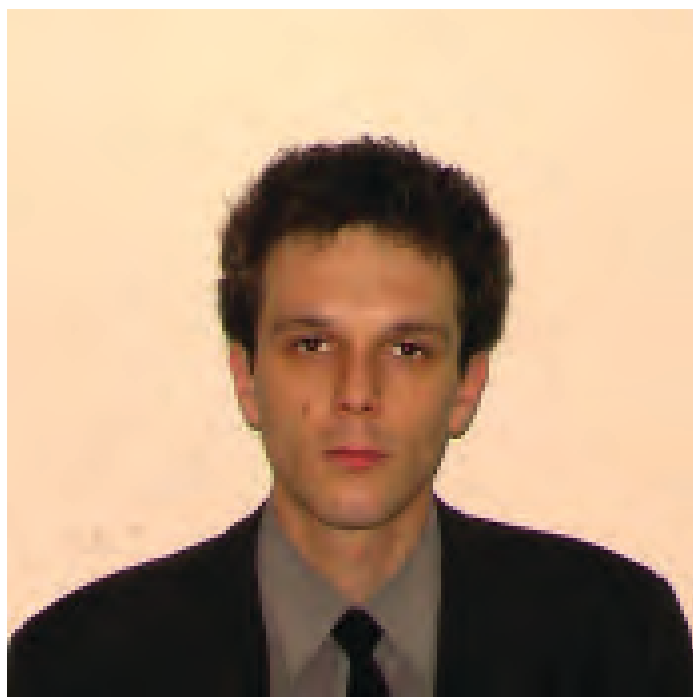
Când am intrat prima dată în clasă, proaspăt venită la Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, m-am gândit că voi avea probleme cu cei de la matematică și mai ales cu cei ce se pregătesc în mod special pentru această materie. M-am înșelat însă, Marius ca și ceilalți colegi ai săi, citea literatură, poezie, îi plăcea muzica și era un partener agreabil în discuții centrate pe teme de istorie.

Mă bucură să aflu peste ani, că pasiunea sa pentru citit a păstrat-o, printre alte activități.

Revenind la parcursul profesional al lui Marius, cu plăcere am descoperit că acesta a urmat Facultatea de Matematică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași pe care a absolvit-o în anul 1999, pentru ca între 1999-2001 să urmeze un master în cadrul aceleiași instituții de învățământ superior.

Între 1999 și 2003, Marius a obținut titlul de doctor cu teza „Acțiuni ale Grupurilor finite pe latică” în cadrul Universității „Ovidius” din Constanța.

Între 2005-2007, a urmat un program postdoctorat la Facultatea de Matematică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, ocupând în același timp și postul de preparator la Catedra de algebră a Facultății de Matematică aparținând universității ieșene. A evoluat

treaptă cu treaptă în cariera academică fiind între 2003-2007 – asistent; lector între 2007-2013; iar din 2013 conferențiar universitar doctor.

Ține cursuri de algebră și matematică la Facultatea de Matematică din Iași, la Facultatea de Chimie, Facultatea și Colegiul de Informatică, Facultatea de Educație Fizică și Sport, cât și cursuri cu studenții străini de la Facultatea de Litere ori cu profesorii din Învățământul Preuniversitar în vederea perfecționării cadrelor didactice din învățământul gimnazial și liceal. Publică, de asemenea, materiale în diferite reviste de specialitate din România, Italia, Turcia, India, Marea Britanie etc.

Este membru AMS, SAGTA, Fundația Seminarului Matematic „Al – Myller” Iași precum și a mai multor echipe de cercetare.

Continuă să citească, să asculte muzică și să participe la expediții cu prietenii.

O viață plină, activă și care mai are multe, foarte multe de oferit. Îți doresc să rămâi același suflet bun, blând, zâmbitor mereu și să ai tot mai multe rezultate.

PRECIZARE:

Materialele realizate în cadrul rubricii TINERE PERSONALITĂȚI BÂRLĂDENE nu utilizează informații din lucrarea doamnei profesor OLTEA RĂȘCANU GRAMATICU - „Dicționarul personalităților bârlădene”, personalitățile respective nefiind incluse în dicționar. Menționăm că în conceperea articolelor sunt utilizate informații preluate din CV-ul personalității ce face obiectul respectivei prezentări.

Mulțumim pentru înțelegere!

PROF. GHEORGHE CLAPA

ZIUA DRAPELULUI NAȚIONAL AL ROMÂNIEI

Motto: "...Steagul e România! Steagul este, încă, simbolul devotamentului, credinței, ordinei și al disciplinei ce reprezintă oastea! Steagul e tot de odată, trecutul, prezentul și viitorul Țării: în întreaga istorie a României!... Să trăiască România!"

(Discurs ținut de Alexandru Ioan Cuza cu prilejul înmânării drapelurilor)

Ziua de 26 iunie a fost proclamată **Ziua drapelului național** prin Legea nr.96/20 mai 1998. Conform legii, această zi este marcată de către autoritățile publice și de către celelalte instituții ale statului prin organizarea unor programe și manifestări culturale - educative, cu caracter evocator sau științific, consacrate istoriei patriei precum și prin ceremonii militare specifice, organizate în cadrul unităților aparținând Ministerului Apărării Naționale sau ale Ministerului de Interne.

Scurt istoric a Zilei Drapelului Național

Punctul de pornire al demersului nostru de expunere a semnificației Zilei drapelului național îl constituie anul 1834, când domnitorul Țării Românești, Alexandru D. Ghica, a obținut de la otomani învoirea „de a se

pune steag românesc corăbiilor negustorești și oștirii.”

Steagul destinat corăbiilor avea două culori - galben și roșu, pe când cel atribuit armatei era compus din trei – roșu, galben, albastru și un vultur la mijloc. Acesta este socotit drept începutul adoptării tricolorului pe pământ românesc.

Descoperim printre mărturiile unui francmason, Jean Alexandre Vaillant, (stabilit în Muntenia în 1830, profesor și director al Colegiului „Sfântul Sava” din București între 1831-1834) faptul că tricolorul ar fi fost arborat pentru prima oară în ziua de 29 iulie 1839, pe muntele

Pleșuva (zona Comarnic, județul Prahova). În consecință, putem include declarația lui Vaillant în categoria celor mai vechi atestări documentare ale acestui fapt.

În timpul Revoluției de la 1848, tricolorul a fost adoptat ca simbol al națiunii, încă din prima zi, 14/26 iunie, când a avut loc abdicarea domnitorului Gheorghe Bibescu, instaurarea guvernului provizoriu de la București și promulgarea Decretului nr.1 de instituire a drapelului național.

În acest sens, în Țara Românească, decretul nr.1 al Guvernului provizoriu menționa

faptul că „Steagul Național va avea trei culori: albastru, galben, roșu,” urmând ca deviza scrisă pe flamuri să fie „ДРЕПТАТЕ ФРЪЦІЕ.” („Dreptate, Frăție”) Diferența față de modelele anterioare ale tricolorului constau în plasarea fâșiei albastre în partea superioară, eliminarea cifrului domnesc de la colțuri și a coroanei de pe capul acvilei ce se găsea în vârful hampei, precum și prezența unei devize.

„Văzând că nu s-a înțeles încă cum trebuiesc făcute stindardele naționale”, Decretul guvernamental nr.252/13 iulie 1848, preciza din nou că „stindardele vor fi tricolore. Culorile sunt albastru închis, galben deschis și roșu carmin.” Ele vor fi dispuse vertical și vor fi aranjate în ordinea următoare: „lângă lemn vine albastru, apoi galben și roșu fâlfâind.”

În **Transilvania**, revoluționarii adoptaseră, cu prilejul Conferinței de la Sibiu din 26 aprilie/8 mai 1848, tricolorul albastru-alb-roșu ca drapel național. Acesta avea înscrisă pe flamură deviza „VIRTUTEA ROMÂNĂ REÎNVIATĂ.” Mai multe surse ale vremii atestă cele trei culori (ziarul „Organul național” scos în acea vreme la Blaj, Al. Papiu Ilarian în a sa „Istorie a românilor din Dacia superioară” etc.). Semnificația lor este dublă: ele predomină în portul popular românesc și, totodată, înmănușează vechile culori ale principatului Transilvaniei (albastru și roșu) cu albul păcii. Se pare că, culoarea albă a fost înlocuită cu

cea galbenă din dorința de a ilustra gândurile transilvănenilor de unire cu celelalte două principate.

În **Moldova**, tricolorul a fost arborat la 27 martie 1848 la hotelul Petersburg din Iași de către Adunarea constituantă prezidată de către Vasile Alecsandri, fără însă a fi adoptat oficial.

Potrivit unei alte ipoteze, tricolorul se impune ca drapel național în anul 1859, o dată cu dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza, culorile steagului fiind dispuse pe orizontală. Primul drapel din 1859 aflat în uz până în 1862 a avut fâșia albastră plasată sus, urmând ca în a doua parte a domniei lui Cuza, fâșia roșie să fie dispusă pe partea superioară. În legătură cu semnificația drapelului, Petre Vasiliu-Năsturel considera că „de la 1859 până la 1866, el nu a reprezentat decât ceea ce reprezenta la 1848: libertate, dreptate, frăție.” Drapelul a dobândit o recunoaștere și pe plan extern. Astfel, relatând călătoria din mai-iunie 1864 a principelui Cuza la Constantinopol, doctorul Carol Davila preciza: „Steagul românesc a fost ridicat la catargul cel mare, caiacele Padișahului ne așteptau, garda sub arme, marele vizir la ușă... Principele, liniștit, demn, concis în cuvintele lui, a petrecut 20 de minute cu Sultanul, pe urmă acest mare Padișah a venit să ne treacă în revistă... Din nou, marele vizir a condus pe Principe până la poarta principală și ne-am întors la Palatul Europei, tot cu steagul român fâlfâind la catarg.”

În anul 1863, asistăm la aprobarea unui nou model al drapelelor aparținând armatei, realizat în conformitate cu prevederile Convenției de la Paris. Astfel, acesta cuprindea ca elemente specifice: o acvilă în zbor larg deschis, încoronată princiar, ce purta sceptrul domnesc și sabia; pe piept figurau un scut despicat și încoronat princiar ce conținea la stânga acvila Țării Românești, iar la dreapta, bourul Moldovei purtând o stea între coarne. În jurul atributelor puterii domnești se aflau înfășurate o eșarfă roșie cu inscripția: HONOR ET PATRIA. (Onoare și Patrie) Menționăm de asemenea, faptul că acest drapel a fost utilizat până în anul 1866.

Avansând pe calea istoriei, remarcăm faptul că după venirea lui Carol I și adoptarea Constituției din anul 1866, drapelul național suferă o serie de modificări: culorile erau așezate pe vertical, în ordinea următoare: albastru la hampă, galben la mijloc, iar roșul la margine, flotând.

Stema țării era așezată în centru doar pe drapelele armatei și pe cele princiare, în vreme ce steagurile civile rămăneau fără stemă. Mihail Kogălniceanu sublinia semnificația noului stindard astfel: „Drapelul tricolor cum este astăzi nu este (precum pretinde ministerul) drapelul Unirii principatelor. El este un ce mai mult: el este însuși drapelul naționalității române din toate țările locuite de români.”

Mergând mai departe cu raționamentul, relevăm faptul că după înfăptuirea României Mari, drapelul oficial va continua să fie unul tricolor, cu fâșiile dispuse vertical și fără a avea în centru stema. Privitor la pavilioanele regale, observăm faptul că la 24 aprilie 1922 au fost adoptate noi modele.

Pavilionul regelui consta dintr-un drapel pătrat de culoare roșie-vișinie, brodat cu o fâșie galbenă cu colți albaștri. Aceștia din urmă erau în număr de treisprezece pe fiecare latură, plus încă patru la colțuri. În mijlocul drapelului se afla stema cea mică a țării, sub care era plasată crucea ordinului „Mihai Viteazul.” După venirea sa la putere, regele Carol al II-lea a plasat crucea pe toată suprafața pavilionului, „ca un simbol al regalității eroice,”

peste ea aplicând stema cea mică a României.

Pavilionul reginei era asemănător cu cel al regelui, acestuia lipsindu-i însă crucea ordinului. În 1940 a fost instituit și pavilionul reginei mame, o dată cu reîntoarcerea Reginei Elena în țară. Acesta se asemena cu pavilionul reginei, însă nu avea bordură.

Pavilionul Reginei
Pavilionul Reginei Mamă

Pavilionul principelui moștenitor era de culoare albastru închis, având bordură roșie cu colți galbeni, iar în mijloc stema cea mică a țării. *Pavilionul principilor regali* se deosebea de cel al principelui moștenitor prin faptul că nu avea bordură.

O dată cu instaurarea republicii, în România au fost interzise toate însemnele regatului, incluzând stemele și steagurile tricolore. Pe 9 ianuarie 1948 a fost emis Decretul nr.3 privind fixarea atribuțiilor Prezidiului Republicii Populare Române. Acesta prevedea, la articolul 7, că noua stemă a republicii urma să cuprindă „un tractor, un grup de trei furnale pe câmpul unui soare care răsare, înconjurat de un mănunchi de spice de grâu, legate cu o panglică cuprinzând inscripția – Republica Populară Română și inițialele R.P.R. la capătul spicelor.”

Potrivit Constituției Republicii Populare Române din 1948, articolul 101, „Drapelul Republicii Populare Române se compune din culorile: albastru, galben și roșu, așezate vertical. În mijloc este așezată stema țării.”

Constituția din 1952, la articolul 103, detalia puțin: „Drapelul Republicii Populare Române poartă culorile roșu, galben și albastru, așezate vertical cu albastrul lângă lance. În mijloc este așezată stema Republicii Populare Române.” Nu erau menționate nici nuanțele culorilor, nici proporțiile. Este de remarcat și faptul că prin prevederile Constituției din 1952, în partea superioară a stemei republicii apare o stea roșie în cinci colțuri. Acest lucru se va reflecta și asupra drapelelor și pavilioanelor oficiale românești.

Constituția din 1965 nu aduce modificări drapelului național, ce își păstrează elementele convenite și stabilite prin Constituția din 1952, și anume existența culorilor roșu, galben și albastru așezate vertical, cu albastru lângă lance, iar în mijloc este așezată stema țării. Una dintre modificările aduse se referă la schimbarea denumirii din Republica Populară Română în Republica Socialistă România.

Stema Republicii Socialiste România este înlăturată de pe drapele, în timpul Revoluției din decembrie 1989, prin tăierea sau ruperea zonei centrale a fâșiei galbene. Decretul – lege nr.2 din 27 decembrie 1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale prevedea la articolul 1, între altele, faptul că „drapelul țării este tricolorul tradițional al

României, având culorile așezate vertical, în următoarea ordine, pornind de la lance: albastru, galben, roșu.”

Publicația „Album des pavillons nationaux et des marques distinctives” (2000) indică drept drapel al președintelui României un tricolor de formă pătrată, cu fimbrie și bordură albastră. Este tivit pe toate laturile cu franjuri din fir de aur, iar la colțuri prezintă ciucuri din același material.

Drapelul primului ministru este similar celui prezidențial, cu deosebire că bordura e de culoare galbenă și nu prezintă franjuri și ciucuri.

În redactarea materialului s-a utilizat
Enciclopedia liberă Wikipedia
(http://ro.wikipedia.org/wiki/Drapelul_Rom%C3%A2niei)

Considerăm important a preciza și faptul că drapelul românesc este unul asemănător cu cel al unor state: Andorra, Ciad. Asemănarea cu drapelul Ciadului, care diferă de drapelul românesc doar printr-o nuanță ușor mai închisă a fâșiei albastre (indigo, în loc de cobalt cum e la cel românesc) a stârnit discuții la nivel internațional: ambasada Ciadului de la Moscova a înaintat Organizației Națiunilor Unite un protest oficial, prin care cerea ca drapelul României să nu mai fie arborat la ONU, protest respins deoarece existența tricolorului vertical albastru-galben-roșu ca drapel al României este anterioară existenței statului Ciad.

Tricolorul românesc este, de asemenea, înrudit cu cel al Republicii Moldova, acesta din urmă având însă o proporție diferită (1:2 în loc de 2:3), un albastru mai deschis și stema țării în centru.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza"

Str. Nicolae Iorga nr. 7, Bârlad, Jud. Vaslui ;

Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235 421 341

E-mail: carpbarlad@carpbarlad.ro ; Web: carpbarlad.ro ; Yahoo Mess: carpbarlad

UNIC ÎN BÂRLAD!

APARAT AEROSOL CU ULTRASUNETE

Trăim, deci respirăm. Respirația este principalul sistem de ventilație al corpului nostru. Cum ajutăm? Simplu: din dorința unor oameni de bine, la C.A.R a Pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad s-a achiziționat Nebulizatorul Suchatzki, aparatură de ultimă generație în domeniu.

Nebulizatorul Suchatzki este produs în Germania și este creat în special pentru uz spitalicesc, caracteristicile de bază fiind adaptabilitatea, flexibilitatea și siguranța la operare. Având posibilitatea nebulizării de soluții medicamentoase, lichide saline, minerale, termale și arome se pot trata eficient o gamă foarte vastă de afecțiuni:

- Bronșită;
- Astm bronșic;
- Laringită;
- Mucoviscidoză;
- Faringită;
- Pneumonie;
- Traheită;
- Deshidratare;
- Pre/post operativ;
- Sinuzită, etc.

Aparatul este prevăzut cu încălzitor integrat până la 37 °C, ceea ce permite efectuarea ședințelor de tratament chiar și pe timpul iernii și conține un filtru antibacterian pentru siguranță igienică maximă.

ATENȚIE! Serviciu valabil doar pentru membrii Casei!

Personalități ale muzicii

„VÂRSTELE” IMNULUI NAȚIONAL „DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE !”

PROF. NECULAI GHEȚĂU

Actualul imn național al României - „Deșteaptă-te, române !” - reprezintă o adevărată sinteză a principalelor genuri muzicale și a evoluției creației muzicale din țara noastră.

Rădăcinile lui se pierd în creația populară, cunoscută și de Anton Pann, autorul melodiei.

La început, actualul imn național a fost cunoscut sub un alt text, aparținând poetului **Grigore Alexandrescu**, și anume „Din sânul maicii mele.” Aceasta era o melodie de „romanță” sau de „cântec de lume” – cum se numeau aceste creații de epocă.

În 1850, melodia și textul au fost tipărite de Anton Pann în culegerea sa intitulată „Spitalul amorului” sau „Cântătorul dorului.”

În 1848, revoluționarii transilvăneni au simțit nevoia unui imn special închinat evenimentelor aflate în desfășurare. În atare condiții, i s-a solicitat elevului lui Anton Pann, **Gheorghe Ucenescu**, aflat la Brașov să-i cante lui Andrei Mureșanu mai multe melodii pe care acesta ar fi putut scrie versurile imnului închinat Revoluției din 1848.

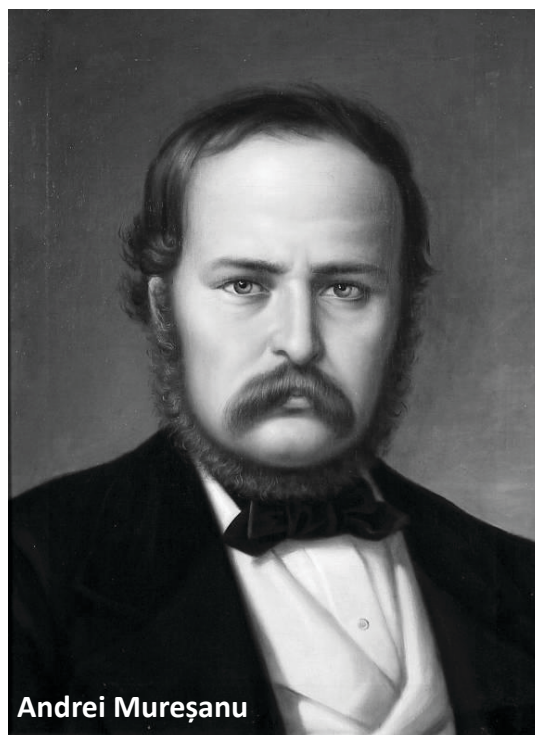
Astfel, pe melodia vechiului cântec de lume – „Din sânul maicii mele” – Andrei Mureșanu scrie textul „**UN RĂSUNET**”, ce și-a păstrat conținutul neschimbat până în zilele noastre.

În această nouă formă, cântecul a fost interpretat de către revoluționarii transilvăneni. Îndată, acesta a fost interzis de autoritățile austro-ungare. Totuși, versurile sale trec munții și răsună la 29 iulie 1848 la Râmnicu Vâlcea, fiind cântat de un grup condus de Anton Pann.

Imnul „**Deșteaptă-te, române !**” a însoțit, de-a lungul istoriei, marile evenimente ale poporului nostru, precum: Revoluția de la 1848, Unirea din 1859, Proclamarea Independenței din 1877, Marea Unire din 1918, Revoluția din decembrie 1989, moment în care a fost adoptat ca **IMN NAȚIONAL AL ROMÂNIEI**. Se observă, în urma celor afirmate mai sus, faptul că țara noastră beneficiază de unul dintre cele mai vechi simboluri statale.

Anton Pann

Andrei Mureșanu

Lansări de carte

PROF. LIVIA ANDREI

O întâlnire de suflet

Inițiativa domnului președinte Nicolaie Mihai de a organiza întâlniri cu personalități care au avut și au o însemnătate deosebită pentru Bârladul cultural, și nu numai, este demnă de toată lauda.

Mărti, 29 aprilie 2014, la orele 16:00, în sala de conferințe „Alexandru Ioan Cuza” a C.A.R. P. Bârlad „Elena Cuza” a avut loc o întâlnire de suflet: profesorul Cristian Ghiță a prezentat în fața unui public de elită **Viața și activitatea pictorului bârlădean NICOLAE TONITZA, pictorul copilăriei** (1886-1940).

Ampla prezentare a fost ilustrată cu tablouri din pinacoteca națională („Jucătorul de șah,” „Catiușa lipoveanca,” „Fetița pădurarului,” „Peisaj din București,” etc.) în acordurile nemuritoare ale capodoperei lui George Enescu – „Rapsodia Română în La major.”

Astfel, Moldova de Sus – prin cel mai mare muzician român și Moldova de Jos – prin pictorul născut la Bârlad, s-au ridicat în alte domenii, la mare înălțime.

Aplauzele care au răsunat în sala devenită neîncăpătoare au răsplătit geniul celor doi celebri creatori de frumos artistic, dar și efortul profesorului Cristian Ghiță de a face cunoscute contemporanilor operele lor.

A doua parte a activității a debutat cu câteva surprize pentru poetul Petruș Andrei, sărbătorit pentru cea de-a optsprezecea carte de poezii. Domnul președinte Nicolaie Mihai a realizat o emoționantă prezentare a omului Petruș Andrei și a operei sale, fiind urmată de intervenția neașteptată a comisarului-șef Vasile Chelaru, și el un om al condeielui și un fin observator al societății umane și al sufletului omenesc. Prezentând activitatea poetului Petruș Andrei, domnia sa a făcut referiri pertinente asupra unuia din volumele publicate anterior – „Fântâna și izovrul,” apărut la Editura Sfera, Bârlad în anul 2012, precizând că fabulele sale îl situează pe poetul bârlădean în familia celor mai însemnați fabuliști români, alături de Grigore

Alexandrescu.

După ce s-a stins ecoul binemeritatelor aplauze, a intervenit profesorul Neculai Ghețău care și-a exprimat cu toată sinceritatea preferința pentru poezia lui Petruș Andrei.

Domnul președinte Nicolaie Mihai a dat cuvântul autorului volumului de poezii „Într-un crâng de neuitări.”

Vizibil emoționat, poetul a mulțumit antevorbitorilor spunând că se simte onorat să aibă un public atât de numeros și de receptiv la poezie.

„Ut pictura poesis” celebrul vers horatian din „Ars poetica” și-a dovedit și de data aceasta valabilitatea: de la pictură la poezie, așadar.

Expunerea sa a debutat cu lectura poeziei „Cărțile”, dedicată Zilei Mondiale a Cărții celebrată în fiecare an pe 23 aprilie.

Poetul Petruș Andrei a continuat recitalul de poezie cu „Imnul Bârladului”, poezie care face parte din volumul „Miarea din trestii de cuvânt” (volum apărut la Editura Sfera, Bârlad, 2005). Poezia care

a luat locul întâi la concursul organizat de profesorul Nicolae Mitulescu, așteaptă să fie, pusă pe note de cantautorul Mihai Gheciu, întrucât cei mai în măsură să facă acest lucru nu l-au realizat nici până în prezent.

La portretele de femei realizate de Nicolae Tonitza, poetul Petruș Andrei a răspuns cu poezia „Imn femeii,” în care aceea care dă viață este văzută în toate ipostazele: de mamă, iubită, muză, soție, soră, fiică și idee.

Cu poeziile „Cântec fără sfârșit”, „Căutare de negăsire”, „Cântec de leagăn”, „Eternitate”, „Flautul fermecat” și „Vorbiți-mi despre Dumnezeu,” poetul Petruș Andrei a delectat și încântat auditoriul care l-a răsplătit cu îndelungi aplauze. Acesta a mulțumit tuturor celor prezenți spunând că la Casa „Elena Cuza” se simte ca acasă și a promis că va reveni cât de curând în sânul acestei mari familii.

Poezia este baza vieții în societate

Motto: "... Expresia poeziei traduce atenția pe care omul o acordă celui mai mărunț detaliu din lumea care-l înconjoară și care îl conduce de îndată la posibilitatea de a îmbrățișa universul." (Interviu cu Anca Vasiliu, în revista "22," nr.49/2013)

„Poezia este în continuare, recunoscută, iubită și practică din plin în țara noastră. Există în societatea românească o frumoasă continuitate între cultura populară și preocupările intelectuale, acea parte a spiritului din care poezia se nutrește în modul cel mai viguros. Privirea pe care tehnologia și întrebuintările ei comerciale ne incită să o aruncăm asupra realităților naturale și sociale prejudiciază întrucâtva sensibilitatea poetică și acea inteligență a vieții pe care ea o conține.

De ce este însă, atât de necesar să ne gândim la poezie? Poate pentru că există în ea viziuni asupra condiției umane mai numeroase și mai importante decât acelea pe care le pot recunoaște filosofii existenței? Sau poate pentru că ele ar fi formulate în poezie cu mai multă imaginație sau mai multă elocvență decât în acele scrieri pe care le numim proză? Da, fără îndoială, este foarte adevărat că marile opere poetice – care nu sunt doar poeme, se hazardază în labirinturile conștiinței de sine. Și există, fără îndoială, în fiecare dintre noi o relație cu sine care nu se eliberează de iluziile existenței ordinare decât atunci când ascultăm un ritm ce captează silabele scurte și lungi ale cuvintelor limbii noastre natale.

Asta nu înseamnă, evident, că nu trebuie să ne păzim de exaltările facile ale muzicii verbale. Minciuna poate folosi acest ritm. În același timp însă, e vorba de un apel care ne atinge în profunzime, adresându-se emoțiilor noastre și busculându-ne convingerile.

Prin această reînflăcărare a cuvântului reîncepem să existăm, pe această cale pot reapărea - printre nu puține amăgirii - necesități și intuiții care reprezintă adevărata noastră natură, adevărul nostru esențial. Pentru că existența – această viață umană care se naște și trebuie să moară, care înseamnă finitudine, care se lovește fără încetare de neprevăzutul hazardului – este, înainte de orice, o relație cu timpul; și cum să ajungi la înțelegerea timpului, acționând asupra cuvintelor fundamentale ale limbii?

Există în poezie o relație specifică și fundamentală cu timpul, iar acest lucru face din ea calea cea mai directă spre adevărul vieții. Rolul decisiv al relației cu celălalt în trezirea eului, în gândirea a ceea ce eul este sau nu este, nu a fost niciodată experimentat cu mare intensitate decât în câteva poeme. Totuși, esența poeziei nu se află la acest nivel unde se degajă și se manifestă adevărul omenescului. El se află dedesubt, în însăși viața cuvintelor, și în această profunzime a cuvântului trebuie să știm să regăsim acțiunea poeziei și, pornind de aici, să-i înțelegem importanța. Să înțelegem că

poezia este baza vieții în societate. Să înțelegem că societatea va pieri dacă poezia se stinge, încetul cu încetul, în relația noastră cu lumea.

Să fie oare esența poeziei această relație cu cuvintele? Da, și mă voi explica de îndată. Ce sînt cuvintele? Ceea ce ne permite să gândim lucrurile, să le analizăm natura, să desprindem de aici niște legi pe care să le enunțăm – pe scurt ceea ce ne permite să elaborăm cunoașterea lumii și să ne organizăm acțiunile, în cadrul ei. Da, cuvintele înseamnă acest lucru, le știm purtătoare ale unor concepte care construiesc ceea ce numim realitate și care ne-o explică. Dar oare această realitate pe care o datorăm gândirii conceptuale este ea cu adevărat, este ea cu desăvârșire ceea ce există în afara noastră și înăuntrul nostru, în intimitatea vieții noastre? Nu cumva este și ea o imagine pe cât de schematică, pe atât de parțială, și poate chiar afectată de o carență fundamentală? Gândirea conceptuală ține, în fond de generalitate, ține de intemporal; prin urmare, ea nu poate percepe în noi această experiență a timpului care, așa cum spuneam, este chiar ființa noastră. Nu cumva cuvintele ne trădează?

Cuvântul care enunță legile poate fi, de asemenea, cel care revelă existențe. El poate servi astfel cauza acestei memorii a existenței și a adevărului său propriu pe care eu o numesc poezie. Iar aceasta, la rândul său, poate merge mai departe decât cuvintele, le poate elibera din închisoarea lor conceptuală, le poate reda vocația desemnării. Cum? Tocmai prin aceste ritmuri pe care cuvintele le țes. Sprijinindu-se pe sunete lungi și scurte, pe asonanțe, ritmurile poemului deschid cuvintele înspre o altă direcție decât cea a conceptelor, împiedicând spiritul să se închidă în ele. În poem, cuvântul își recâștigă capacitatea de a arăta, de a restitui lucrurilor deplina și imediată lor evidență.

Poezia iubește cuvintele, ea trebuie să le iubească, ea trebuie să recunoască și să regăsească în ele memoria deplinei realități existențiale. Și, ca o consecință a acestei prime evidențe, o a doua observație: cuvintele, carevasăzică, ele sînt locul poeticului din poem. Ce sînt însă aceste cuvinte care nu pot fi reduse la conținutul lor conceptual? Niște vieți întregi care, de-a lungul secolelor, au însoțit bărbații și femeile în împrejurările particulare ale limbii lor, printre care datele geografice, evenimentele istorice, etc. Aceste cuvinte par a face corp comun cu pământul și cu cerul.

Cuvintele poeziei nu au ca primă menire să formuleze adevărul, ele urmăresc înainte de orice să întrunească, pentru fiecare dintre noi, caracteristicile fundamentale ale unui tărâm care să

fie sfârșit - omeneste, poeticește- locuibil. Or, poezii n-au încetat o clipă să pună marile cuvinte ale limbii în slujba unui asemenea târâm, iar asta pe toate planurile cu putință, dar mai ales pe cel al justiției sociale și al prezervării mediului planetar. Invenția poetică și grija pentru societate sunt unul și același lucru.”¹

Cartea de versuri a lui Iftene Cioriciu apărută la Editura “Sfera,” Bârlad, 2014, “se înscrie în zona eroticului, emoționându-ne prin profunzimea sentimentelor. Eul liric se află în postura îndrăgostitului de tot ce este frumos în viață:

- chipul mamei: “Măicuță bună, draga mea,/ M-ai zămislit din iubire;”
- al femeii iubite;
- al copiilor: “Ți-s dragi ca îngerii cerești / Iubirea pentru ei e rană,/ Cu dragoste divină-i crești / Eternă stea, iubită mamă;”
- cât și credința: “Să fim doar cu Dumnezeu, / Să îi cerem îndurare”

duc la o lectură plăcută, versurile fiind izvorâte din trăirile sufletești specifice fiecăruia dintre noi.”²

Iftene Cioriciu a împlinit vârsta de 57 de ani, fiind născut în anul 1957. Ceea ce este interesant de precizat este faptul că volumul de poezii “Vreascuri de iubire” cuprinde tot 57 de poeme.

Iftene T. Cioriciu a avut șansa să se nască la țară la 8 martie 1957, la ora 10, într-o căsuță bătrânească cu pereții din lut, cu ușa din lemn fără geam, învelită cu stuf. Mama sa era singură acasă și se pregătea să lipească vatra sobei, când Bunul Dumnezeu a învrednicit-o să-l aducă pe lume pe o grămăjoară de nisip ce se afla lângă perete. De aici a început povestea vieții sale, un țăran neaoș, statornic ca pământul, hrănit cu poveștile tatei din război și legănat de sfârșitul fusului mamei care torcea până noaptea târziu la lumina lămpii cu gaz, și îi ocrotea cu privirea caldă a ochilor ei blânzi, temători și nedormiți. Cătuțul în care s-a născut, în sânul căruia a trăit la intensitate maximă zbuciumata-i copilărie, prin care trece părăiașul Sărata, se numește Sărățeni. Autorul cărții “Vreascuri de iubire” îi mulțumește Bunului Dumnezeu, pentru acest colț de rai ce îl definește, îl inspiră, și aduce pace sufletului său.

Sub oblăduirea tatei și dojana mamei a învățat să facă întotdeauna bine, să iubească munca, să fie cinstit și curat, să aibă cuvânt și demnitate. A mers pe drumul vieții, cu duhul umilit și inima înfrântă și smerită, învățând de la tot ce-l înconjoară să devină om la înfățișare și la suflet, precum și la fapte. Tatăl său spunea, că, din toate învățăturile și practicile ce le desprindem, la cea mult lăudată Școală a vieții, să le

apreciem și să practicăm doar pe acelea care definesc Școala omeniei și a smereniei. A fi mai buni, mai blânzi, mai drepti și mai curați, să ne iubim, să ne ajutăm semenii noștri, s-aducem jertfă și ofrande de credință și iubire luminii Domnului Iisus Hristos.

Clasele I-IV le-a făcut sub sfânta oblăduire a Sfântului Nicolae, mănuit cu talent și măiestrie de învățătorul Ion Varvara, care șcrâșnind din dinți și apăsând cuvintele, când îi plesnea la palmă și la fund. Învățau bine, învățau și de frică și nu se auzea nici musca în clasă, în timpul orelor de predare și ascultare.

Dezlegând tainele alfabetului, a început să citească cărți din Biblioteca satească din localitatea Schineni, citind mai întâi basme și povești, nuvele, poezii, apoi romane. La început, a citit romanele ce erau date spre studiu la școală. Din clasa a VIII-a a început să citească romane de spionaj, polițiste și de dragoste.

Și-a dat seama și a realizat că numai citind își poate lumina mintea, sufletul, își poate îndulci faptele, își poate îmbogăți bagajul de cunoștințe, își poate dezvolta puterea de a comunica la nivele superioare și de a-și lumina orizontul cunoașterii și a înțelepciunii, de a pricepe, de a înțelege, de a dezvolta, și de ce nu a crea în sensul pur de trimitere și percepere a mesajului.

Întotdeauna a avut ceva de spus, adăuga, inventa, încropi, evalua și

defini. Școala profesională a fost un vis frumos, un careu de rebus în care din inocenta-i adolescență, rupea crâmpene de povești cu care completa neprevăzutul din căsuțele goale ca în final să dezlege idila fermecată a psihologiei unui tânăr îndrăgostit de viață și de poezie. Liceul l-a început la Bârlad și, pentru el reprezenta aripa frântă a unui zbor ce a eșuat pe o insulă care, datorită vicisitudinilor vieții a rămas întâi stearpă și apoi pustie, pe care el s-a încăpățânat să o cultive doar cu semințele care i-au plăcut în speranța așteptării binecuvântatelor ploi ce i-ar putea da șansa de a se hrăni la prima oază a muzei unde în ginta luminii ar putea câștiga un loc.

De aici, soarta l-a aruncat în tumulturile vieții, ispitit de dulce, frumos, imprevizibil și mai puțin curate dorințe de a cuceri frumoase redute care îl atrăgeau. Născut din părinți țărani, cel de-al cincilea copil și al patrulea băiat a Mariei și a lui Toader Cioriciu, mulțumește lui Dumnezeu pentru obârșia neamului său, pentru dulcea limbă românească din Moldova lui Ștefan cel Mare. Ne spune cu mâna pe inimă că, la țară și păcatu-i mai curat, dragostea mai pură, iar vinul e atât de dulce. Satul său este o poveste frumoasă, ca zâna cea blândă și bună, cu datini și obiceiuri străbune care le mângâie sufletele, le mobilizează ființa națională și îi definește ca oameni ai pământului ce prețuiesc munca și o înaltă în slăvi ca pe cea mai mare virtute a vieții.

El, umilul Iftene Cioriciu, Sărata (n.n. sunt de părere să-și ia pseudonimul Ion Sărățeanu), ne cere iertare nouă și Bunului Dumnezeu că a îndrăznit să creadă că are ceva de spus despre oamenii ce sălășluiesc la talpa țării și despre existența lor

1 Discursul lui Yves Bonnefoy la primirea Premiului FIL, Guadalajara 2013, traducere asigurată de Simona Sora și Claudiu Constantinescu, articol apărut în revista „România literară,” nr.52/27 decembrie 2013, p.20-21 (http://www.romlit.ro/ce_bine_c_turnul_babel_s-a_prbuit)

2 Coșeriu, G. alias Coloșenco, Serghei, directorul Editurii „Sfera” Bârlad, lector al volumului de versuri „Vreascuri de iubire,” coperta a IV-a.

despre trăirile, simțirile, râvnirile, iubirile și necazurile lor omniprezente. Când oftează țăranii, plânge țărana.

Viața noastră este așa cum spunea Psalmistul: "Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul său." Dar, chiar dacă este trecătoare, viața are rostul ei dat de Domnul.

Cel mai important lucru pentru noi este să găsim un sens în viață. Oare ce anume, oare cine dă sens vieții noastre? Creatorul nostru, bunul Dumnezeu, atât prin viața noastră cât și prin învățătura creștină lăsată nouă prin Sfânta Biserică ("Biblia," "Viețile Sfinților") ne arată că esența vieții și a legii creștine este DRAGOSTEA: "... îmi este drag la Domnul să mă rog," "... Doamne sfinte, te rog cu îndurare, " ("Mesaj"); "Îngenunchind la Domnul/ Umil mă voi ruga" ("Doar pentru mama mea Maria Cioriciu"); "Îmi amintesc de tine, întâia oară,/Din coasta lui Adam te-a zămislit" ("Eu sunt bărbatul"); "Doamne, ce frumoasă ești !/ Mă orbești cu strălucirea," ("Păcatusul meu"); "... Să fim doar cu Dumnezeu,/ Să îi cerem îndurare"..."("A dori"); "... Și pentru asta Mulțumesc lui Dumnezeu"("Prietenie"); "... Din palma Domnului Iisus a paște/ Sublimă șansă/ De atâtea ori prin poezie/ Din genu-ți a renaște" ("Mihai Apostu"); "... Vom fi contemporani cu toții/ În cea de-a doua / Și cea mai lungă încercare/ Viii de azi/ De mâine morții/ Fi-vom cei ce-am pus/ Un dram de sare/La rădăcinile arborelui/ Din Geneză /Plăsmuit/ Pentru lungă-i expansiune/ Spre purificare// Doar rugăciunile rămân /Măsura faptelor frumoase,/ Mai dulci ca miezul de la pâine/ Și decât viața mai mieroase." ("Doar rugăciunile")

Din diversitatea formelor de dragoste/iubire, am ales spre trimitere, una singură: dragostea de mamă. Avem toate

motivele să considerăm dragostea de mamă ca fiind cea mai fidelă, mai profundă și puternică formă de iubire: "De n-ar fi, femeia dragă,/ Dulce zână a zânelor,/ Pentru cine-ar fi parfumul/ Rozelor și-al florilor ?// Cine nopțile-ar atinge/ Îngânând în vis și șoapte/ A iubirii haină dulce/ Dragostea curată-n noapte? // În culcușul de jeratic/ Se așează cu iubirea,/ Înger, Făt Frumos sălbatec,/ Radiază fericirea !// Și din foc iubirea crește/ În oglinda din izvor,/ Drag cu drag se întâlnește,/ Se adună dor cu dor,// În al doinei sfânt izvor,/ Fiindcă asta-i e menirea,/ Mama ca un dulce zbor/ Își leagănă fericirea.// Priviri de mărgăritar/ Comori în grădina vieții,/ Împliniri aduce-n dar/ Mama, templul frumuseții!// Când copilul drag o cheamă/ Cu glas strigă: mamă!/ Depărtările, se sfarmă./ Dragostea înseamnă mamă!" ("Dragostea înseamnă mamă")

Dragostea de mamă – ființa care ne-a dăruit viață din viața ei, trebuie să fie și ea o constantă, o sfântă și permanentă datorie a înregii noastre vieți! Conștiința, inima noastră, impun recunoștință, respect, dorința de a nu supăra nicicând, ajutorul, când ea se află în nevoi, întoarcerea, măcar din când în când la casa din care am plecat pe drumurile vieții, purtarea permanentă în suflete și gândurile noastre - atunci când viața ne duce departe de ea - a imaginii ei ca pe o icoană sfântă etc. Practic manifestările DRAGOSTEI DE MAMĂ nu pot fi (e) numerate!

"Mama ... cea dintâi amintire, / Izvorul nesecat de dor, / Lacrima cea mai dureroasă,/ Dragostea neasemuită,/ Icoana din suflet.// Mama țipătul perpetuu, / Zbor la infinit,/ Piatră nesfârmată,/ Doina prea curată,/ Zori fără asfințit.// Mama ... fior și tremur,/ Fecior și fiică/ Masă și casă,/Cuptăr și pâine/ La rău și la bine.// Mama ... raza cea mai fiebinte,/ Gândul cel

Lansarea cărții

mai arzător,/ Visul care nu ne minte,/ Vocea caldă,/ Dulce a doinelor". ("Mama")

Cinstirea părinților, Dumnezeu a îmbrăcat-o într-o poruncă divină. Părinții trebuie iubiți, cinstiți și respectați pentru ceea ce sunt și nu pentru ce au făcut sau fac pentru copii lor:

"Măicuță bună, draga mea, / M-ai zămislit din iubire./ Icoana ta o port mereu/ Și numele tău cu drag/ În inimă la mine./ Cea mai sfântă/ Și dulce amintire/ Din sacra-mi împlinire.// Aș dori nespuse/ O jertfă a-ți aduce,/ Doar pentru tine, / Asemeni lui Iisus,/ M-aș răstigni,/ Măicuța mea, pe cruce,/ Să-ți fie ție bine/ Pe unde te vei duce/ În drumul spre apus.// Ce mult aș vrea măicuță bună,/ Să-ți bucur liniștea/ Și cinste a-ți aduce/ Prin bună, fapta mea./ Îngenunchind la Domnul/ Umil mă voi ruga/ Să-ți fie calea dulce/ Și pace a avea/ În liniștea supremă,/ Spre veciuirea ta." ("Doar pentru mama mea, Maria Cioriciu")

A-ți cinsti părinții înseamnă "a-i iubi," "a-i asculta," "a învăța din experiențele lor," "a-i prețui" și "a-i ajuta" ...iubirea părinților este o poruncă a firii, de aceea o și găsim la toate popoarele chiar și la toate viețuitoarele, oricât de sălbatice ar fi ele. Fiecare ocazie pierdută de a da părinților cinstire și a le arăta prețuirea pe care o merită, poate conduce mai târziu la dure și amare păreri de rău.

"Copilăria este o lume de miracole și de uimire, a creației scăldată în lumină, ieșind din întuneric, nespuse de nouă, proaspătă și uluitoare. Copilăria se termină atunci când lucrurile încetează să ne mai mire." (Eugen Ionesco).

Copilul se formează în familie, cei șapte ani de acasă nu pot fi supliți de nicio facultate absolvită mai târziu. Regulele bunului simț care trebuie respectate în societate ne sunt inoculate de familie, în mod deosebit, de mamă și sunt transmise din generație în generație. Iftene T. Cioriciu arată că și astăzi are în minte cuvintele mamei - sfaturi legate de respect, bună credință, omenie, măsură - rostite cu iubire, ca o binecuvântare ori de câte ori copilul părăsea casa părintească plecând în lume: "... Mi-i drag copiii să mă strige, ...", "... Aș reda basmele copilăriei micuților / abondonați pe drum, ..." ("Mesaj"); "... Între ochi de copil/ Și spin de trandafiri, ...", ("Muzei"); "... Când copilul drag o cheamă/ Cu glas dulce strigă: mamă !" ("Dragostea înseamnă mamă"); "... De ziua frumuseții tale/ Privirea dulce-ți seduce,/ Copiii dragi și scump în cale." ("De ziua mamei"); "...Copilul nostru/ Aseamnă cu pădurile,...", "... Pururi copilul / În pace să discearnă ...", "... Copilul are dreptul la colacul de salvare". ("Ultima scufundare"); "... Mă alinți ca pe copil..." ("Amantul").

Prietenia aduce inimile aproape și-ți oferă umărul pe care să te sprijini la greu, să-ți odihnești gândurile ce curg șuvoi, să-ți plîngi amarul și durerea sufletului ... Și chiar și atunci când, din varii motive inimile se distanțează geografic, prietenia, această indestructibilă legătură afectivă, nu le lasă să se distanțeze și emoțional: "Îmi este greu, prietene./ Dă-mi mâna,/ Vreau să mă ridic,/ Căci nu aici e locul meu./ Voi încerca să mă înalț/ Câte un pic,/ Strop cu strop,/ Să scap de amar și greu.// Nu-ți cer prea mult:/ Doar un cuvânt/ Spre încurajare/ Să-mi fii alături,/ Gând la gând/ Să simt căldura,/ Brațul să mă sprijin,/ Din când în când, / A ta îmbrățișare.// Mi-e mult mai bine/ Lângă tine,/ Mă simt în siguranță,/ Când ești în jurul meu,/ Îmi dai încredere,/ Putere, speranță/ Și pentru asta/ Mulțumesc lui Dumnezeu.// Mulțumesc, prietene/ Că ești un

domn/ Și ai găsit tăria,/ Priceperea, răbdarea/ Să încrustezi/ Cu sufletul curat/ În corola vieții mele,/ Caracterul nobil/ Și atât de rar/ De a fi om:/ Minune mare!" ("Prietenie").

Mihai Ursachi afirma că "poetul e unul dintre mesagerii care aduc merindea sacră," iar la rândul său spiritul luminat, dar cu destin tragic, Lucian Blaga spunea: "poetul este singura ființa care își poartă inima în afară de sine." "Gândirea poetică nu capătă valoare decât prin strălucirea expresiei" remarcă cărturarul Alexandru Philippide. Poetul monah, Ignatie Greco de la Mănăstirea Cernica definește poetul ca fiind asemeni unei pânze de paianjen ce ține în spate osia lumii. În curgerea timpului un Domn al Poeziei, Iftene T. Cioriciu vine să confirme prin exemplificare zicerea aforistică a marelui cărturar creștin Lucian Blaga. Pentru că inima sa nu îi mai aparține, îi este dăruită Ziditorului și celor ale Sale. Prin credința și gândul său bun infuzat în scrisul, în graiul și fapta sa, poetul "face să rodească sămânța binelui în om." Bucurați-vă Domnule Poet că aveți cheia tainică de a ști să dați vieții un sens, să dați vieții o motivare:

"În nebunia ta printre cuvinte/ Ai biciuit timpul ca un nebun/ Vânaând metafore rebele,/ Sufocând muza în parfumuri,/ Ai poleit-o în praf de stele,// Ai răscolit cărări virgine/ Cutreerând tot universul,/ Cucerind redute carnalo-feminine./ Sufletu-ți l-ai așezat în versuri,/ Și-ai înălțat cruce în rime.// Nu ai pretenții că esti om, // Nebunele cu suflet de paiată,/ Din alfabetul tău rebel/În calendarul postum/ Vor întrona în pulberi de prefață/ Valori de plumb.// Numele-ți o piatră,/ Un zâmbet de gheață portretul./ Pe-o coprtă prăfuită,/ Într-o carte-n gălbenită,/ Ai ținut muza-n eternitate/ Și nimei nu mai știe/ Unde este poetul?" ("Poetului").

Autorul își asumă spusele lui Nichita Stănescu precum că "un îndrăgostit până la obsesie de poezie are șansa de a deveni poet." Ideea e discutabilă. N-am crezut niciodată că numai dragostea (până la obsesie) e suficientă pentru a consacra un poet. Mai trebuie ceva talent, cultură și un tumult subiectiv, care să nu-i dea pace până nu-și găsește un vad de etalare. Dar dacă autorul rămâne la prescripția lui Nichita Stănescu, înseamnă că i se potrivește și-l consideră suficient: "Am întâlnit sinergica-ți râvnire/ Într-o sublimă carte,/ Printre a cuvintelor lumină/ Îndulcind mesajul iraționalei iubiri/ Ce prevala/ Nebune viziuni nelimitate/ Înghesuite-n dorul crunt de viață/ Deloc preocupat de insipida moarte.// Aproape simplu și curat,/ Împletești cuvântul/ Nemărginând secunda care ți s-a dat/ Din spațiul strâmb a-i evadat/ Contabilizând imparțial,/ În ritmul tău nevrutul,/ Oricât de viu prezentul/ Acut te macină/ Măreț și glorios trecutul/ Poem după poem/ Prin existența ta se naște,/ Invoci înțelepciunea a recunoaște/ Să-ngenuncheze-n fața clipei/ Ce stoarce nectarul din extaz/ Ai sedus muza/ Dulce împlânzind-o// Din palma Domnului Iisus a paște/ Sublimă șansă/ De atâtea ori prin poezie, / Din genu-ți a renaște,/ Iar visul nebuiniei,/ Ușor ca o petală,/ Umil se ofilește,/ Topindu-se în lacrima de ceară./ Din noaptea fiecărei zi/ În dimineața fiecărei seară". ("Mihai Apostu", n.n. poet vasluian membru al Uniunii Scriitorilor din România).

Este cunoscută permanența naturii ca temă artistică a liricii tututor timpurilor. Este, de asemenea, știut că romanticii au trăit plenar sentimentul Edenului terestru. "Cine nu iubește natura acela nu-l iubește pe om, acela nu este cetățean. Trebuie să iubești viața mai mult decât sensul vieții. Nu se poate să iubești ceea ce nu știi."- Fiodor Dostoievski

(1821-1881) “Dacă florile sunt frumoase,/ E pentru că nu știu să se laude./ Dacă nu iubesc și sunt iubite,/ E pentru că au uitat că sunt frumoase.” (“Modestie”).

Dragostea de natură izvorăște din necesitatea ocrotirii factorilor naturali precum și a păstrării calității vieții. Fauna și flora constituie bogății inestimabile ale oricărei țări. Odată distruse sunt foarte greu de refăcut și de multe ori chiar imposibil. Omul trebuie responsabilizat de faptul că natura, cu tot ceea ce aceasta reprezintă, trebuie ocrotită cu dragoste și responsabilitate.

“Da, doamnă, / E toamnă./ Triumful naturii/ E lege pe pământ./ Nu plânge, doamnă,/ E ploaie și cânt,/ Și toate sunt trecătoare/ Ca o apă curgând./ Cade o frunză și vor cădea toate./ Trece o zi/ Și vor trece toate./ Am nemuriri doamnă,/ Dar nu se poate,/ Nu, doamnă!/ E țipătul clopotelor,/ Legănate de vânt/ În tremurul nostalgic/ Al serilor ce plâng/ Vitala ecuație/ A acestui pământ./ Da, doamnă,/ Se aude un bocet/ Ca o mierlă cântând,/ Necunoscută vibrează/ În ochiul flămând./ Natura își vinde/ Trecătorul veșmânt,/ Comerțul e gratis, Negustorul nătâng, Emoția crește/ Mai goală ca oricând / Și norii se lasă/ Încet pe pământ,/ Da, doamnă,/ Pe pământ.” (“Emoții de toamnă”); sau “Plouă mărunț/ Cu pași de ursitoare./ Mă chem și m-alung, / Mă caut și m-ascund,/ Plouă mărunț./ E toamnă/ Fiorii reci mă ating,/ Văpăi trecătoare mă ning,/ Înconjurat de mană,/ E toamnă./ Visez ireal/ Tristeți de mioară pe deal,/ Fluiere-necate doinind/ Durerea sunetelor de caval,/ Visez ireal./ O cosânzeană/ Și-a udat rochia până la brâu,/ Prin dorul unui lan de grâu,/ Tainic devenise mamă/ O Cosânzeană./ Cu teamă/ Tăcerea pe deal,/ Ascultă vântul în zare./ Și-l cheamă/ Cu teamă./ Plouă mărunț,/ E toamnă,/ Visez ireal/ O Cosânzeană/ Cu teamă.” (“Frânturi de toamnă”).

Dragostea de natură presupune, la rândul ei o neconținută vibrație la tot ce ne-a dăruit CEL DE SUS, pentru încântarea ochilor și a sufletelor noastre, pentru sănătatea noastră spirituală și trupească; o faună și o floră bogată și diversificate; ape, șesuri, munți, codri etc. Toate acestea se cer ocrotite, păstrate și, pe măsura posibilităților, înmulțite!

“Dezbracă-te, frumoasă toamnă,/ Pământu-ți cere straiul înapoi,/ Și lasă ploaia ca să cearnă, / Să cearnă peste pomii goi!// Aruncă-ți/ vâlul, ofilit,/ Natura-ndoliată,/ Pământ, cu frunze acoperit./ Și iarba-ți pare moartă./ Dezbracă-te, Măria ta,/ Întrista-ți încordare./ Lăutarii au plecat- / Tăcerea grea ne doare./ Lăcrămați, blânde izvoare!/ Strălucește, Mărite soare!/ Pentru păsări călătoare./ Fie blândă a lor cale !// Demiurg al nemuririi, / Miruiește această toamnă / Îmi cer scuze-n fața firii/ Sărut mâna- Mândră Doamnă!” (“Portret în mișcare”)

“Dragoste” și “iubire” sunt cuvinte de origine slavă. “Amor” este un cuvânt cu rădăcini latine. Cum noi, românii, avem năravul de a da, până și celor mai nevinovate cuvinte, și alte conotații decât cele originare, și în acest caz am procedat la fel. Vezi cuvintele “ibovnie”, “iubăreț”, “amorez”. Prin definiție, dragostea și iubirea fac trimitere la un anumit sentiment. Este vorba de ceea ce numim “afecțiune.” O afecțiune față de cineva ori de ceva. În toate dicționarele existente se fac precizări în sensul că dragostea sau iubirea ar fi acel sentiment de afecțiune pentru o persoană de sex opus. Se vorbește de legătură sexuală, de relații amoroase între asemenea relații:

“Presăram cuvinte de amor/ Pe aripile trecătoarelor iubiri./ Clipe profunde/ Săreau hotarele nemărginirii/ Bătând la poarta împlinirii/ Spre zbuciumatele tărâmurii/ Ale rătăcitoarelor/ Râvnite trăiri./ Presăram cuvinte de amor/ Pe grațioasele rotunjimi feminine?/ Fremătând în delir/ Fluturi de mătase,/ Frământau celulele / Care ne-au convins/ Spre dulci săvârșiri de păcate./ Presăram cuvinte de amor/ Pe împletiri și plămui de vis,/ Dragostea în suflet a nins/ Cu cioburi de eternitate/ Încrustate în pașaportul/ Călătoriei noastre / Spre ingenuu/ Integru paradis./ Presăram cuvinte de amor/ Pe pleoape dulci/ Care privirile-ți au stins./ Însetat am atins/ Izvorul dulce de nectar/ Al buzelor fierbinți/ Plutind confunz/ Spre nedescris/ Nebuni, frumoși,/ Singurii îngeri/ Dintre sfinți/ Ce nu au reușit/ Să stea cuminți.” (“Vreascuri de iubire”).

Privind la viața omului, putem observa și înțelege o serie de realități care justifică afirmația: sentimentul de afecțiune foarte puternic se manifestă încă de la naștere:

- suntem concepuți din iubirea dintre cei doi soți și iubirea dumnezeiască revărsată asupra părinților și noilor născuți;
- ne naștem prin iubire, pentru că mama adevărată își iubește copilul chiar de când e zămislit, îl naște acceptând jertfa nașterii, cu toate durerile și riscurile ei pentru o nouă viață;
- creștem de mici cu dragoste (părinții își iubesc copilul și se sacrifică să-l crească și să-l educe cu toate greutățile care sunt într-o familie);
- trăim prin iubire (oamenii pot conveni dacă manifestă un minim respect și dragoste între ei);
- chiar și pentru cei care nu mai sunt printre noi, tot dragostea este cea care ne leagă de ei.

Să-i urăm, deci mult succes lui Iftene T. Cioriciu în această nouă “întreprindere” a sa și bunului Dumnezeu să-i dea sănătate și putere să-și poată duce proiectul la bun sfârșit!

Iftene Cioriciu și Ioan Buta,
primarul orașului Murgeni

„AȘA PETRECE IISUS HRISTOS ÎNTRU TINE, ȘI TU ÎNTRU EL!” Părintele Ioan de la Sihăstria Rarăului despre Sfintele Taine^{1*}

Motto: „Iată că întreb, o, omule: simți oare foamea și setea duhovnicească de a gusta spicul vieții cel mai presus de fire – Trupul și Sângele lui Hristos, dătătorul de viață, adevărata pâine cerească, Cela ce dă viață lumii? Dacă nu simți această foame mântuitoare, înseamnă că ești mort duhovnicește. Omul care începe să se facă sănătos sau cel care e sănătos deja simte în chip firesc foame și sete. Cât de numeroși sunt în Rusia acești morți, care nu simt setea mântuitoare? Nespuse de mulți! O grămadă de intelectuali nu vin de loc la împărtășanie, alții vin foarte rar – mulți se împărtășesc doar o dată în an. Iar Domnul cheamă zilnic: luați... mâncați... beți... toți... (vezi Mt. 26, 26-27) – și n-are cine să mănânce și să bea.” **Sfântul Ioan de Kronstadt**

Din Rarău – sau „Athosul românesc,” după cum este numit datorită mulțimii pustnicilor arzând în rugăciunea pentru lume – Părintele Ioan a primit să ne vorbească despre folosul pe care creștinul îl dobândește dacă se împărtășește cu luare-aminte cu Sfintele Taine. Cuvântul său nu doar trezește, ci și pune pe cale, nu doar lămurește, ci și dă însuflare. Ascultându-l, ne vine în minte porunca Mântuitorului: „Fiți sfinți, precum Tatăl vostru cel Cereșc sfânt este!” (Matei 5:48).

- Părinte, pentru că ne aflăm în Postul Mare, suntem mai mult decât oricând în căutare de hrană duhovnicească. Vă rugăm să ne dați un cuvânt despre Dumnezeiasca Împărtășanie. Mântuitorul a zis: „Dacă nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea viață întru voi” (Ioan 6:53). Cum să ajungem să însetăm după Trupul și Sângele lui Hristos?

- Eu de tânăr monah am avut această căutare, acest dor după Sfânta Împărtășanie... Am venit din convingere la mănăstire, și din dragoste pentru Iisus Hristos, vrând să mă împărtășesc des. Și-mi doream asta pentru că eu însumi trăisem și simțisem folosul Sfintei Împărtășanii, căci așa m-am vindecat de tuberculoză osoasă la șira spinării. Aveam și o vertebră care-mi ieșise în afară. Și, după ce Părintele m-a împărtășit, am simțit că mă țin pe picioare fără să fac un efort! M-am mirat, nu știam ce-i cu mine... Credeam că mi-a ieșit sufletul din trup, și mă uitam în jur să mă văd, dar am văzut că sunt eu, nu altcineva! Nu m-am gândit că vrea Dumnezeu să mă vindec, socoteam că-s nevrednic de tot. Și Dumnezeu m-a vindecat.

De atunci însumi mi-am dat seama că omul trebuie să se împărtășească des, să trăiască permanent cu Iisus Hristos. Mântuitorul nu ne roagă asta, ci poruncește, ca un Stăpân și Judecător. El pentru aceasta a venit, L-a trimis Dumnezeu Tatăl, ca să Se întrupeze din Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară și să Se facă om asemenea nouă, să ne poată învăța, să poată arăta puterea Sa, dragostea Sa deosebită în scopul mântuirii. Și S-a jertfit ca să ne hrănească, să ne transformăm, să ne facem cerești. Noi zicem că suntem „pământ”, „din pământ suntem zidiți și în pământ vom merge”. Cum să urcăm în Ceruri? Că Cerul este nevăzut, și Dumnezeu este cereșc, și nu poate materia să urce Sus, în Ceruri. Dar de asta Dumnezeu Tatăl a trimis pe Mântuitorul, pe Fiul, să Se întrupeze, și S-a făcut om desăvârșit, dar a rămas și Dumnezeu desăvârșit, și a înviat. Iar noi, dacă ne împărtășim, ne unim cu Mântuitorul Iisus Hristos, cu Dumnezeu. Din oameni pământești ajungem oameni cerești.

La Cina cea de Taină, Mântuitorul spune: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu. Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu (Matei 26:28). Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, întru Mine petrece și Eu întru el.

¹ Material apărut în Revista „Familia Ortodoxă,” Nr. 4 (51)/2013, realizat de Cezar Machidon, p.54-59.

Revista „Familia Ortodoxă” este o revistă ce apare lunar. Cei care doresc detalii în legătură cu aceasta ne pot contacta la sediul Asociației C.A.R.P. (Str. Nicolae Iorga nr.7, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, Et. 2, Cam. 22), sau la nr. tel. : 0235 421 340, interior 47 ori la adresa de mail: revista@carpbirlad.ro

(Ioan 6:56)” Și zice iarăși: „Dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi.” (Ioan 6:53) Și adaugă: „Aceasta să faceți totdeauna întru pomenirea Mea.” (cf. 1 Corinteni 11:25)

Ceea ce s-a și făcut. Primii creștini se împărtășeau în fiecare zi.

Când începea și Postul Mare, ei care nu mâncau nimica până apunea soarele, voiau să se împărtășească, dar Liturgia se făcea dimineața, nu noaptea. Și atunci s-a făcut Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, ca venind seara, după o zi de muncă, și flămânzi după hrană duhovnicească, și după cea trupească, cu o Vecernie întârziată și cu un mic Vohod, se împărtășeau creștinii noaptea, cu Sfinte uscate, făcute la Liturgia de Duminică, Liturgia Sfântului Vasile cel Mare. Și de aici a rămas Liturgia Darurilor mai înainte Sfințite. Acum a rămas numai o formă tradițională, dar nimeni nu o folosește. În loc să o facă noaptea, o fac dimineața, și în loc să se împărtășească creștinii, se împărtășește numai preotul. Vedeți? A rămas o simplă tradiție nejustificată.

În zilele acelea, toată lumea se împărtășea zilnic. Toți creștinii erau sfinți. De aceea în Scriptură găsim: “Sfinților care sunt în Biserica din Colose, “Sfinților care sunt în Biserica din Efes”... erau toți sfinți. Toți trăiau pentru a se împărtăși cu Sfintele Taine, erau uniți cu Iisus Hristos. Sfântul Ioan Gură-de-Aur împărtășea credincioșii zilnic. Sfântul Vasile cel Mare împărtășea de câte ori făcea Liturgie. Mai recent, Sfântul Ioan din Kronstadt împărtășea zilnic mii de oameni, avea zece preoți care împărtășeau încontinuu. Și tradiția aceasta duhovnicească folositoare s-a șters. Din ce? Din cauza modernismelor. Omul s-a obișnuit să trăiască mai în lux, mai odihnit, mai îmbrăcat, mai mâncat... De ce? S-a pierdut elanul și dragostea față de Dumnezeu, ca omul să dorească neaparat să se unească cu Iisus Hristos. De aceea credința slăbește.

Că dracul are interesul ăsta: să-l depărteze pe om de Sfintele Taine. Pentru ce? Ca să nu aibă putere, să fie despărțit de Iisus Hristos, ca să-l poată ataca, să-l poată târî în toate patimile și-n toate poftele viclene ale lui, cu care prăpădește lumea. Asta este o greșală mare în Biserica noastră Ortodoxă, că a fost îndepărtată Sfânta Împărtășanie de la creștinii ortodocși care vor să se mântuiască cu adevărat, care vor să trăiască viața în Hristos – cum spune Sfântul Nicolae Cabasila: “Să trăiești viața în Hristos, să te unești cu El, să fii cu El!”... Dacă ești împărtășit și ai murit, mergi la Iisus Hristos, la Cel cu Care te-ai unit. Dar dacă nu ești unit cu Iisus Hristos, nu ai viață întru tine și te duci în iad. Pământul nu poate urca în Ceruri. Dar dacă ne-am împărtășit, ne-am transformat duhovnicește complet și ne-am îndumnezeit. Și atunci ne unim cu Iisus Hristos, sufletul atunci este cu Iisus Hristos.

-Cunoașteți locuri unde se practică astăzi o astfel de rânduală de Împărtășanie?

-Am fost la muntele Athos, la Mănăstirea Vatopedi, unde este Brâul Maicii Domnului, mănăstire foarte mare și am văzut că obștea toată s-a împărtășit! Și m-am interesat, erau acolo și români și mi-au spus că se împărtășesc până

de patru ori pe săptămână. Foarte mult! Și asta-i bine. Că asta-i esența: *credința noastră ortodoxă unește pe om cu Dumnezeu*. Și pentru asta credem, și pentru asta ne ostenim, ca să ajungem în rai. Adică să împlinim scopul creației noastre de către Dumnezeu: Dumnezeu ne-a creat pentru Sine, ca să ajungem în rai. Zice Fericitul Augustin: “Ne-ai făcut, Doamne, pentru Tine, și neliniștit este sufletul meu până ce mă voi odihni întru Tine.” Noi în Dumnezeu avem odihna, avem liniștea, avem pacea, siguranța vieții și avem și siguranța mântuirii.

Iar ca să te poți împărtăși, trebuie să te și pregătești: prezență la Biserică neîncetat, de câte ori se face slujbă. După aceea, posturile toate de peste an și cele din timpul săptămânii. Postim în cinstea Patimilor lui Iisus Hristos. Apoi, mai e de trebuință și Rugăciunea. Sfântul Apostol Pavel spune: “Neîncetat vă rugați.” (Tesaloniceni 5:17) Să spunem și noi: “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul,” ca să dobândim rugăciunea aceasta neîncetată. Să fie mintea noastră curată, lipsită de griji pământești: “Toată grija cea lumească să o lepădăm!” Să nu ne mai gândim la cele pământești, ci la cele Cerești. Să avem mintea la Dumnezeu mereu.

- Spun Părinții că Rugăciunea inimii este o bună pregătire pentru Împărtășanie, că ne ajută să ne împărtășim într-o stare de mai mare curăție sufletească. Dar oare n-ar putea fi Împărtășania o bună pregătire

pentru Rugăciunea inimii?

- Unde e Împărtășanie, e și Rugăciunea inimii și unde e Rugăciunea inimii e și Împărtășanie! Să vă spun o pildă. A fost un monah, Gheorghe, într-o mănăstire, care primise darul Rugăciunii inimii – și, de neputare de grijă, a pierdut rugăciunea. El avea foarte multă evlavie la Sfântul Mucenic Gheorghe, și se ruga mereu, mereu, ca Sfântul să-l ajute la mântuire și să mijlocească la Mântuitorul Iisus Hristos pentru dobândirea Rugăciunii.

Și stând așa în rugăciune, deodată a fost răpit în vedenie. Sufletul a plecat și a ajuns într-un câmp foarte mare, unde era multă lume, multă lume... și a venit Sfântul Gheorghe – nu știa monahul că-l cheamă Gheorghe, nu-l văzuse niciodată – și Sfântul a strigat: “Cine-l duce pe fratele nostru la Împăratul, la Iisus Hristos?” Nu a răspuns nimeni. A întrebat a doua oară, a treia oară: “Cine-l duce pe fratele nostru la Împăratul? Că de aceea a venit fratele aici, să meargă la Împăratul!” Și nimeni n-a răspuns. Și zice: “O să-l duc eu.” Și-au mers pe-o cale, și au ajuns pe malul unui râu mare, mare, apă neagră, neagră, cu o punte foarte subțirică, să treacă peste puntea aceea. Și în apa aceea ca smoala erau tot felul de jivine, balauri, tot felul de reptile, și săreau în sus să-l prindă de picioare pe monah, să-l tragă acolo, în iadul acela. Și când a ajuns la jumătate, a început puntea să se clatine, și i-a fost frică și a strigat. Și atunci Sfântul Gheorghe l-a luat de mână și l-a dus în partea cealaltă. A urcat un munte așa frumușel, ușor, cum urcă îngerii, fără greutate. Și acolo erau foarte mulți pomi, frumuseți grozave.

Și au ajuns într-un loc unde era și biserică mare, și a văzut mulți monahi din mănăstirea lui. Și l-au întâmpinat și i-au spus: “Când vine fratele nostru la noi?” Dar Sfântul Gheorghe spunea: “O să vină, o să vină!” – căci monahul pierduse harul cel mare pe care l-a avut, rugăciunea inimii. Și au mers în fața unui palat. Și i-a spus Mucenicul: “Ce faci tu să faci și tu. Stai aici și așteaptă până te chem eu”.

Și a intrat înăuntru, și erau acolo Mântuitorul pe tron, și Sfântul Ioan Botezătorul, și Maica Domnului, și alți Sfinți – așa, ca într-o Biserică. Și a mers Mucenicul și a făcut trei metanii cu capul la pământ, și Mântuitorul S-a ridicat în picioare și Sfântul l-a sărutat picioarele Mântuitorului. Și i-a spus Hristos: “Bine ai venit Sfinte Mucenice al Meu!” “Împărate Sfințit, îl știi pe monahul Gheorghe din cutare mănăstire, care pe mine mă cinstește și mă roagă mereu să mijlocesc ca să-i dai harul pe care l-a pierdut! Pentru aceasta am venit, să Te rog să-i dai harul înapoi!” Mântuitorul zice: “Nu, nu-i dau, pentru că i-am dat mai mult decât a meritat, iar el s-a lenevit și a pierdut tot...” “Dă-i, Doamne, pentru rugăciunile Maicii Domnului, pentru rugăciunile mucenicilor, pentru rugăciunile cuvioșilor...” “Nu pot să-i dau.” Și atunci, Mucenicul: “Împărate, dar pentru sângele pe care l-am vărsat eu pentru Tine, pentru dragostea Ta?...” Și a zis Mântuitorul: “Da, pentru sângele tău, îi dau. Cheamă-l să vină”.

Și l-a chemat, și a venit, și a sărutat picioarele Mântuitorului. Mântuitorul l-a binecuvântat pe cap și i-a spus: “Pentru mijlocirile Mucenicului Gheorghe, îți dau

harul, dar să nu te mai lenevești!” Și așa, dintr-un Potir, cum se dă Împărtășanie, băutură cum ar fi vin, și s-a transformat complet, a devenit ca un sfânt de acolo, din Împărăția Cerească. Și s-a întors înapoi, și toți monahii erau bucuroși: “De acum știm că vii la noi!”.

A coborât muntele. A ajuns la punte. A trecut pe puntea aceea ca săgeata, fără frică și fără clătănări. Și apoi a întrebat: “Cine poate să treacă puntea aceasta fără să se primejduiască?” Și Mucenicul a spus: “Cel ce are evlavie la Maica Domnului, prietenie cu Maica Domnului, și cel ce se împărtășește des cu Sfintele și Dumnezeiești Taine, acela trece.” El era deja împărtășit de Mântuitorul Iisus Hristos.

Și a ajuns iar în locul acela unde erau mulți Sfinți, la câmpul cel mare. Și unul dintre ei, care era ca un fel de mai-mare peste tot, i-a dat trei mere, și le-a pus în sân. Și a plecat. Și zice Sfântul Gheorghe: “Acum să mergem acasă!” Și monahul s-a trezit în chilie, având merele în sân. Și-a tăiat merele acelea, s-a dus la stareț, și fiecare viețuitor a luat câte o bucată de măr și au mâncat din merele din Rai...

Asta este! Trebuie insistență, rugăciune, smerenie foarte multă. Și Mântuitorul se ruga, și ne-a învățat și pe noi să ne rugăm. Că, după ce Rugăciunea începe să rodească în om, el începe atunci să simtă o dulceață negrăită în inimă. După aceea mintea nu mai fuge. Și, de la un timp, când vrea Dumnezeu, mintea singură zice: “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” sau Rugăciunea inimii. Omul doarme, dar inima se roagă. Unde se duce, inima se roagă încontinuu. Dracu-i scos afară din ea. Acei oameni sunt văzători cu duhul, au darul proorociei, sunt făcători de minuni... Oameni care sunt sfinți încă de aici, de pe pământ.

- *Dar, părinte, acestea sunt niște măsuri înalte – așa cum spuneți, ale Sfinților. Noi, care ne știm așa de nevrednici, putem oare, să ne împărtășim mai des? Nu ne va fi spre osândă?*

- Sfântul Ioan Gură-de-Aur spune așa: “Cel ce este vrednic, totdeauna este; cine nu, nu este vrednic nici pe patul de moarte!” Cum socotiți asta?... Cel ce stă vrednic, permanent e vrednic, și se poate împărtăși în fiecare zi. De ce sunt canoanele astea grele ale Sfântului Vasile cel Mare, care opresc de la împărtășire? Că în vremea aceea mulți păgâni veneau la creștinism, și mulți veneau și cu păcatele lor. Nu erau demni să se împărtășească și făceau oprire. Vii la Iisus Hristos și tu iubești desfrânarea sau beția sau mândria sau alte porcării lumești! Canoanele acestea sunt medicamente, sunt tratamente, pentru ca omul să revină la credință, la fapta bună, să lase păcatele... Omul, când a lăsat păcatele cele mari, când nu e sub oprire de la duhovnic, se poate împărtăși. Bolnavul, cât e bolnav, ia tratament, dar după ce s-a făcut sănătos, e sănătos!

Când omul se spovedește și se împărtășește, Domnul Iisus Hristos Se așază în inimă, în suflet. Și așa petrece Iisus Hristos în tine și tu în el. Cum spunea Mântuitorul la Cina cea de Taină: “Rămâneți în Mine și Eu în voi. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:4;5)

CERUL DE SUB PĂMÂNT

*“Zodii sunt și jos subt țară,/ fă-le numai să răsară./
Sapă numai, sapă, sapă,/ până dai de stele-n apă.”*
(Lucian Blaga - “Fântânile”)

Evanescenta multor îndeletniciri tradiționale, încărcate de sensuri străvechi și de mister de - a lungul timpului, dar cu precădere în contemporaneitate poate fi un fapt pozitiv pentru omul modern ce dispune de tot mai puțin timp pentru a se apleca asupra celor firești, naturale. Una dintre cele mai vechi și mai încărcate de sensuri îndeletniciri aproape dispărută, este cea de descoperire a izvoarelor, de captare a lor și de construire a fântânilor.

În simbolistică, fântâna reprezintă viața, legătura dintre astral și teluric, dintre real și ireal, chemare spre împlinirea iubirii, a însetării de viață pământească, dar și de aspirație spre veșnicie. Ea a fost gândită de oameni ca un tunel al timpului, ca o spirală, ce urcă spre Paradis și coboară spre Infern spre a uni înălțimile cu adâncurile și cele de dedesubt cu cele de deasupra ale Pământului.

Semnificații profunde are, tot mai rar întâlnita fântână cu cumpănă, asemănată în tradiția populară cu lumea. “Lumea e ca o fântână cu două ciuturi, când se urcă cea plină, se coboară cea deșartă,” al cărei stâlp ce susține bara orizontală (“axis mundi”) simbolizează legătura cer -pământ, bara orizontală - brațul balanței ce se află în poziție orizontală când nu este folosit, bara verticală ce leagă ciutura de un capăt al balanței, rămâne vertical neînduplecată mereu, fiind vehiculul care face legătura între cele două ceruri (cerul din apă și cerul de sus). Perimetrul fântânii pentru omul satului este, asemenea bisericii ori cimitirului un loc sacru, dar în același timp unul misterios, strâns legat de cele mai importante momente din viață: nașterea, botezul, căsătoria, moartea. Apa, aerul, pământul, focul și dumnezeirea formează pentru omul rural, zona curățeniei absolute.

Ritualul săpării fântânii este indisolubil legat de copilăria mea. La casa pe care părinții o construiau la marginea orașului, într-o zi și-a făcut apariția un om înalt, cu o frunte imensă ce semăna cu o lună în creștere și cu o barbă rară, neângrijită. Îi port și astăzi imaginea în minte deoarece nu am mai întâlnit un astfel de om. Ne-a privit pe fiecare, dar nu părea că ne vede! Abia dacă a scos câteva cuvinte. Preț de mai multe ore a

tot măsurat cu pași egali terenul dimprejurul casei în construcție. Avea prinsă de o curea în jurul mijlocului o nua sub forma literei Y (de alun aveam să aflăm spre seară) care de câte ori trecea prin locul unde se află astăzi fântâna, se mișca. Era locul unde și acum crește multă patlagină, o buruiană cu frunze mari de un verde intens.

Căutătorii de izvoare erau oameni înzestrați cu deosebite calități și numiți cu respect „oameni din stele” sau vrăjitori. Pe lângă un simț deosebit, ei aveau și o anumită structură psihică, influențată de rețeaua magnetică Hatman perturbată de apa din scoarța terestră, cunoștințe despre plantele ce cresc acolo unde se află izvoare dedesubt, dar și despre structura solului. Baghetele pe care le foloseau erau din alun, măsline, smochin ori trestie. În zilele noastre, acest mod de găsire a apei a fost înlocuit cu radioesteziști care folosesc baghete în formă de L din cupru, plastic sau alamă. Dar nu unealta contează, cât persoana căutătorului înzestrată cu un har special, o sensibilitate pe care puțini oameni o posedă.

Săpatul fântânii era o treabă grea și periculoasă. Clădirea pereților cu piatră de râu așezată în spirală, presupunea nu numai muncă, dar și o cunoaștere a tainelor meșteșugului dăltuirii pietrei, ce nu era la îndemâna oricui. Și iată că, mă duce, iar cu gândul la vremea când s-a construit fântâna din curtea mea...

Odată găsit, locul unde fântânarul ne-a asigurat că este un izvor puternic de apă, acesta a făcut un cerc, atât cât urma să fie perimetrul unde, de la o zi de luni urma să înceapă săparea fântânii. I-a spus mamei câteva lucruri (femeia care face mâncare fântânarului trebuie să nu mai poată procrea) cerându-i și să coacă o pâine după miezul nopții. În noaptea de dinaintea începerii săpăturilor, omul acela ciudat, a stat culcat pe o rogojină în cercul desenat pe pământ, a ascultat și a numărat izvoarele rugându-se ca ele să se lase adunate în viitoarea fântână. Dimineață, a rupt pâinea tot acolo, a împărțit bucățelele nouă și ucenicului său, restul a pus pe pământ și după ce a făcut o cruce cu târnăcopul, a început să sape cu unelte folosite numai la săpatul fântânilor, așa cum avea să ne spuna

peste câteva zile când a devenit mai comunicativ.

A săpat zile la rând circa opt metri, iar pământul pe care îl scotea își schimba textura și culoarea de la o zi la alta, era din ce în ce mai umed, până ce, într-o după-amiază istovitoare a strigat la tata să coboare tubul că a dat de apă. La strigătul fântânarului de acolo de jos din fundul pământului, toată lumea de pe stradă a venit în grabă să-i ajute tatii să coboare tubul. Acestuia avea să i se facă o spărtură prin care să țâșnească apa. Așa cum ne avertizase fântânarul, prin spărtura din tub cam de mărimea unei mingi, a țâșnit un jet puternic. A doua zi dimineață în fântână era deja apă. Se spune că de acolo, din fântână chiar dacă este miezul zilei și soarele strălucește pe cer, se văd stelele. Acum, după ce am aflat atâtea lucruri despre fântâni mă întreb: o fi vazut fântânarul acela stelele din cerul de jos?

Se spune că, acel care realizează o fântână sau doar o repară ori o curăță va fi pomenit la cer până la al nouălea neam (aici mă duce gândul la povestea lui Creangă cu „Harap Alb”...). Curățirea fântânii nu are doar un scop igienic, dar are și semnificație subtilă, fiind expresie a continuității vieții însăși. În lumea satului există încă un cult al fântânii determinat de faptul că apa este nu numai un element vital, dar și unul subtil, spiritual asigurând perpetuarea vieții însăși.

Căutătorii de izvoare și constructorii de fântâni efectuează pe lângă munca propriu-zisă și un act inițiativ. Inserând în construcție anumite elemente subtile, cunoscute doar de ei, meseria aceasta și-a păstrat tainele până ce va dispărea în negura timpului.

Vorbind despre oamenii care practicau această îndeletnicire ori care manifestă un interes deosebit pentru domeniul amintit, Jeuny Randles din Anglia în cartea sa „*Copiii din stele*” apărută în limba română în anul 2000, lansează ideea că aceștia ar fi cetățeni cosmici, adică oameni aleși să construiască cealaltă treaptă a umanității.

Prin sacralitatea sa, fântânii i se cuvine tot respectul. Tradiția spune că: apă să nu iei de la fântână decât cu un vas folosit doar pentru aceasta; nu bagi în fântână vasul adus de acasă; fântâna va seca dacă arunci înapoi apa scoasă; nu mănânci când mergi să aduci apă că-ți pierzi memoria; pe drum nu vorbești că va fi ceartă în casă; seara mai bine nu aduci apă de la fântână; înainte de a bea apă, dai un pic pământului; iar dacă scalzi un copil cu apa adusă seara, stingi câțiva carbuni în ea.

Curățenia și sacralitatea fântânii este dată și de persoana care face această lucrare. Pătrunderea în interiorul pământului este apanajul celor aleși. Ea, poate deveni de la început malefică, dacă cel care o construiește are vicii ori patimi (băutură, țigară, adulter,

etc.). El nu are voie să urineze, scuipe ori să mănânce prea aproape de acel loc. De asemenea, trebuie să fie dezlegat de preot care să-i fi iertat păcate mari dacă le-a făcut.

De obicei, fântânarul avea cu el un ucenic care îl ajuta la toate treburile și pe care îl iniția în tainele meseriei de căutător de izvoare, dar și de fântânar. Înainte vreme era ales un copil din flori sau cel mai sărac copil din sat și era dat în seama acestuia pentru a-l învăța să caute izvoare și să facă fântâni. Botezul era făcut de către descântătoarea satului care, la începutul lunii mai, la apusul soarelui, la marginea unui curs de apă îl pune să jure așa „*mă leg să-i dau pământului inima, iar el să-mi dea neprihănitile izvoare.*” I se pune pe cap un colac, din care, după ce era rupt i se dădea să mănânce. Odată terminată, se făcea o slujbă specială de către preot, de sfințire a apei și se arunca în apă o cruce din lemn de esență tare. Orice fântână trebuie să fie acoperită cu un capac pentru a nu intra păsări ori alte vietăți, iar vântul să nu aducă praf și alte gunoaie. Se spune că primele ape scoase din fântână trebuiesc duse la biserică pentru a fi botezat un copil. După doar câteva zile pe lângă fântâna nouă, cu apă bună, noaptea se va auzi orăcăitul unei broaște. Este broasca fântânii!

Spațiul fântânii este unul sacru. Amplasarea ei în mijlocul unei curți, a unei grădini, a unei localități, la mijlocul unui drum prin câmp ori într-un luminiș din pădure, împrejmuirea ei, amplasarea de troițe sau de cruci lângă fântână precum și plantarea de copaci și de flori sunt semne ale prețuirii pe care oamenii i-o acordă. La fântâna din mijlocul satului se fac adunările sătești, horele sau petrecerile de sărbători. Aici, se iau cele mai impotante hotărâri din viața oamenilor sau a localității. La fântânile din pădure merg fetele și flăcăii în nopțile magice ce preced anumite sărbători ale anului cum ar fi Rusaliile, Sânzienele, Anul nou, Ajunul Bobotezii. Lângă fântână se fac cele mai multe ritualuri și anume: rugăciuni de rod, de cununie, practici agrare de aducere a ploii, (Paparudele sau Caloianul). În unele credințe populare fecunditatea este legată de apa fântânii (barza), și tot lângă fântână se fac descânțele de dragoste, de sănătate, de belșug.

Tot în credința populară, se spune că forța purificatoare a apei face ca morții din apă să fie „cei mai buni dintre morți,” materia lor nu se descompune în mediul teleuric, ci în spațiul acvatic care dizolvă materia pentru a o transfigura. În viața practică, însă, acele fântâni în care cineva s-a aruncat pentru a-și lua viața devin blestemate și sunt părăsite considerându-le locuri necurate ori bântuite. Și fântânile în care s-au aruncat sau au căzut animale nu mai pot fi folosite

decât dacă sunt curățate și resfințite.

În funcție de încărcătura benefică ori malefică a lor, fântânile pot fi de mai multe feluri și anume: fântâni cu apă vindecătoare (izvoare ale tămăduirii), sacre (legate de anumite evenimente din viața bisericii), inițiatice, ale cunoașterii, de dragoste, meteorologice, fântâni blestemate, fântâni cântătoare etc.

Mă voi opri doar asupra câtorva dintre cele mai spectaculoase fântâni pe care le-am vizitat sau despre care doar am citit.

În Sintra, Portugalia se află un loc încărcat de mistere și de simboluri ezoterice. Este vorba despre Quinta de Regaleria, un palat misterios în a cărui curte se află "Fântâna inițiativă," o fântână a cunoașterii. Curtea interioară a acestui palat cuprinde simboluri ce te poartă cu gândul către teme profunde, precum nașterea și moartea, comuniunea omului cu Dumnezeu și cu natura. Fântâna, construită în spirală, pătrunde în interiorul pământului până la o adâncime de 27 m și se urcă sau se coboară pe o scară în spirală, cu nouă niveluri reprezentând cele nouă "ceruri ale Iadului," și cele nouă "ceruri ale Paradisului."

"Fântâna inițiativă" reprezintă legătura cerului cu pământul și ea poate fi parcursă în ambele sensuri, de jos în sus (amintind că Pământul este cel din care ne naștem) și de sus în jos spre mormântul unde ne întoarcem cu toții, așa cum se spune în înțelepciunea populară "*din pământ suntem și în pământ vom merge*". În vremea când castelul era locuit, poarta de la capătul "spre cer," era accesibilă doar inițiaților care trebuiau să găsească mecanismul de deschidere. În prezent, poarta este deschisă, permițând vizitatorilor să intre și să iasă pe ea.

Prezentă în Scriptură ("Evanghelia Femeii samaritence") fântâna din care Mântuitorul Iisus Hristos a cerut apă să bea, este socotită o fântână a cunoașterii deoarece elementul apă devine prin puterea harului elementul ce va schimba lumea și-i va uni pe oameni prin taina Botezului făcându-i frați datorită scopului comun, acela de a-și mântui sufletele. Am vizitat și acest loc cu ocazia pelerinajului în Israel în primăvara anului 2012.

Fântânile de leac ori Izvoare ale tămăduirii cum ar fi cel de la Mănăstirea Rohia, Ghighiu, Sâmbăta de Sus, ori cel de la Măcin ce are o legendă interesantă sunt doar foarte puține dintre nenumăratele astfel de izvoare de la noi din țară, cele mai multe aflate în incinta sau pe lângă mănăstiri. Am gustat aceste ape, am simțit mângâierea și pacea sfintelor mănăstiri mai sus amintite.

În vatra orașului Sucidava din județul Olt, pe teritoriul satului Celei unde se află vechea capitală a

tribului dacic a sucilor (sec IV-VII), am ajuns într-o vară fierbinte acum un an. Deși nu știam despre comoara ascunsă sub acest sat, un indicator ne-a dus către „Fântâna secretă” din Celei. Ea a fost descoperită în 1958 și restaurată după zece ani fiind și electrificată. Ghidul care ne-a întâmpinat, ne-a spus ca este o bijuterie antică unică în Europa, această fântână secretă la care se ajunge coborând printr-un tunel lung de 26 de metri, iar apa este la 18 metri sub vechea cetate. Unicitatea ei constă în faptul că nu este o fântână verticală, iar pânza de apă poate fi atinsă de către cel care ajunge în fântână coborând treptele. Este o construcție romano-bizantină din timpul Împăratului Iustinian. Apa foarte rece, limpede, are un gust minunat. Se spune că cel care bea din acea apă se va întoarce mereu și meru acolo, iar fetele ori flăcăii necăsătoriți se vor căsători și stabili pe acele meleaguri pe care nu le vor mai părăsi niciodată. De asemenea, este în acea localitate obiceiul, ca mirii să coboare după nuntă în fântână să bea din apă, pentru ca iubirea și legătura lor să fie veșnică.

După ce am coborât câteva trepte prin tunelul luminat electric pășind cu grijă pe scări, poate din cauza locului ori a emoției am început să respir mai greu și m-a învăluit un soi de căldură ca cea din într-o peșteră. Din loc în loc erau expuse vase vechi, găsite cu ocazia restaurărilor. Ghidul ne-a dat să bem din apa aceea cu gust de veșnicie, iar unii dintre vizitatori și - au umplut bidoanele și sticlele. Tot drumul, am băut din acea apă îndemnându-ne unii pe alții, ca să împlinim legenda care spune că acei care împreună beau din apa acelei fântâni secrete se vor iubi veșnic.

La Mănăstirea Curtea de Argeș, am putut vedea în mijlocul curții fântâna lui Manole, locul unde se spune că ar fi izvorât apă după ce s-a prăbușit meșterul: „O Fântână lină/ cu apă puțină,/ cu apă sărată/ cu lacrimi udată.”

Despre fântâni s-ar putea scrie sute de pagini. Cele mai multe dintre cele vechi se macină, se distrug căci nimeni nu le mai resturează deoarece apa vine acum la robinet prin conducte, s-a pierdut tradiția, iar fântânarii aproape au dispărut. Pământul își ia înapoi izvoarele, grijuliu le ascunde în măruntaiele sale, pentru a le păstra și a le dăruia altor generații care vor pune mai mult preț decât contemporanii noștri pe cele primite de la Dumnezeu, dacă nu cumva noi cei de acum, în nepăsătoria și muta complicitate cu acei care în goana lor nestăvilită după bani, vom otrăvi izvoarele din scoarța pământului, comori dăruite spre folosința omului ca să le aibă până la sfârșitul veacurilor și să se înveșnicească prin ele.

OF, ROMÂNIA MEA

Au trecut mai bine de 24 de ani de la Revoluția din anul 1989 și țărișoara noastră se zbate în sărăcie, mizerie și în mocirla neputinței unei clase conducătoare, care în loc să se preocupe de problemele grave ce au îngenucheat vitalitatea societății românești, își declară fără pic de reținere averile care se rotunjesc mereu și cresc ca ciupercile după ploaie.

S-a distrus un sistem, o economie, s-a îngenucheat o națiune și nu s-a reușit să se facă mai nimic pentru om, pentru ridicarea nivelului de trai, cultură, civilizație.

Trăim într-o țară frumoasă, cu tradiții frumoase și sănătoase, suntem un popor harnic și cinstit, însetat de pace, dreptate și demnitate, cu valori morale și istorice care atâță conștiința, spiritul și patriotismul de care au dat dovadă mereu adevărații fii ai neamului românesc.

Cu toate acestea, poporul român a ajuns la sapă de lemn. Economia țării este la pământ. Un război de 10 ani nu ar fi distrus cât a distrus incompetența, indolența și nepăsarea care au închis zeci și sute de fabrici și întreprinderi ce au fost vândute la fier vechi.

A fost distrus și furat sistemul național de irigații ce a venit gratuit din vremurile condamnate de toți. Sistemul sanitar românesc reprezintă un adevărat dezastru, fiind caracterizat de lipsuri, neajunsuri, neputință, incompetență, neaflându-se din păcate nici măcar la jumătate din capacitatea sa de funcționare de dinainte de 1989.

Se moare din sărăcie, se moare din lipsă de locuri în spitale, se moare din lipsă de aparatură modernă de specialitate, se moare din lipsă de cadre medicale în toate unitățile spitalicești, se moare din lipsă de bani pentru medicamente și mult prea prețioasa mită pe care toți trebuie să o dăm și pe care nimeni nu o recunoaște.

Și în aceste condiții, mai marii guvernanți și legiuitori ai țării judecă câțiva torționari din epoca apusă. Dar pe torționarii care au adus țara sub pragul sărăciei, pentru care s-au sinucis sute de români, care au rămas fără loc de muncă și care nu aveau cu ce-și hrăni copiii, cine îi judecă?

Dar pe cei ce chinuie miile de pensionari bolnavi, care trăiesc în sărăcie lucie cu o pensie de mizerie ce nu le ajunge nici măcar de medicamente, nu se obosește nimeni să le zică torționari și să-i judece.

Și exemple ar fi foarte multe și la tot pasul. Dar cineva vrea să ne distragă atenția strategic și ilar, cautând bube în trecutul de care uneori, dat fiind

condițiile vitrege, crude și nedrepte de viață și de trai din ziua de azi, ni se face dor și ne amintim cu drag, în timp ce suntem catalogați nostalgici ai epocii trecute.

Trăim într-o țară frumoasă care din păcate este distrusă de cei care iau decizii la nivel înalt și după părerea mea, și-au bătut joc de resursele, bogățiile naturale și de potențialul poporului român care a plătit cu multe vieți omenești, apărarea valorilor, a ființei naționale și a pământului sfânt.

La ora actuală, poporul român este bolnav de sărăcie și mizerie, însetat de dreptate și pus la zid de indolența și lăcomia unor despoți demnitari care, ori nu vor, ori nu pot, ori nu au timp să se gândească la dorințele românilor.

România, din punct de vedere a poziției geografice, a resurselor și frumuseților naturale reprezintă un colț de rai în care paradoxal bătrânii, copiii, românii de rând sunt chinuți în iadul mizeriei, sărăciei și neputinței, a bolilor chinuitoare și al stresului ucigător, toate fiind produsul unei conduceri dezastruase, neputincioase, fără pârgii de reabilitare a jenantei situații de falimentare a țării. Recunoaștem, trăim într-o țară săracă cum e firesc, cu oameni săraci și foarte săraci și cum nu e deloc firesc cu conducători bogați și foarte bogați care ne zâmbesc prin diferite emisiuni la televizor din inimă, dacă mai au inimă sau dacă se mai poate numi inimă.

Propunem României, poporului român și celor care vor să ne audă, că dorim să se înființeze „Sfatul Bătrânilor” la toate nivelele de conducere: capitală, municipii, orașe, comune și sate, inclusiv Guvern și Parlament. Doar acești oameni care au experiența unei vieți, care cu blândețe și umilință, cu răbdare și mult tact ar putea cumpăni binele și răul, vor putea găsi pârgurile, metodele, soluțiile și strategia de a menține România pe linia de plutire și de a o ridica încet, încet spre civilizație și un trai decent, să încolțească o rază de speranță pentru viitorul generațiilor ce vor veni după noi. Să dăm o șansă țării și românilor de a evada din stres, sărăcie și neputință.

Pe străzile patriei, în parcuri, în piețe, românii sunt supărați, apăsați de griji și nevoi, alții sunt nervoși și obosiți, și nimeni nu mai zâmbește, nu mai râde. Ori au uitat, ori le e de ajuns că râd cei care conduc destinele țării, și o fac des și o fac cu poftă, iar noi nu înțelegem dacă râd de noi ori de... faptul că au scufundat o navă care ținea întreaga națiune română pe linia de plutire.

Învață române, să-noți în ape tulburi, prin mocirlă și noroi. Viața ta este o cârpă aruncată la a Europei groapă de gunoi.

TRECUTUL VA FI MEREU ALĂTURI DE NOI!

Pe treptele Complexului Școlar...

Sfârșitul lunii mai a fost perioada în care, atât prima întâlnire de promoție organizată după 10 ani de la absolvire din 1959, cât și celelalte întâlniri care au urmat din 5 în 5 ani, au adunat la Bârlad colegii clasei a XI-a B atât în sala de clasă a Colegiului Național "Gheorghe Roșca-Codreanu" și apoi în clasa de la Complexul Școlar (astăzi Liceul "Mihai Eminescu") unde am învățat aproape în întregime ultimul an de liceu. Recentul eveniment la care mă refer a avut loc pe 30 mai 2014, pentru a zecea oară.

La pregătirea și desfășurarea acestor adevărate sărbători s-au implicat toți colegii de clasă statorniciți în orașul tinereții noastre - Bârlad.

Era normal ca ultima săptămână a acestei luni, pentru toți colegii bârlădeni să fie o săptămână de foc. Am gândit și pregătit desfășurarea orei de dirigiență la Colegiul „Codreanu” și la Liceul „Eminescu,” reunirea colegilor la masa festivă unde pentru prima dată am fost împreună cu colegele de promoție care au absolvit liceul ce purta titulatura de Liceul „Iorgu Radu” (astăzi Școala Gimnazială nr.1 „Iorgu Radu”), invitarea profesorilor

pentru a participa la întregul program al întâlnirii, etc.

Întâlnirea colegilor din clasa a XI-a B a constituit, ca de fiecare dată, preocuparea principală a colegilor bârlădeni.

Ora de dirigiență a fost un prilej de rememorare a situației fiecărui coleg de-al nostru. Prezenți la catedră au fost cei doi profesori pe care viața ni i-a dăruit pentru a fi alături de noi și cu acest prilej. Este vorba de: profesorul de matematică Vasile Țugulea și de profesorul de geologie Vasile Cărcotă.

Dintre cei 33 de colegi ai clasei noastre care au absolvit liceul în 1959, 11 au plecat la cele veșnice, 3 nu au fost localizați după absolvire în ciuda investigațiilor făcute, iar ceilalți au fost prezenți la cele mai multe din întâlnirile organizate.

Cu ocazia precedentei întâlniri, a celei de 50 de ani din 2009, la inițiativa colegului nostru Mihai Nicu, un strălucit inginer chimist, profesor universitar, s-a publicat volumul de amintiri „**NOI – PROMOȚIA 1959 A BÂRLADULUI**” în care majoritatea colegilor și-au prezentat opinii, situația profesională și familia. Această

carte a rămas pentru generațiile ce vor urma la fondul de documentare al bibliotecilor din liceele bârlădene și în instituțiile de cultură ale orașului nostru, precum și în bibliotecile personale ale colegilor sau familiilor acestora.

Din respect și recunoștință pentru personalitatea foștilor noștri profesori ce ne-au îndrumat în cei 4 ani de liceu, voi prezenta numele acestora, într-o ordine aleatorie:

Țugulea Vasile, Neacșu Elena și Costache Gheorghe – profesori de matematică;

Codreanu Gheorghe și Gâlcă Gheorghe – fizică;

Nicola Traian și Ciocan Emilia – chimie;

Cârcotă Vasile – geologie;

Craus Alexandru și Gâlea Elena – geografie;

Ionescu Eugenia – economie politică;

Zupperman Harry și Tutoveanu Eugenia – limba și literatura română;

Lavraniuc Ecaterina – limba rusă;

Craus Demetra – limba latină;

Asbiovi Elena – limba franceză;

Timuș Leonid – desen;

Gheorghiu Stela, Apostoleanu Virgil, Lazăr Laviniu

– educație fizică;

Luca Constantin și Ouatu Paraschiva – istorie;

Popa Ioan – psihologie și logică;

Velicu Vasile – științele naturii;

David Haim – astronomie;

Mihăilescu Gheorghe și Mateescu Virginia – muzică;

Scharf Leon – A.L.A.

Dintre profesorii în viață, acum sunt: prof. Țugulea Vasile și prof. Cârcotă Vasile. Diriginții clasei noastre au fost: în clasa a VIII-a prof. Codreanu Gheorghe, în restul anilor de școală, prof. Zupperman Harry.

Sub îndrumarea acestor excepționali dascăli, toți colegii din clasa noastră și-au realizat profesii de mare importanță. Voi prezenta în ordine alfabetică situația profesională a acestora:

Gheorghe Anton – inginer chimist; Virgil Antonovici – profesor de română și franceză, colonel; Cezar Bocan – tehnician mase plastice; Ovidiu Calapod – Școala de impegați C.F.R.; Nicolae Cazan – tehnician celuloză și hârtie; Dumitru Chiriac – geografie, cercetător științific; Viorel Coman – profesor istorie-filosofie; Cornel Constantinescu – inginer aviație; Nicolae Crețu – profesor universitar, doctor în filologie; Mihai Daraban – profesor limba și literatura română; Mihai Diaconu – medic veterinar, fost șef serviciu în Ministerul Agriculturii, iar în ultimul timp șef serviciu la o societate de asigurări; Vasile Dobre – inginer constructor; Vasile Dumitrașcu – mecanic aparate și instalații în industria chimică; Paul Frangopol – profesor; Nicolae Gatej – subinginer chimist; Victor Giușcă – profesor de limba și literatura franceză; Virgil Giușcă – profesor de limba și literatura română; Louis

...și pe treptele Liceului „Codreanu”

Ganju – inginer; Eugen Goga – profesor; Victor Iamandi – medic veterinar; Octavian Iordăchescu – profesor istorie, redactor la Radioul și Televiziunea Română, fost director general la Televiziunea Română; Petrache Luncă – profesor matematică; Cicerone Macovei – profesor fizică, cercetător științific; Dumitru Mocanu – profesor fizică-chimie, fost senator în Parlamentul României, două mandate; Ștefan Moraru – tehnician mecanică fină; Paul Nechita – profesor română- franceză; Mihai Nicu – prof. univ. doctor inginer chimist, membru al Academiei oamenilor de știință din România; Mihai Pascu – prof. biologie; Constantin Saulea – inginer instalații și utilaje pentru construcții; Mircea Slavu – inginer mecanic; Traian Ursu – inginer textelist; Gheorghe Zugravu – profesor biologie.

Anii de liceu au constituit cea mai frumoasă perioadă din viața noastră. Atunci s-au consolidat adevăratele și sincerele prietenii pentru că aceasta este perioada când prioritate au interesele colective și mai puțin cele personale, când visele cele mai îndrăznețe ne dau aripi, când problemele existențiale nu constituie o preocupare majoră, când încă nu suntem atinși de boala individiei, când suntem mai curați, nealterați de răutățile omenești, când greutățile vieții nu sunt încă pe umerii noștri, când a spera ne costă foarte puțin. După aceea.....!

Liceul a fost perioada când am învățat ce înseamnă bun simț, cum trebuie respectați cei mai în vârstă, chiar colegi de liceu fiind. Am învățat de la profesori și chiar de la unii colegi ce înseamnă să te integrezi în societate, în colectivitate.

Promoția 1959 a liceelor din întreaga țară a fost o promoție a experimentelor. A fost prima serie cu examen de absolvire după clasa a IV-a, prima serie cu 11 ani de liceu, ultima serie demixtată, prima și ultima serie cu examen de bacalaureat din toată materia celor 4 ani de liceu și un examen oral extrem de dur la 9 obiecte, acesta desfășurându-se într-o singură zi.

Poate și datorită acestor situații inedite, colectivul nostru s-a sudat și mai mult.

La această întâlnire din 30 mai 2014, la a 55-a aniversare a absolvirii, bucuria revederii a fost mai mare, întorcându-ne cu gândul la anii adolescenței, cu mulțumirea darului ce ni l-a oferit timpul de a fi ajuns la această vârstă.

Am fi fost cu siguranță mult mai fericiți dacă s-ar fi putut bucura de acest DAR și cei 11 colegi ai noștri care au trecut în lumea umbrelor, dar pe care îi vom păstra în suflet tot restul vieții.

Atunci când am terminat liceul, aproape de începutul anilor '60, totul era a statului, naționalizarea se terminase, iar colectivizarea se apropia de sfârșit, sintagma „statul suntem noi” era o modă și o filosofie. Se elaboraseră planuri anuale și cincinale, iar pentru realizarea lor era nevoie de cadre pregătite. Așa se face că, începând de atunci învățământul superior a căpătat

Nicolae Crețu, Virgil Giuscă și prof. Vasile Țugulea

o mai mare importanță și o nouă dimensiune, chiar dacă era jugulat de criterii proletare de selecție și educație. Numărul de locuri în universități era împărțit proporțional cu categoriile sociale. Puteai accede la studii numai dacă aveai origine „sănătoasă” sau dacă erai recomandat ca bursier al unei întreprinderi sau instituții. Așa se face că, la început, mai puțin de jumătate dintre colegi au putut deschide ușile unor facultăți, alții au trebuit să meargă la școli tehnice, iar după ce și-au făcut „reeducarea” prin muncă, unii dintre ei au urmat și alte instituții de învățământ superior.

Cei mai mulți eram copii de familii modeste, dar toți eram animați de dorința de a învăța și de încrederea că numai astfel ne vom putea realiza. Acum, după ce am străbătut cu fruntea sus întortocheatele meandre ale vieții, putem afirma că ne-am făcut datoria față de noi, față de școală și față de societate. Desigur, unii, și mai ales tinerii, ne pot întreba ce am lăsat în urma noastră? Cu mândrie afirmăm că suntem purtătorii unei experiențe umane care servește formării unor noi generații de tineri. Solidari cu generația căreia îi aparținem ne-am retras la pensie, lăsând țara la un nivel de civilizație și înzestrare materială care ar fi trebuit să o facă mai utilă marii și noii Uniuni a Europei.

Suntem mulțumiți pentru tot ce am înfăptuit.

În numele colegilor de generație îmi permit să mă adresez tinerilor spunându-le că ne mândrim cu ei, că avem încredere în posibilitățile lor de realizare și le dorim să înfăptuiască și idealurile noastre. Dar, ne permitem să le dăm și un sfat, izvorât din experiența vieții noastre. Să munciți cinstit, cu devotament și dăruire, singura cale a succesului și a devenirii noastre, a tuturor, oameni de nădejde ai țării.

Clasa a XI-a B promoția 1959 vă asigură că va fi alături de întregul tineret al orașului nostru și de întreaga comunitate pentru binele urbei.

MAGIA DESTINULUI

DESCHIDEREA PORȚII

...stăteau alipiți de zidul casei încălzit de razele soarelui la sfîrșitul lui iunie, lună ce anunța canicula ce urma să se abată în următoarele săptămîni peste întreaga așezare. Dintre cei patru copii, trei băieți și o soră, nici unul nu împlinise vîrsta de a fi dat la școală. Abia la sfîrșitul verii, Nelu, care ar fi făcut în august șapte ani putea să pășească pe poarta clădirii unde aștepta să cunoască primele litere ale alfabetului. În acea zi de vară Tudor habar nu avea ce-i pregătea viitorul, gîndurile fiindu-i împletite cu ale fraților care leneveau ca niște pisoi jucăuși întinși pe preșurile țesute din cîrpe așezate pe cimentul înfierbîntat de căldura de afară. Acolo, în colțul de sub fereastra unei camere și peretele ce dădea spre crîșma cu deschidere la strada din mahalaua gării, pocită de clienții vîrstnici, unde tatăl invalid trudea din zori și pînă-n miezul nopții, progeniturile crîșmarului se hîrjoneau fără spaime și fără griji asupra zilei de mîine. Locuiau de vreo doi, trei ani în imobilul cumpărat de la proprietarul Bălănescu, aici născîndu-se ultimii doi, Magda și mezinul Cezar care începea să se ridice și să pășească pe picioruțele grăsuțe precum caltaboșii scoși din oala unde au fiert. Vadul prăvăliei fiind bun, în scurt timp a determinat capul familiei să aducă amenajări localului, să strice din zidul ce dădea în curte și să înjghebe o ușă pentru clienții ce simțeau nevoia să se ușureze tocmai în closetele din fundul ogrăzii, obligați să treacă prin fața ferestrelor de la camerele zidite în sistem pavilionar. Nu fără înfierbîntate discuții între bărbat și soție, aprinse de nervii încinși, se auzea:

-Măi, Panaite, nu ești întreg la minte, cum să lași oameni străini să traverseze așezarea de la un capăt la altul pentru a-și face nevoile în closetul nostru? Ce-or vedea copii tăi, hăndrălai mahmuri cum își scutură tulumba din cauza băuturii? Sau cum s-or holba una-două în odăi și în bucătărie? Nu vezi cît de îngustă e curtea, de la geamuri și pînă-n peretele lui Ciopreaga și al Vicoloaiei nu-s decît cinci-șase metri, bărbate?!

-Taci din gură, oprește melița dacă nu vrei să ți-o închid cu asta, una-două, m-auzi?, arătîndu-i pumnul drept ce-l învîrtea pe deasupra capului să-și justifice mai departe decizia.

-Sanepidul mi-a dat dispoziție, e obligatoriu să ai budă cînd ai deschis o prăvălie, unde vrei să se pișe clienții? În stradă, la umbra plopilor bătrîni crescuți de-a lungul anilor pe trotuar sau pe poarta de la curte? Bagă-n cap, din crîsmă trăim, din ea scot bucata de pîine pentru copchii și pentru noi...

-Da, da, s-o crezi tu c-am să accept, toată ziuluca,

din zori și pînă-n noapte să se flendure prin fața ochilor bețivani de la fabrica de ulei și ceferiștii de la gară?! Cum s-or simți copilașii, ce educație le dăm, Panaite?!

-Rica, o capeți îndată, subiectul e-nchis, pricepi? O să ridic alt closet alături de cel vechi, ce-o să-l ținem sub lăcat, asta-i dispoziția, ești surdă, gaițo? Pînă acu' doi ani te rugai la Dumnezeu să plec de la bodega din piață, odată cumpărată clădirea de la Bălănescu s-o deschid în camera mare de la stradă, numai bună pentru ce-mi trebuie mie, să stau zi și noapte lîngă tine, să nu mai fiu plecat de acasă din zori și pînă-n noapte, să stau în picioare cît e ziua de lungă...

Discuția continua, fiecare dintre ei adăugînd alte și alte argumente pentru a-și convinge partenerul. Ghinionul l-a împins de la spate pe Tudor, care ținînd încă de la cinci anișori, a sărit să-și sprijine mama cu vorbe scoase din suflet și descătuse tăios din inimă prin gurița cu buzele rozii:

-De ce n-o crezi pe mămica, tati, cum o să stăm întinși la soare sau să ne jucăm prin curte cînd o să intre să meargă la closet oamenii din prăvălie?

-Măi, mucosule, bălan căpos ce ești, tacă-ți fleoanca, altfel ți-o opresc cu palma, bagă bine-n cap, o vorbă să n-aud de azi înainte, fir-ar mă-ta să fii, îi semeni în toate, îndesat și sfătos, nu poți să ții pliscul închis precum fac ceilalți trei. Era mai bine acu' o iarnă sau două în urmă, cînd maică-ta și cu întreaga trupă veneați cu sania înaintea mea pentru a vă căra la reîntoarcere pe voi și unele bunătațuri de-ale gurii? Noroc de sania asta lungă șmanglită din podul unde nu-i voie să umblați, ce vă păsa înfofoliți în haine și cu fularele la gît, pe gură și pe nas, vă suiati călare pe ea iar prostu' de mine, pe post de mîrtoagă, trăgeam prin nămeți să vă aduc acasă, să nu-nghete cucu' la băieți sau păsărica la fată. Pe ger vă era milă de tata, îți aduci aminte cum spuneai?

-Cum să nu, strigam la Nelu să ne dăm jos să te ajutăm, unul să tragă de sfoară alături de mata, iar altul să împingă sania din spate. Pe ea rămîneau mămica să țină prichindelul în brațe și Magda cu sacoșa burdușită cu pîine, dulciuri și alte bunătațuri pentru toți. Ne era milă, vedeam cum șchiopătai și cît de greu înaintai prin zăpada pufoasă sau alunecai unde era bătucită, n-am dreptate, recunoști, taticule?

-Ai, cum să nu, atunci de ce nafura mă-ti te opui, n-o faci pe mă-ta să înțeleagă că trebuie spart zidul și făcută ușa, să umble clienții la budă? Nici mie nu-mi convine să belească străinii ochii la cururile voastre, să afle toți ce-am în ogradă, cîți porci și cîte păsări țin, sigur nu-i bine, mă obligă legea și n-am cum să mă opun. Doriți să ne întoarcem de unde am plecat?

-Sigur nu dorim, nici eu, nici mămica și nici ceilalți

frați, vrem să fim mereu împreună, la prînz și seara să stăm cu toții la masă, așa cum facem acum, chiar dacă mata te răcnești mai mereu la noi și ne-njuri de biserici, de dumnezei și de cruci sau cîte alte lucruri sfinte îți fulgeră mintea, treacă de la mine, te iert că-mi ești tată și mi-e teamă să-ți reproșez, că una-două mă plesnești cu degetele peste gură...

-Gata, gata, ți-am dat puțină apă la moară și ai dat drumul la toacă, mă-ta-n picioare ești, drace, gura, nu mă fă să repet, că uite ia, o vezi? Acu' unde-am ajuns, am pornit de la una și am uitat ce trebuia să continui, fir-ar tu deșteptule, din cauza ta s-a înnodat firul...

-Spuneai de stricat zidul și de făcut ușa pe unde să treacă oamenii care beau și trîncănesc vrute și nevrute în prăvălie. Mi-am dat seama că-ți merge bine, e tot mai aglomerat, însă la fel stai în picioare de dimineața pînă seara, nu-i obositor?

-Sfătosome, mai bine lămurește-o pe maică-ta, nu te abate de la cursu' apei, pricepi? Uite-o, uite-o cum dă să deschidă gura și să-i turuie fleanca!, arătînd spre soție cu degetul de la o mîină, cu cealaltă astupîndu-și urechea.

-Bărbate, am dreptate, va fi greu să mă convingi. Ai ajuns să te pretezi la sprijinul copilului, în loc să vezi adevărul curat. Mă, o dată pe an vidanjam closetul, știi cît e de incomod, oamenii lucrează noaptea, cară rahatul dintr-un capăt al curții pînă-n stradă, acolo unde au tras căruța cu bazinul în care strîng mizeria. Două ceasuri cît lucrează, toate se împut în casă și împreajmă, apoi la urmă trebuie cărată apă de la cișmeaua lui Giota, de peste drum, pentru a-și clăti gălețile cu care au scos mizeria și haznaua cu care au cărat-o, cum s-ar zice, toată noaptea-i stricată. Cînd s-or pișa și căca zilnic zeci de clienți, îți dai seama de cîte ori pe an v-a trebui să vidanjam buda? De cîte ori pe an ne-om împuti camerele și cîte nopți or fi pierdute pe an? Oricum, la două-trei luni trebuie făcută lucrarea și, apoi cine va plăti Panaite, doar nu statul, tu va trebui să scoți paralele din buzunar, n-am dreptate? Spune, nu-mi întoarce spatele, nu pleca din mijlocul discuției, e foarte important, omule, n-auzi?! Tu taci din gură, băiete, nu te băga în discuție!

-Ba da, mămică, să știi că are dreptate, îl obligă Sanepidu', a zis. Dacă îi închide prăvălia, vrei s-o luăm de la capăt? Doar încăperea din față e mare, nici n-am putea locui în ea, de ce..., încerca Tudor să o lămurească, să-i îmbuneze îndîrjirea luată față de stîlul familiei.

-Ce te bagi, băi, între problemele părinților, mereu îți dai importanță, căposule, are dreptate tata, dacă eram în locul lui îți căram o droaie de pumni în cap și-n spinare, să te înveți minte, puțachi. Ehe, nu-i tîrziu nici acu' să-ți dau doi peste bot, să nu-l mai poți deschide și să vorbești aiureli, deșteptu' naibii, he, he, he, cu puța cît un castravete..., striga Nelu, fratele mare, care în următoarea clipă se ridicase de pe pătura întinsă lîngă perete iar cu pumnii strînși de mînie a început să-l lovească pe vorbărețul casei.

Atît i-a trebuit lui Tudor, scînteia ce a aprins focul răzbunării, după primii pumni primiți, mai ceva ca

zvîrluga, s-a răsucit pe călcîie și urlînd precum sălbaticii, l-a înfășurat cu brațele mici dar vînjoase ca niște liane, apoi cu puteri revărsate din ungherele trupului butucănos l-a trîntit la pămînt și s-a urcat călare pe fratele înmărmurit, în secunde următoare pocnindu-i ceafa, fața și spatele costeliv cu zeci de pumni fără a lua în seamă țipetele victimei care cerea ajutor mamei uluite, zăpăcită de iuțeala micuțului care mitralia cu dușmănie carnea zămislită tot din ea. Pînă să se dumirească din transă clipele se scurgeau cu repeziciune, doar la vederea sîngelui ce se prelingea din nasul și din buzele celui bătut, a reușit să-și scuture capul și să-și alunge uimirea, după care a țipat încărcat de nervi și s-a repezit spre copii să-i despartă din încheștare:

-Măi, băieți, ați înnebunit de-a binelea?! Tudor, dă-te jos de pe el, te-a apucat strechea, drace?! Na, na, primește de la mine dacă ai chef de bătaie, să văd ai curaju' să ridici mîna asupra lui maică-ta?, vorbele fiindu-i însoțite de palmele ce-i plesneau fundul feciorului care își descărca ura cu dușmănie. După ce i-a prins pumnișorii și l-a ridicat de pe spinarea fratelui însîngerat, a continuat să-l amenințe cu glasul schimbat de veninul furiei:

-Bine, copchile, acu' îl chem pe tată-tu să vadă ce drăcușor are-n casă!, continua să-i lovească fundul cu palmele grăsuțe și striga spre poarta pe care soțul tocmai se pregătea să o deschidă, să iasă în stradă pentru a se întoarce în prăvălie.

-Panaite, vino-ncoace să vezi ce-ți fac puradeii, ești stîlul casei, fă ordine dacă așa te pretinzi, arată-le cum trebuie să se poarte în lipsa ta, n-auzi, omule?

Din cușca aflată pe stînga la capătul curții, chiar înainte de a deschide poarta, alarmat de zgomotele declanșate de femeie și de cei doi bătauși, a început să latre zgomotos Ursu, cîinele mare, alb și flocos, motive întemeiate pentru stăpînul care l-a botezat atunci cînd l-a adus în ogradă. Nu s-a oprit, a continuat să urle după cîteva clipe, încît înăuntrul micii așezări se declanșase un adevărat balamuc, accentuat și de glasul bărbatului reîntors care tuna și fulgera cu sudalmele învățate pe de rost de pe vremea cînd fusese plecat pe front în războiul cu rușii.

-Biserica voastră de pungăși și de nebuni, canfura și dumnezeii voștri de copchii turbați, ia să vă arate tata ce porție meritați după munca depusă pe preșurile întinse de mama la soare, tocmai în colțul unde-o să stric zidul ca să fac ușa pentru clienții ce-or dori să se pișe după băutură. O să văd, atunci o să vă mai urlați la fel, bezmeticilor?! Ia veniți și vă așezați unul lîngă altul în ordinea anilor, ghiaurilor, paștili vostru de derbedei pentru care mă zbat toată ziua într-un picior să vă aduc crăpăt și să aveți căldură sub acoperiș. Și tu, muiere, ce te urli dracu' așa, să zică oamenii c-am o femeie turbată în casă? Dumnezeii mă-tii și ție, urli de-ai spăriat cîinele, măă, o să rîdă lumea de mine, din cauza voastră, nebunilor și descreieraților...

Șontîc-șontîc, s-a apropiat de grupul răzvrătiților, nu înainte de-a se lega cu vorbe și de cîinele agitat de hărmălaia iscată de către cei din curte:

-Mîi, taci la dracu,' nu mai urla, trec oameni pe stradă ș-or crede că în casă țin o adunătură de cretini în frunte cu mă-sa, bisărica mă-ti și ție de potaie cu patru picioare care toată ziua mănînci și te caci, că m-am săturat să ți-l strîng în fiecare dimineață. Gura, n-auzi, lasă urlatu,' javră păcătoasă, îmi sperii clienții, afurisănie sălbatică, nu fă a rău, animalu' naibii..., după care a încercat să-l lovească, aruncînd spre el măturoiul alipit de zidul casei, agitîndu-l și mai tare pe paznicul patruiped.

Cei din mijlocul curții amuțiseră, spre ei se îndrepta stăpînul care urma să-i pedepsească. Deja tremurau ca varga cînd glasul le repeta porunca:

-Fir-ar să fiți de lighioane, v-ați rînduit după cum am zis? Eu tre' să am grijă de prăvălie, mă, să vă aduc de crăpat să nu dea bolile în mațele voastre, iar voi vă faceți de cap în spatele frontului, va să zică sunteți în tabăra dușmană, nu-i așa? Ia să vă arate omul din linia întîi cum se poartă el cu iataganul, mama voastră de puradei, criminalilor!

Pruncii se aliniaseră în ordinea învățată, nu era prima oară cînd erau siliți să execute comanda primită, tartorele era la doi pași de ei, în secunde următoare începînd să-și pună planul în aplicare, nu înainte de a pronunța numele celui pedepsit:

-Na, uriașule, primește porția mai mică, pentru că ești ultimul venit pe lume, ține!, degetele palmei sfichiind obrăjorul lui Cezar, căruia, lacrimile au început să-i și curgă pe pomeții bucălați, nu din cauza durerii, arma abia de-l atinsese, ci din cauza fricii și a ciudei pentru că nu știa ce se întîmplă, dacă este vinovat sau nu, habar nu avea la mintea sa crudă.

Glasul din fața lor continua să anunțe următorul pedepsit, dar cu un ton mai blînd, chiar cu nuanțe din gama dezmiardării, făcîndu-i pe ultimii doi să bată din picioare cimentul fierbinte și să gîndească lucruri pe măsura vîrstei lor despre surioară cînd auzeau:

-Fetițo, cred că n-ai nici un amestec în scandalul provocat de gașcă, dar, să nu-mi poarte pică ei, primește și tu darul, tot a mea ești, de ce n-ai venit să-mi dai de veste despre încăierarea lor? Hei, deci, n-o să-ți faci rău, altădată să ții minte, na!, numai cu vîrfurile degetelor atingînd-o și răsfațata tatii a și început să dea drumul la muzicuță:

-De ce, de ce, n-am făcut nimic, m-a usturat cînd m-ai atins, mi-ai zis că n-o să mă mai așezi în rînd cu ei, știi bine că eu nu te necăjesc...

-Taci, Lala, taci, mucoaso, de ce n-ai venit să-mi spui ce fac ghiaurii ăștia doi, gura am zis!, făcînd pasul următor și oprindu-se în fața lui Tudor, neluînd în seamă smiorcăielile singurei fete dintre copiii pe care îi iubea de-adevăratelea, dar îi plăcea să se amuze făcîndu-le adesea instrucție pentru a avea autoritatea neștirbită.

-Va să zică, ești unu' din capu' răutăților, Tudor, de asta îți dau mîncare, să-ți crească pîntecele și mușchii să te poți bate cu frate-tu mai mare, marțafoiule, naa, primește arsura degetelor ce-au tras în război cu arma și-a apărât țara în care v-ați născut!, războinicul lipindu-i-le mai multe fracțiuni de secundă peste obrazul drept,

dar și peste buza de jos din care sîngele a țîșnit în aceeași clipă, apăsarea palmei împingînd copilul pe spate, încît cel pedepsit și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit peste preșul de lîngă zid, deranjînd scărița rînduiei aranjate în urmă cu un minut.

-Să te înveți minte, neobrăzatele, de cîte ori să-ți repet, obrăznicătura naibii?!, aruncînd spre țînc privirea de vultur pentru a-l înspăimînta și a nu-l lăsa să se ridice, să simtă umiliința la care era supus în fața celorlați frați.

După două-trei clipe de liniște, de parcă l-ar fi hipnotizat, tocmai cînd își lua poziția de drepti în fața fiului cel mare, nu-i venea să creadă ce i-au adus urechile drept informație de la ultimul pedepsit:

-Dacă vrei să știi, ți-am luat apărarea, am încercat s-o lămuresc pe mămica să te lase să faci ușa spre curte, iar Nelu a sărit la bătaie, strigînd să nu mă bag în treburile voastre! Mi-a fost ciudă și am sărit la el, iar drept răsplată mă lovești peste obraz și peste buză de-mi curge sîngele, criminal ce ești, se cunoaște că ai fost în război și...

În loc de mulțumire și de recunoaștere a meritelor dezvăluite, tată-su s-a întors la el și i-a mai șters două palme, una peste un obraz, alta peste celălalt neatins de prima vijelie, apoi, de parcă nu se întîmplase nimic, s-a reasezat în fața lui Nelu, spunîndu-i:

-Derbedeule, în loc să-mi asiguri liniște în spate, tu aprinzi tîmbălău' cu pramatiia mai mică! Ce încredere să am în primu' moștenitor, diavole? Na, primește porția să te înveți minte, pentru a cîta oară să-ți repet, băiete?!, fără să mai spună o vorbă, i-a sfichiuit la repezeală obrazul cu degetele și s-a îndepărtat spre poartă, în urmă aruncînd noianul de înjurii să-i înspăimînte:

-Dumnezeii voștri de scandalagii, nu-mi ajunge balamucu' din prăvălie, și voi îmi dați altă povară s-o car în spinare, pramatiilor, canafura voastră de hoți, pungași la drumu' mare, vreți să mă distrugeți, mă?! Guraaa, unu să nu deschidă pliscu', de mă-ntorc va fi jale și amar de voi! Ricaa, stăpînește-i, femeie, altfel o capeți și tu din cauza turmei adunate din copchii sălbatici...

A trîntit poarta după ce-a ieșit, nu a privit oastea doborîită cu degetele osoase ale palmei încărcate cu energie negativă și, nu auzea *dezmiardările* ieșite cu ușurință din gura spurcată cu venin al fiului mijlociu:

-Pizda mă-ti de șchiop, tot pe mine m-ai scos vinovat, eu care mătur prin curte, eu care aduc apă de la ciușmeaua de peste drum, iar el nu strînge nici un capăt de ață, de ce sunt pedepsit pe nedrept, șontorogul naibii..., vorbele fiindu-i oprite dincolo de dinți de palma mamei enervate la culme și de țipetele slobozite de-a valma la adresa lui:

-Taci, diavole, Tudor, cum poți și de unde îți vin în minte asemenea cuvinte la adresa lui tată-tu, spurcatule?! Doamne, fă-l să tacă, iartă-l, îi mic, nu știe nimic despre ce zice, despre păcatul de-a înjura omul care îi dă mîncare și-i oferă adăpost! Ghiaure, oprește-te, altfel te-oi plesni iarăși peste bot, nemernic ce ești..., continuînd să-i acopere gura cu degetele grăsuțe și mici...

IRONIA SORTII: „N-ADUCE ANUL CE ADUCE CEASUL”

Doamna Clara Dima, după cum era cunoscută în cartierul unde locuia de peste patruzeci de ani, se putea considera o persoană căreia viața i-a oferit aproape tot ce poate dori un om. A fost înzestrată de Dumnezeu cu un chip frumos, un trup de zeiță, o inteligență nativă, șansa de a fi fost născută din iubirea a doi oameni care i-au oferit cu îndestulare afecțiune și educație, grijă și sprijin material. De la tatăl ei, militar de carieră, moștenise disciplina, ordinea, rigoarea în muncă, perseverența și, mai ales, prestața și grija pentru o imagine socială imaculată. Calitățile ei au modelat-o pentru o profesie cu caracteristici asemănătoare educației primite, de economist, fiind dedicată operațiilor matematice și soluțiilor precise, în viața sa rar întâmplându-se ca în calculele făcute să obțină rezultate cu rest. Se căsătorise, cu cel mai bun student de la Politehnică, numai după ce acesta obținuse un post la o renumită fabrică din Moldova. A reușit să găsească o slujbă la singura bancă din localitate, desigur cu capital de stat, ajungând în câțiva ani cel mai apreciat economist și șeful unui serviciu de unde a ieșit la pensie, au cumpărat o casă frumoasă la vârsta când alți tineri abia dacă ajungeau pe listele de așteptare pentru vreun apartament cu două camere, au avut mașină, au vizitat toate țările socialiste și unele capitaliste pe timpul regimului comunist și s-au înconjurat de oameni care au răspuns exigențelor impuse de ea și soțul ei.

Cei mai mulți vecini erau oameni simpli, dar săritori și respectuoși, obișnuiți cu atitudinea sa mai severă din anii tinereții, din care au rămas unele rămășițe de asprime și acum, la bătrânețe. Peste puțin timp va împlini șaptezeci și cinci de ani și aproape zece ani de când a rămas singură, soțul fiind răpus timpuriu de o boală gravă a plămânilor, deși nu fumase niciodată. Abia după moartea bărbatului i-a prețuit mai mult pe vecini, care au ajutat-o la treburi, la cumpărături, îi băteau în poartă zilnic să afle cum se simte, omenia lor eliminând unele bariere create de pozițiile sociale ocupate temporar, care oricum dispar mai devreme sau mai târziu, în timp ce însușirile sufletești pot rămâne neîntinate până la sfârșitul vieții. După ce timpul i-a mai vindecat suferința, vecinii și vechii prieteni i-au

rămas drept ancore bătrâne, care să o mențină pe linia de plutire a vieții, zbuciumată ca marea pe vreme de furtună.

O dată pe lună o vizitează fiul cel mare, stabilit la Brașov, director de bancă, căsătorit, cu doi copii, unul însurat de curând, altul student. Nu putea veni mai des, avea familie, obligații profesionale și parcă soția lui, nora ei, nu se prea trage în Moldova. Îi este tare drag, însă în sufletul ei unele răni produse de mai mulți ani încă sângerează. Nu va uita niciodată discuția cu fiul ei, înainte de a se muta din orașul natal, vorbele spuse atunci derulându-se în memoria ei ca pelicula unui film pe care l-ar fi văzut de prea multe ori. Ce-a mai trecut timpul...

Cezar fusese ascultător, silitor, ordonat și nu-i ieșise din cuvânt niciodată. A mers la liceul pe care ea l-a ales, a făcut pregătire la matematică cum ea a considerat, a dat examen la facultatea pe care ea i-a recomandat-o, tot ea a găsit înțelegere la foștii colegi și l-a angajat la o bancă; era încântată că mereu i-a ascultat sfaturile, mai puțin cele legate de căsătorie. Nu putea crede că băiatul ei s-a răzvrătit după ce a îndrăznit să-i spună că femeia pe care a ales-o de nevastă este prea autoritară, posesivă și distantă. Justificarea lui că originea ei, olteancă din Târgu Jiu, o face să pară diferită și mai ales reacția prea fermă, necunoscută până atunci, au bulversat-o. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, fiul ei a decis să se mute la Brașov, pentru a locui într-un oraș mai mare, dar și pentru a fi la jumătatea distanței dintre părinții amândurora. După ce i-a dat cumplita veste, bănuind că soția lui se află în spatele acestei decizii, au purtat o conversație care a răscolit-o:

– Crezi că noi merităm să fim puși la o distanță față de tine, egală cu cea până la socrii tăi? Toate sacrificiile noastre nu mai au valoare, după ce te-ai căsătorit? Ești tânăr, aici ai tot ce-ți trebuie, îți va fi mai ușor când o să ai și copii, noi te putem ajuta. Preferi o existență plină de griji într-un oraș mare, printre străini?

– Interpretezi greșit mamă. Discuția era legată de

dorința Aurorei de a fi și ea într-o localitate din care să poată ajunge relativ ușor la părinții ei. De ce nu poți înțelege că poate și ei au făcut sacrificii pentru care merită răsplătiți? Apoi cred că mă pot descurca, ca și alții care au reușit să-și întemeieze o familie...

– Ești nedrept cu noi, iar din partea ta nu mă așteptam la o asemenea atitudine, i-a replicat mâhnită.

– Mamă, trebuie să renunți la sentimentele posesive și să înțelegi că dorim și noi libertatea de a decide în legătură cu felul în care ne putem trăi viața. Nu poți transforma existența unui om într-o ecuație a cărei necunoscute numai tu le poți soluționa. Ar trebui să înțelegi că această comportare a dezbinat familia noastră, chiar dacă toți ne ferim să discutăm despre acest lucru. Mie îmi lipsesc momentele de altă dată, a replicat tânărul ridicându-se, privind la al patrulea scaun din jurul mesei la care erau așezați, de ceva timp liber.

Cuvintele au provocat o liniște apăsătoare, ca o negură densă, chipul îi era schimonosit de indignare, abia după un timp soțul ei a îndrăznit să spună:

– Are dreptate. Ai exagerat cu egoismul și autoritatea excesivă. Și eu simt lipsa lui Sebastian, așa cum și tu sunt sigur că o simți, dar ești prea orgolioasă să o spui iar eu am fost prea slab să intervin la momentul potrivit.

După acea zi au venit altele și mai cumplite. Cezar a plecat în scurt timp la Brașov, soțul ei a devenit trist și necomunicativ, iar după diagnosticarea bolii la plămâni a simțit în privirea lui o suferință mai mare decât cea provocată de boală, care știa că o atribuie deciziilor pe care ea le-a luat. Nici nu mai ține minte cât timp a trecut de când fiul cel mic, Sebastian, elev pe atunci în ultimul an de studii la cel mai renumit colegiu din localitate, apreciat pentru inteligența sa, dinamic, optimist, situat pe primele locuri la mai multe olimpiade, implicat în activități de voluntariat, simpatizat pentru entuziasmul său, le-a adus într-o zi o veste care a produs un adevărat dezastru în familia lor. Le-a spus că se îndrăgostise de o tânără, Irina, pe care o cunoscuse la asociația caritabilă unde mergea în timpul liber, psiholog, managerul unui proiect de integrare socială a copiilor din familii destrămate, cu care voia să se căsătorească. Această hotărâre a luat-o după ce aflat că tânăra este însărcinată.

– Ești conștient de deciziile pe care vrei să le iei, și-a întrebat doamna Clara fiul, cu care mereu a comunicat mai greu datorită temperamentului rebel și a curajului de a avea alte opinii decât ale ei. Te-ai gândit cel puțin că nici măcar nu ai terminat liceul, apoi fata aceasta este cu câțiva ani mai mare decât tine, probabil că a fost încântată de o asemenea perspectivă, ținând cont din ce familie provii, însă cu veniturile ei de acum nu veți putea clădi un viitor împreună. Nu mai spun de

reputația noastră pe care ai terfelit-o fără pic de jenă.

– Putem căuta o soluție pentru a ieși din această încurcătură, a spus timid soțul, fiind pus imediat la punct.

– Tu ai face mai bine să taci. Mereu l-ai încurajat să fie un spirit liber și iată ce liber va fi. Și fără studii, și fără viitor, dar cu soție și copil. Dacă nu renunțați la copil, eu nu te mai recunosc ca fiind fiul meu, a încheiat autoritar femeia, considerând că fermitatea acestei decizii îl va pune pe tânărul îndrăgostit pe gânduri.

Nu a crezut că-și cunoaște atât de puțin copilul, care, după ce a trecut examenul de bacalaureat a plecat de acasă, locuind pentru scurt timp la iubita sa. Într-o zi, Clara a mers la asociația unde tânăra lucra pentru a o cunoaște și pentru a lămuri unele lucruri. Deși foarte furioasă, la apariția fetei s-a mai potolit. Era foarte frumoasă, brunetă, cu ochii verzi, plătândă, cu voce caldă a rostit cuvintele clar, cursiv, literar:

– Regret că au apărut neînțelegeri în familia dumneavoastră, cauzate și de mine. Să știți că nu doresc să influențez negativ viitorul lui Sebastian și mă voi supune oricărei decizii o va lua. Eu nu voi face niciodată vreun demers care să-l afecteze pe el ori familia dumneavoastră. Pot înțelege dacă nu mă considerați demnă de el, dar nu-mi cereți să renunț la copil. Copilăria mea nu a fost tocmai fericită și voi dăruia copilului meu tot ce mie mi-a lipsit.

A plecat impresionată, dar convinsă că la vârsta lor tinerii spun lucruri mărețe fără a le putea împlini. Viitorul a dovedit că se înșelase. Sebastian nu s-a mai întors acasă, iar ea nu a făcut nici un demers să-i schimbe hotărârea, impunând și soțului să-i fie alături în această împrejurare. După câteva luni de zile, Cezar i-a informat că fratele său a fost admis la o academie militară, renunțând la visul său de urma o facultate de medicină, deoarece nu avea posibilități financiare pentru costurile legate de cazare și întreținere, singurul sprijin venind de la iubita sa care născuse un băiat și plecase din oraș. Cu toate că oamenii discutau și dădeau diferite nuanțe acestei întâmplări, doamna Clara a păstrat mereu discreția, dată fiind reputația familiei pe care o dorea neștirbită, amenințată însă permanent de acest dureros secret. Soțul se chinuia cel mai mult, deși felul său supus îl împiedica să exprime acest lucru, în timp supărarea sredelind în inima sa o suferință nevindecată până la sfârșitul vieții: Sebastian era într-un fel preferatul său, admirându-l pentru spiritul năvalnic și agerimea minții. Cezar respectase rugămintea fratelui său de a nu trăda discuțiile pe care periodic le aveau, telefonic, ocazie cu care Sebastian afla noutăți despre părinții lui, despre care tot timpul a spus că nu i-a renegat, nu-i urăște și nu i-a uitat.

Doamna Clara simțea cum puținele zile rămase în partea de sus a clepsidrei vieții se scurg repede, fiindu-i teamă că nu va mai avea timp pentru a rezolva o mulțime de lucruri, în firea sa stând ordinea și rigoarea. Singurătatea îi devenise bună prietenă, amintirile erau calorii sufletești cu care se hrănea zilnic, iar unele regrete erau vrăjmași nemiloși care îi zgândăreau bătrânețea. Anual petrecea câteva săptămâni în stațiuni pentru tratamentul afecțiunilor de care suferea, cardiace, tulburări endocrine și reumatice, undea mergea destul de bucuroasă, mai ales că-și amintea cu drag de vremea când împreună cu soțul și copiii plecau în vacanțe prin locuri pitorești ale țării.

Într-o zi, vineri, a urcat în tren ducând destul de greu două geamantane, pe care le pregătise minuțios de la începutul săptămânii. Drumul până la stațiunea Băile Herculane era lung și s-a decis destul de greu să mai meargă așa departe, doar frumusețea locurilor pe care nu le mai văzuse de foarte mulți ani și gândul că anul următor ar putea aduce multe surprize neplăcute au determinat-o să aleagă această localitate. O durere în spate o necăjea de câteva zile, iar greutatea bagajelor probabil o stârnișe și mai mult. Drumul se anunța dificil, trenul era destul de aglomerat, cei mai mulți călători erau gălăgioși, aerul condiționat era prea rece. A ajuns în București, a rugat un tânăr să o ajute la coborât bagajele, apoi fără vlagă le trăgea pe peron, când observă un bărbat care flutura cheile de la mașină lăudându-se că prețul cu taxiul lui este cel mai mic. „Pe el am să-l rog să mă ajute până la sala de așteptare, să mă odihnesc vreo oră până la plecarea următorului tren”, își spunea bătrâna, în timp ce în jurul ei lucrurile își schimbau forma, se clătinau, iar lumina dispăru deodată ca printr-o magie vicleană. S-a prăbușit peste geamantanele grele, auzind strigătele unor oameni de a-i veni în ajutor.

A deschis ochii cu teamă, pleoapele tremurau des, apoi a zărit ferestrele mari și pereții văruți cu alb, niște aparate ciudate care emiteau din când în când un zgomot scurt, ca de sonerie, alături un alt pat, pe care era așezată o altă femeie, mai tânără, care i-a zâmbit prietenoasă:

– În sfârșit v-ați trezit! Se vor bucura doctorul și asistentele, care au venit tot timpul să vadă cum vă simțiți. M-au rugat să apăs butonul acesta dacă vă reveniți și ei nu sunt pe aici.

– Unde mă aflu?, a îngăimat bătrâna.

– La Spitalul de Urgență din București. Ați suferit un infarct miocardic, ați fost adusă cu ambulanța și operată. Am auzit asistentele că discutau cum că fiind în vârstă le erau teamă să vă opereze, dar ați avut noroc. Cel mai bun doctor chirurg a insistat să realizeze intervenția. Operația a durat cinci ore dar v-a salvat

viața. Toată lumea îl iubește pe acest doctor, operează și în străinătate, este atât de priceput... De câte ori venea în salon întreba cum vi se prezintă semnele vitale.

Au apărut asistentele, prietenoase, grijulii, care au copleșit-o cu atenție, sfaturi, medicamente.

– Trebuie să arătați bine până spre seară când vine domnul doctor în secție. Acum are cursuri la facultate, apoi vine să-și vadă bolnavii. Nu există zi să nu vină ori să telefoneze măcar pentru a se interesa de pacienții lui, doar când este plecat din țară.

„Dumnezeu a vrut să trec și acest obstacol”, și-a spus femeia în gând, apoi a adormit.

Ziua s-a scurs repede, aproape se înserase, când în salon au intrat mai multe asistente și doi bărbați, tineri, cu mai multe documente în mână, care au venit direct la patul ei:

– Eu sunt chirurgul care v-a operat, Dragoș Corodescu. Dumnealui este cardiologul care vă va monitoriza în următoarele zile și cât va fi nevoie. Mi-ați dat ceva emoții pe timpul operației, dar am reușit. Mă bucur că sunteți în regulă și sper să vă refaceți cât mai repede, spunea prietenos doctorul din fața ei.

Era atât de tânăr cum nu și-ar fi închipuit, din ce aflase imaginându-și-l altfel. Era înalt, zvelt. brunet, cu ochii verzi. Vorbea clar, cursiv, literar.

– Vă mulțumesc pentru ce ați făcut, poate prea mult, eu oricum sunt bătrână și dacă operația nu ar fi reușit...

– Îndrăznesc să vă contrazic. Avem obligația să păstrăm viața pe care Dumnezeu o dă și să luptăm pentru viețile noastre și ale celor din jur până în ultima clipă. Îmi doresc să mai trăiți destul după această intervenție și să fiți fericiți.

Tânărul tocmai se pregătea să plece, aruncându-și încă o dată ochii pe foaia de observație clinică, a făcut un pas, apoi s-a oprit, a întors capul, un zâmbet a apărut pe chipul lui atrăgător, apoi a zis:

– Mai am un motiv pentru care sunt mulțumit. Originea mea este tot în Bârlad, chiar dacă nu știu prea bine orașul. Am crescut prin mai multe orașe ale țării, căci tata a fost ofițer și casa noastră era acolo unde avea nevoie armata țării. Mama l-a iubit foarte mult și l-a urmat necondiționat. Eu port numele mamei pentru că atunci când m-am născut tata era în școala militară, nu erau căsătoriți, aveau multe griji, o adevărată poveste de dragoste... Când am ales profesia de medic, tata a fost foarte fericit, Era unul din visurile sale neîmplinite. Am niște părinți minunați...

S-a întors spre cei care îl însoțeau discutând și gesticulând, apoi au părăsit rezerva. Printre lacrimi fierbinți, ochii doamnei Clara au revăzut amintiri, derulate ani la rând, dintr-un lung film al vieții...

SATUL PORTĂREȘTI

Fost sat pe teritoriul actualei comune Băcani, în partea de sud-est, în hotar cu târgul Bârladului. Prima atestare este din 10 ianuarie 1495, într-un document emis de Ștefan cel Mare, document prin

care a delimitat hotarul târgului Bârlad. Atunci, în zona râului Simila, hotarul Bârladului trecea pe „la o fântână ce se află între Portari și între Drujești și la movila săpată.”¹

În *Documenta Romaniae Historica*² și la Alexandru Gonța în *Indicile numerelor de locuri*,³ satul Portari este localizat „pe Simila, în hotar cu târgul Bârlad.”

Atunci, în 1495, hotarul târgului Bârlad trecea între satele Portari și Drujești, satul Portari aparținea Bârladului. Un toponim asemănător apare și în hotarnica Vaslui „și în marginea râului despre Portari, până la un frasin însemnat.”⁴

Existența unor sate cu numele Portari în hotarul celor două târguri, Bârlad și Vaslui, poate duce la concluzia că numele lor provine de la existența unor funcționari ai administrației, mai precis de la portarii ce străjuiau drumul și intrarea în târg. Pentru cunoașterea etimologiei unui toponim trebuie cunoscută prima formă sub care este consemnat în scris. În cazul nostru, prima formă este Portari și putem crede că numele locului provine de la portarii care păzeau drumul de la intrarea în târg și cu timpul aceștia s-au sedentarizat și au format o așezare permanentă, locuitorii continuând să-și exercite atribuțiile. Totuși, în documentele următoare satul apare cu numele de Portărești. În acest caz avem un oiconim, Portărești fiind urmașii unui vechi locuitor cu numele de Portar, sufixul ești desemnându-i pe urmașii lui.

Cu acest nume, Portărești satul, apare în 23 septembrie 1616 într-un document emis la Suceava de Radu Voievod. Atunci, Simion Gheuca „spătariul cel mare” a avut o judecată cu „șoltuzul de târg al Bârladului și cu Crăciun și cu Bărbosu de acolo, pentru niște ocenă.”⁵

Domnul a hotărât „să aibă Simion spătariul a-ș

ține partea de cumpărătură cumu-i scrie și în uricul lui, pentru Portărești, pentru Drujești.”⁶

Era în discuție stăpânirea lui Simion Gheuca la Portărești și la Drujești. În 23 septembrie 1616 se întăreau aceste proprietăți, intrarea în posesie se făcuse anterior, prin cumpărare în Drujești și prin danie la Portărești. Nu cunoaștem aceste documente, dar știm că din hotarul târgului Bârlad nu se putea cumpăra, târgurile cu ocoalele lor erau proprietate domnească. Simion Gheuca primise anterior danie la Portărești, că lucrurile au stat așa o demonstrează și prezența șoltuzului Bârladului la acea judecată, deci cum au spus „urecul spătariului pre aciaș urmă au spus și urecul șoltuzului.”⁷

În zonă, Simion Gheuca și-a făurit un adevărat domeniu feudal, cumpărăturile lui măbind proprietatea din 1616. În 26 decembrie 1623, când era mare spătar, a cumpărat pentru 350 taleri de la cneaghina Parasca și fiii ei, Gheorghe și Pătrășcanu și alți fii ai ei, „un sat anume Portărești, pe râul Simila, în ținutul Tutova, cu loc de iazuri și de mori, pe acelaș râu, din uric și din dres, ce a avut de la Constantin voievod.”⁸

Cneaghina Parasca avea această proprietate de la Constantin voievod, fiul lui Ieremia Movilă, domnul învins la Cornul lui Sas de Ștefan Tomșa. Se pare că acest domn făcuse danie din hotarul târgului Bârlad cneaghinei Parasca și lui Simion Gheuca. Existența domeniului feudal a fost atestată și confirmată și de un document din 24 martie 1624, când Simion Gheuca a primit o nouă întărire pentru satul Portărești, dar și pentru cumpărăturile de la Băcani, Păulești, Polițani.⁹

Un document din 16 octombrie 1626 emis la Iași de Miron Barnovschi ne aduce confirmarea că satul Portărești se afla în întregime în proprietatea lui Simion Gheuca, atunci medelnicer, inclusiv „odaia lui Crăciun, ce iaste pe locul ei.”¹⁰

În deceniul IV al secolului al XVII-lea a început să se formeze domeniul feudal al familiei Palade pe valea Similei, domeniu ce a cuprins și sate din zona actualei comune Băcani. Medelnicerul Simion Gheuca

1 DRH, A, *Moldova*, vol. III, p.282

2 *Documenta Romaniae Historica*, p.624

3 Gonța, Alexandru, *Indicile numerelor de locuri*, p.201

4 DRH, III, nr. 96, p.190

5 DIR, XVII, IV, nr. 69, p. 47

6 Idem

7 Idem

8 DIR, XVII, V, nr. 340, p. 255

9 DIR, XVII, V, nr. 360, p. 269

10 Antonovici, Iacov, *Documente bărlădene*, vol. III, nr. XXII, p.

a vândut în 25 ianuarie 1637 jitnicerului Toader Palade satul Portărești și un loc de ocină la Păulești.¹¹

A doua zi, în 26 ianuarie, Toader Palade a obținut întăritură pentru acele cumpărături și de la veliții boieri ai Divanului.¹² Satul Portărești a rămas în stăpânirea neamului Palade sute de ani, el schimbându-și proprietarul în cadrul neamului. În 22 februarie, jitnicerul Toader Palade a vândut fratelui său Gavril, fost sulger, în prezența mamei lor, partea lui - Portărești pentru 100 lei și 50 oi.¹³

Schimburi de proprietăți s-au făcut în cadrul familiei, cum s-a întâmplat în 8 iunie 1670 când Gheorghe Bogdan a dat partea sa din heleşteul din Portărești pentru partea Pălădeștilor din Zmeeani.¹⁴ Gh. Bogdan a fost căsătorit cu Maria, fiica lui Palade, primul din neam venit în Moldova din Grecia. După această căsătorie, Gh. Bogdan a fost cumnat cu Iorgu medelnicer, Enache Palade, Toader Palade, Gavril Palade, frații soției sale. Martor la acest schimb a fost

Vasile Gheuca, atunci logofăt, tăiat în 1679 de Duca Vodă în funcția de vistiernic.

În 1 mai 1713, Agafița, jupâneasa răposatului Preda Palade, a vândut vel vistiernicului Ioan Palade partea sa de moșie „jumătate de sat de Portărești cu Drujești pe Simila, cu casă și cu vecini, cu tot heleşteul întreg și cu vad de moară” pentru 300 lei.¹⁵ Aceste proprietăți fuseseră ale lui Gh. Bogdan schimbate în 1670 pentru părțile din Zmeeani. Peste sat trecuse jaful din 1711 dezlănțuit de tătari și turci după bătălia de la Stănilești și din această cauză casa era stricată și mulți vecini risipiți.¹⁶ Satul era bine întemeiat și se vindea „cu casă și cu vecini și cu tot heleşteul și cu vad de moară, și din siliște și din țarină și din apă și din pădure și din tot hotarul cu tot venitul.”¹⁷

Cu timpul, satul Portărești a devenit numai moșie în proprietatea neamului Palade, vatra satului fiind înglobată în Drujești.

11 Idem, p.35

12 Idem

13 Idem, p.42

14 Idem, p.43

15 Idem, p.45

16 Idem

17 Idem

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor “Elena Cuza” Bârlad

Salonul de înfrumusețare “Eveline”

Oferă clienților de toate vârstele
o gamă largă de tratamente
la prețuri neașteptat de mici!

TRATAMENTE	PREȚURI
Manichiură	5 LEI
Pedichiură	10 LEI
Tratament facial profesional	30 LEI
Împachetări cu parafină	30 LEI
Împachetări cu alge marină	30 LEI
Masal limfatic total	30 LEI
Masal limfatic parțial	10 LEI
Masaj relaxant spate	10 LEI
Masaj relaxant total	30 LEI
Masaj cu roci vulcanice total	50 LEI
Masaj cu roci vulcanice parțial	20 LEI

Program zilnic: 12:00-18:00
Programari: 0755-362.871

ARBORII ȘI MEDIUL CITADIN !

„Statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. Statul asigură cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept. Persoanele fizice și juridice au datoria de a proteja și ameliora mediul înconjurător.”
(Articolului 35 din Constituția României)

Mediul în care pătrundem după naștere și ne desfășurăm întreaga existență este atmosfera planetei. Viața este posibilă numai datorită oxigenului din aer, pe care îl inspirăm cu o frecvență de 16-18 ori pe minut. În plămâni, sângele îl preia și îl duce la fiecare celulă vie a organismului pentru a întreține reacțiile metabolice din care rezultă energia vitală. Pentru ca aerul respirat să fie mereu prielnic vieții, omul trebuie să coabiteze cu vegetația, în mod deosebit cu arborii. Numai prin această coabitare pot fi menținute la valori normale principalele trăsături ale atmosferei precum: compoziția, temperatura, insolația directă, încălzirea microbiană, puritatea, umiditatea etc. Detaliem măsura în care vegetația influențează menținerea în limite normale ale acestor trăsături :

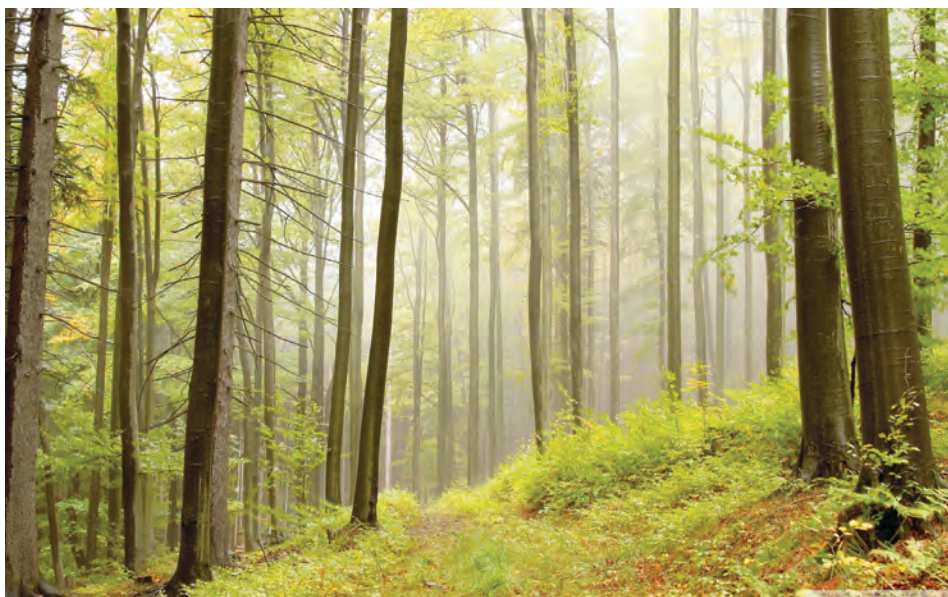
- compoziția atmosferei

Se știe că atmosfera terestră este un amestec gazos alcătuit în mod normal din 78 % azot, 21 % oxigen, 0,03 % dioxid de carbon, vapori de apă și alte gaze.

Raportul dintre componentele atmosferei este modificat datorită acțiunii a două categorii de procese cu efecte contrarii:

- respirația oamenilor și a celorlalte viețuitoare împreună cu arderea combustibililor fosili în motoarele autovehiculelor, centralele termice, cuptoarele industriale etc. consumă oxigenul și generează dioxid de carbon;

- procesul cunoscut sub numele de fotosinteză, desfășurat

în frunzele plantelor, consumă bioxidul de carbon și generează oxigenul. Oxigenul planetar este produs în întregime de plantele verzi.

Dacă cele două categorii de procese sunt echilibrate ca intensitate, compoziția atmosferei se menține în limite normale. Progresul tehnic, creșterea mecanizării producției, sporirea cantității de combustibili fosili consumați concomitent cu defrișarea intensă a pădurilor, în special a celor ecuatoriale, a provocat un dezechilibru între consumatorii și generatorii celor două componente esențiale ale atmosferei: oxigenul și dioxidul de carbon la nivel planetar.

Datorită etajării frunzelor în coroanele lor arborii sunt în stare să proceseze componentele aerului cu un randament de 50 de ori mai mare în comparație cu plantele ierboase de pe aceeași suprafață.

- temperatura aerului

Razele soarelui străbat atmosfera și încălzesc mai întâi uscatul și suprafața oceanică. De la acestea se încălzește apoi aerul de jos în sus. Temperatura aerului scade odată cu altitudinea. Într-o atmosferă curată, căldura se propagă în straturile superioare ale atmosferei și se disipă în spațiul cosmic. Atmosfera, încărcată cu dioxid de carbon peste limitele normale, împiedică propagarea excesului de căldură spre înalt, creând așa numitul *efect de seră*.

Multiplicat pe suprafața planetei, acest proces duce la încălzirea globală.

La nivelul orașului cele mai eficiente măsuri împotriva încălzirii globale ar fi:

- realizarea infrastructurii verzi, constând din linii de arbori, garduri vii, zone înierbate care să ocupe întreg spațiul pietonal: trotuarele rețelei

stradale, intervalele dintre blocuri, aleile pietonale, curțile instituțiilor publice, versanții văii pâraului ce traversează orașul, parcurile, terenurile de joacă pentru copii etc.;

- infrastructura verde să fie instalată concomitent cu infrastructura tehnică, încât orice proiect executat în domeniul public al așezării să prevadă și amplasarea componentelor infrastructurii verzi reprezentată mai ales prin linii de arbori.

Neumbrite de arbori toate suprafețele betonate, pavate sau asfaltate din vatra orașului acumulează de-a lungul întregii zile cantități mari de căldură de la soare pe care o cedează apoi aerului, prelungind starea caniculară până noaptea târziu resimțită sub forma aceluși disconfort termic, pe care-l trăim din ce în ce mai accentuat în anotimpul cald.

Legislația europeană privind amenajările urbane recomandă asigurarea a 25 mp spații verzi pentru fiecare locuitor al așezării, precum și realizarea unei zone forestiere periurbane calculată a asigura câte un ha pentru fiecare sută de locuitori a orașului. Un bloc de locuințe înconjurat de două rânduri de arbori și un gard viu ar oferi locatarilor aer prielnic respirației.

- radiațiile nocive conținute în razele de soare

În zilele însorite de vară, insolația directă este dăunătoare între orele 11 și 18. Excesul de radiații ultraviolete și infraroșii, conținut de razele de soare în acest interval orar, determină consecințe nefaste asupra organismului uman cum ar fi: apariția lipotimiilor, a cancerului de piele, a cataractei, etc.

- **încărcătura microbiană a aerului**

Aglomerările umane caracteristice așezărilor urbane sporesc încărcătura microbiană a aerului respirat. S-a constatat că frunzele arborilor secretă niște substanțe numite fitoncide care distrug germeii patogeni din aer realizând astfel o adevărată sterilizare a mediului.

- **puritatea aerului**

Coroanele arborilor și gardurile vii acționează ca niște filtre de aer reținând din atmosfera orașului impuritățile din gazul de eșapament și praful stradal produs de traficul auto.

- **umiditatea aerului**

Prin vaporii de apă eliminați la suprafața frunzelor în procesul de transpirație, vegetația adaugă aerului orașului procentul de apă necesar făcându-l respirabil.

În concluzie, coabitarea cu arborii este singura garanție a asigurării unui mediu de viață sănătos, echilibrat ecologic, pentru bărlădeni. E necesar ca arborii să-și ocupe locul cuvenit în toată vatra orașului, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să spargem betoanele, înlesnind instalarea lor în solul fertil.

Considerăm necesară elaborarea unui amplu proiect de plantare, detaliat, pe cartiere și asociații, realizat treptat prin acțiuni de primăvară și toamnă, care să atragă participarea cetățenilor la activitățile practice.

Să ne lăsăm ocrotiți de coroanele generoșilor arbori, dacă vrem să respirăm un aer sănătos și să ne bucurăm de umbră și răcoare în zilele toride de vară, oriunde ne-am afla, ca pietoni, în spațiul public al Bârladului!

Viata noastră

CHIRIAC SAMOILĂ

Un mărunțiș ce zornăie¹

Am ochii deschiși,
până la mirare,
până la plus
și minus infinit.
Am auzit
că există
și locuințele lacustre -
nu sunt o invenție poetică.

Am ochii
deschiși,
să văd iubirea ta
când mare,
când minisculă,
ca o găză banală,
cu creier de perpetuă,
teamă și foame.
A rămas
doar un mărunțiș
ce zornăie
ciudat
în buzunare.

Speranței,
cu suflet
cu tot,
atât cât
a mai rămas,
cu spațiul
și timpul
obligatoriu
infinit,
obosit,
de cele întâmplare,
dar, mai ales
neîntâmplare,
din plictiseală
obligatoriu
divină.

Înțeleptul tot,
din plictiseală,
a proclamat
că nimic nu este
întâmplător,

fără a ști
nimic,
într-o desfășurare nimitică
și atunci,
mă întind
plictisit,
ca o vază
care n-a simțit
de mult
trupul
unui trandafir
în floare.

Ce facem
cu relativul
lui Einstein
și cu Dumnezeu,
de pe chipul său
care nu poate
fi jucat
la zaruri?
Ce facem
cu rugăciunile
care dau
pe dinafară
din toate
bisericiile lumii?

Scoatem
totul din noi,
până și
împielitările
rugăciuni,
cu spațiul
și timpul lor,
obligatoriu infinit,
pe care le invocăm
ceremonios,
apoi,
plecăm la
casele noastre
fără rugăciuni
și cu identitate
indecisă,
așteptând

lumina din lumină
și semnul divin
din Capela Sixtină,
să se împlinească.
Așteptăm
lumina din lumină,
să se așeze comod
pe chipurile noastre,
cu chipul lui Dumnezeu
care ne seamănă
leit
ca o picătură
de apă,
de univers.

Spun toate acestea,
îngerului
ce mi-a fost
repartizat.
El triumfă
și-i trist
sau poate
i-o mască
a tristeții.
Nu l-am văzut
râzând,
bucurându-se
niciodată.

Oamenii,
mă întreabă
mirați
cum solnița
nu-și explică
de ce sarea are
lacrimi în ea.
Mă întreabă
de unde am luat
toate acestea
și de ce cotrobăi
prin timpul
și spațiul
obligatoriu
infinit,
cu plus și minus

din lipsă
de calcule
și imaginație.

Ursitoarele,
plictisite
de-atâtea destine
pe care le vrem
obligatoriu
unice,
ca un palton
ce ajunge
obligatoriu,
în pubelele
salubrității
și pe care
îl plătim
încă și încă.
O dată,
ursitoarele
cu paloșul
și spada
sparte
în mii de țândări,
în mii de destine.

Șovăiala
și îndoiala
mă mistuie și
înfricoșează.
Îmi pipăi
rugăciunea
din pântecul femeii
care mi-a fost repartizată
de Dumnezeu,
cum îngerii
acolo, unde
locuiește un prunc
ancorat
în adâncul
fără prihană
și cu păcatul primar
ce seamănă leit,
ca o picătură de apă
cu chipul meu și al

Dumnezeului meu,
deopotrivă,
suverani ai creației,
trecuți
perpetuu
prin firul de iarbă
și vânt,
prin firul
de foc
și apă,
până la ultima
și cea dintâi picătură.

Trecuți
prin clepsidra
mereu
cutremurată
cu nisipul
neantului

din care venim,
neantului
în care ne ducem
spre o nouă
și aceeași
venire,
cu timpul
mereu
neîndestulător
și pus pe fugă.

În fiecare
sămânță
locuiește un prunc
perfect,
ca și semnul
din Capela Sixtină,
ca și semnul
armoniei

perfecte
de pe trupul iubitei,
ca și înțelesul
cu cerc
și culoare,
cu alură,
cu aură cu tot
astrală,
ancestrală.

Totul este neîntâmplător
și relativ,
ca Tatăl nostru
carele ești în ceruri,
rotundul,
totul seamănă
leit
cu soarele și luna,
cu ochiul

fântânii
în care se scaldă,
se curățește
și se sfințește,
cu noi, oamenii
întâmplători,
paradoxali,
relativi,
într-o zicere
și decizie
perfectă,
ca o lumânare
obligatoriu
de ceară
și de veșnicie....

1 Poezia se regăsește în volumul
"Un poem nesfârșit"

PETRUȘ ANDREI

Sunteți prea tineri pentru-a fi bătrâni

*Pensionarilor CARP „Elena Cuza”
Bârlad*

Vă văd venind de la cumpărături
Cu câte două sau trei plase-n mâini
Voi toți eroii-acestei aventuri,
Sunteți prea tineri pentru-a fi bătrâni.

V-așteaptă - acasă doi-trei nepoței
Să vă jucați „De-a v-ați ascunselea”
Cum de aveți iubire pentru toți,
Aceasta-ntrece -nchipuirea mea.

De unde-ați căpătat atâta dor
Că parcă izvorăște din fântâni
Și, adăpați de tainicul izvor,
Sunteți prea tineri pentru-a fi bătrâni.

Vă poartă toți din jur atât respect
De parcă-ați fi în aură-mbrăcați
Iar inima ca pâinea crește-n piept
Și ca niște copii vă bucurați.

De sărbători, povești voi izvediți
C-asa sunt datinile la români
Și-atunci când viața din plin o trăiți
Sunteți prea tineri pentru-a fi bătrâni.

Viata noastră

Apocalipsa

Eu nu cred în sfârșitul omenirii,
Nu pentru asta a creat-o Domnul,
Nu poate să dispară-așa eonul
Că are apanajul nemuririi.

Vom construi mai trainic Ierihonul
De se va zdruncina baza zidirii
Și vom pași pe calea mântuirii
Pân-a nu trece încă Acheronul.

Nici clima, nici microbul, nici năpasta
Nu poate să distrugă lumea asta
Și, cu atâta mai puțin, războiul.

Există, totuși, o amenințare
Și-atunci planeta-nt-adevăr dispore
Doar dacă o va sufoca...gunoiul.

Am șapte vieți...

Am șapte vieți sau poate am mai multe
Și mi-o trăiesc din plin pe fiecare,
Pe toate, nu vă fie de mirare,
Le-am obținut prin mijloace curate.

Niciuna însă nu e de vânzare,
De vin ambasadori să mă consulte,
Ei se uimesc de ce li-i dat s-asculte
Că eu mai am vreo trei prin buzunare.

Profesor sunt, iar la bucătărie
N-am spart de ani de zile-o farfurie
Iară șofer sunt de o veșnicie

Sunt soț ca lumea însă și părinte
Și, de un timp, maestru în cuvinte
Și iau un Nobel ... pentru sărăcie.

BRAZII

Îmbrăcați în straie albe
Pe la poale cu dantelă
Ei se clatină alene
Și de nimeni nu se teme.

Bogăția lor e frunza
Care îi alimentează,
Verde sau îngălbenită,
E podoaba lor aleasă.

Ei se înmulțesc mereu
Și se înalță către cer,
Dar le este foarte bine
Când au apă și lumină.

Rodul lor ni-l dă și nouă
Fie aromă, con sau lemn,
Însă avem o datorie:
Trebuie să-l protejăm!

Și-și aniversează anii
Bucuroși în legea lor,
Când sub brațul de
crenguță
A crescut un nodușor.

Și sunt falnici și semeți,
Când coroana-i netăiată.
Te apropii și-o admiri,
Ea te mângâie pe față.

Dacă-i amputezi o cracă
Pentru foc el foc se face
Și foșnește, te plesnește,
Doamne, omul ce rău este.

Cu tulpina nodulară
Îl ține pe verticală
Și se leagă într-una
Să nu-l doboare furtuna.

Conul e podoaba lor.
Cu a lui solzi de peștișor
Permanent stă să te vadă,
Dacă ești rău făcător.

CUM AM DEVENIT MEMBRU C.A.R. PENSIONARI „ELENA CUZA” BÂRLAD

Cu plăcere îmi amintesc
Că acu șaisprezece ani,
M-am înscris la C.A.R.
Cu gândul la niște bani.

Pentru a ști ce-am de făcut
M-am dus la casa veche,
Cu plăcere întâlnind
Trei drăguțe nepereche.

Doamna Claudia, mi-a fost mentor,
Doamna Tincuța, la casă a intrat,
Iar Mihaela, cu zâmbetul pe față
Pe loc m-a încasat.

Am plecat senin acasă,
După obolul plătit,
Fiind membru C.A.R.
Încântat și mulțumit.

Din cele 16 calendare
În anii ce-au trecut
Dese ori la C.A.R.
Noi ne-am mai văzut.

Cu sau fără treabă
La C.A.R. mergeam,
Căci ne simțeam bine
Dacă ne vedeam.

Un sfat, o vorbă bună
Nu rareori mi-au dat,
În caz de împrumut
Când l-am solicitat.

O glumă, o întâmplare
Noi ne-am împărtășit,
Cu sinceritate reciprocă
Când ne-am întâlnit.

Când scriu aceste rânduri
Acum eu îmi doresc
Cu recunoștință
Să le mulțumesc.

1 Iunie

La început de iunie
Sărbătorim cu bucurie,
Ziua copiilor
Și-a lor copilărie.

Deși în unele țări
Ziua n-are aceeași dată,
Ziua copilului, în lume
Nu-i unică niciodată.

Cu ai noștri dragi copii
Noi, românii, ne mândrim,
Un gând bun și fericire
Din suflet le dorim.

Părinți și educatori
Toți sunt preocupați
Ca urmașii noștri
Să fie cuminți și educați.

Dar natalitatea scade,
Fenomenul e îngrijorător,
O țară fără copii
Nu mai are viitor.

Dorim ca ziua copilului
Să rămână în veșnicie,
Iar copiii să petreacă
Cu bucurie și veselie.

Ei sunt viitorul lumii
Noi doar lor le dăruim,
Dragostea și munca noastră,
Îi ocrotim și îi iubim.

Vârstnicii azi se întreabă
Cu nostalgie și fior:
- Unde ești copilărie?
De tine mi-e tare dor!

OFICIU JURIDIC

Av. Aurel Hobjilă, Et. 2, Cam. 23

BIROU DACTILOGRAFIERE

Casa noastră oferă consultanță gratuită tuturor membrilor săi.

Servicii de dactilografiere rapidă!

Magazinul Economat

al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad
cu produse de bază (alimentare și nealimentare)

Magazinul alimentar de tip "Economat" oferă produse la prețuri de furnizor, fără adaos comercial, cererile tot mai mari de produse fiind satisfăcute printr-o aprovizionare corespunzătoare.

Produse alimentare de bază:

- Ulei;
- Zahăr;
- Orez;
- Făină;
- Conserve (pește, pateuri, vegetale);
- Dulciuri (napolitane, biscuiți, covrigi);
- Apă de băut;
- Ceaiuri;
- Pastă de tomate;
- Zacuscă;
- Tocană de legume;
- Margarină.

Produse nealimentare:

- Prosoape;
- Pături de pat;
- Maieuri;
- Papuci de casă;
- Pulovere;
- Chiloți;
- Batiste;
- Ciorapi;
- Pijamale;
- Lenjerii de pat;
- Veselă;
- Lumânări artisanale;
- Odorizante;
- Detergenți, etc.

Magazinul de produse naturiste

Cel mai bine aprovizionat și ieftin din zonă! Prețuri de producător!

Magazinul nostru de produse naturiste este cel mai bine aprovizionat din județ și cu cea mai complexă gamă de produse.

Cei mai renumiți, curați și ecologici producători îi puteți găsi doar la Magazinul Naturist al CARP Bârlad.

- Ceaiuri
- Medicamente naturale
- Vitamine naturale
- Creme
- Tincturi
- Uleiuri naturale
- Fulgi și cereale
- Seminte
- Legume deshidratate
- Săruri
- Diferite tipuri de făină
- Paste făinoase
- Fructe și legume exotice
- Rășini

Moto: “Când sănătatea e bolnavă, înțelepciunea devine prostie, arta se transformă în ordinar, puterea în slăbiciune, bogăția în sărăcie, inteligența în ignoranță.” **HEROPHILUS**, fizician grec

GHID BALNEAR TERAPEUTIC*

Stațiunea Băltățești¹

Stațiunea balneoclimaterică și de recuperare medicală Băltățești o regăsim în comuna cu același nume situată în județul Neamț, fiind amplasată la 33 km nord de reședința județului – municipiul Piatra Neamț și la 12 km sud de orașul Târgu Neamț, pe drumul național 15C.

Localitatea a fost atestată documentar încă din vremea domnitorului Constantin Movilă, care printr-un act de donație datat 1 septembrie 1608, oferă vornicului său, Pătrașcu – „Satul domnesc Băltățești.”

În anul 1716, satul apare pentru prima dată înscris pe o hartă aparținând domnitorului Dimitrie Cantemir, intitulată „PRINCIPATUS MOLDAVIAE NOVA & ACCURATA DESCRIPTIO,” hartă unicat ce se află, în prezent, în patrimoniul Bibliotecii Naționale din Paris.

În perioada 1715-1849, Băltățești constituie o sursă de neînțelegeri între familia Cantacuzino și Mănăstirea Hangu, pentru ca în anul 1864, să treacă în proprietatea domnitorului Dimitrie Barbu Știrbei ce o va atribui drept zestre fiicei sale, contesa Marta de Blome.

În anul 1839, doctorul I. Cihac și profesorul E.Hampel efectuează pentru prima oară o analiză a apelor minerale existente la Băltățești, ce erau extrase din fântânile de saramură; ulterior, în 1850, și cunoscutul savant român Petru Poni cercetează aceste ape, stabilindu-le compoziția chimică; toate aceste examinări au evidențiat existența unor importante cantități de sodiu, clor, magneziu, calciu, fier, potasiu, iod, acid clorhidric, bromură de magneziu, sulfati, în conținutul apelor.

Având la bază aceste analize, Principele Știrbei, proprietar al băilor, operează considerabile investiții pentru a pune în valoare proprietățile curative și balneare ale celor 3 izvoare de apă sărată botezate: OLGA, ELENA și GHEORGHE.

Pe 19 octombrie 1878, doctor Dimitrie Cantemir, descendent al domnitorului moldovean, cumpără de la Principele Știrbei băile, „Stabilimentul de salină”, compus dintr-o clădire principală în formă de potcoavă, șase bucătării și șase cabine pentru băi.

În 1883, doctor Koya, autor al analizelor efectuate asupra izvoarelor de la Baden-Baden și de la Slănic Moldova operează cea de a patra analiză asupra apelor de la Băltățești, constatând faptul că izvoarele de aici „sunt cele mai bogate în săruri din toate apele analizate de pe continentul european,” comparabile ca nivel cu cele de la: Karlsbad, Marienbad și Vichy.

Timp de 15 ani, doctorul Dimitrie Cantemir a derulat un program de investiții ce a avut ca obiective: captarea sistematică a izvoarelor, realizarea rezervoarelor și batalurilor pentru depozitarea apei, a nămolului și construirea clădirilor cu instalațiile necesare pentru funcționarea „Stabilimentului de băi”, a sălii de cură, „cu instalații de brad,” hoteluri și vile pentru cazare, restaurant, cazinou, farmacie, poștă, parc de brazi și grădină.

După decesul doctorului Dimitrie Cantemir, văduva sa se căsătorește cu Gheorghe Eduard Arapu, un moșier din județul Botoșani, care va ceda stațiunea pentru o perioadă de 10 ani lui Cristian Adolf, administratorul moșiei Băltățești.

În perioada 1916-1918, în incinta Băilor din ordinul Ministerului de Război, a funcționat Spitalul militar 171 Buzău.

În 1920, Gheorghe Eduard Arapu, vinde Băile doctorului Lazăr și David Goldhamer din Botoșani ce va „repune pe picioare” baza de tratament și baza de cazare.

În perioada celui de al doilea Război mondial, în localul Băilor Băltățești a funcționat pentru o scurtă perioadă de timp Spitalul de zonă interioară nr.622.

În baza Ordinului nr.3417 din 17 aprilie 1948, dat de către prefectul județului Neamț, comisia Prefectului, primarul și notarul comunei Băltățești, precum și șeful Postului de jandarmi, au preluat prin rechiziție de la proprietarul David Goldhamer „Băile Băltățești.”

În perioada 1948-1993, Stațiunea a fost administrată succesiv de către Stațiunea Balneoclimaterică Slănic Moldova și Întreprinderea de turism balnear – BALTUR, societăți comerciale ce nu au putut susține și organiza eficient activitatea

stațiunii, fapt ce a determinat Consiliul Județean Neamț, prin decizia nr.23 din 19 mai 1993 să transfere „fără plată” stațiunea în administrarea Ministerului Apărării Naționale.

În anul 2010, între cele două părți – Consiliul Județean Neamț și Ministerul Apărării Naționale, s-a încheiat un protocol de dare în administrare a stațiunii până în anul 2050.

Din momentul preluării, Ministerul Apărării Naționale a realizat o serie de investiții de modernizare a stațiunii.

Prezența unor resurse bogate în substanțe minerale terapeutice (ape minerale, săruri) climo-terapia, marea diversitate a plantelor medicinale, amplasarea sanatoriului într-un cadru pitoresc în apropierea unor obiective turistice naturale sau antropice – obiective turistice și monahale numeroase, unice în țară - accesul la produse predominant ecologice constituie un mare avantaj pentru această unitate medico-sanitară ale căror calități sunt comparabile cu cele regăsite în stațiunile Karlsbad, Marienbad, Vichy.

În acest moment, sanatoriul este o unitate sanitară ce asigură servicii medicale balneofizioterapeutice și de recuperare medicală prin intermediul unor proceduri de hidrokinetoterapie în bazin, kinetoterapie în sală, saună finlandeză, electroterapie și câmpuri electromagnetice, laseroterapie, acupunctură și electroacupunctură, aerosoli și proceduri de balneatie externă (apă minerală clorosodică și nămol de sediment) pentru afecțiuni reumatismale generative și inflamatorii, afecțiuni ginecologice, neurologice, ale aparatului respirator sau nevroze.

Indicațiile terapeutice se referă la:

surmenaj fizic și intelectual, stări de convalescență, anemii, rahitism, astenie, tulburări de somn, afecțiuni ale căilor respiratorii;

afecțiuni ale aparatului locomotor: afecțiuni reumatismale degenerative și inflamatorii cronice (spondilită anchilopoetică, artropatie psoriazică), afecțiuni discoradiculare, lombosciatică, discopatii lombare, recuperare post hernii de disc (operate), artroze (coxartroză, gonartroză, artrozele mâinilor), sechele post traumatice (sechele musculare: artrofii, hipotrofii, contracturi, leziuni de nervi periferici, sechele vasculo – trofice: tromboflebite, sechele articulate);

afecțiuni ginecologice în stări fizio reactive: insuficiențe funcționale minore neuroendocrine, sterilitate, deviații și deplasări uterine, frigiditate;

afecțiuni ginecologice în stări hiper-reactive: tulburări de pubertate și menopauză, stări de coalescență;

afecțiuni neurologice periferice: paralizii, polinefrite, sindrom “coadă de cal”;

afecțiuni ale sistemului nervos central: sindrom hemiplegic, sindrom paraplegic;

afecțiuni ale aparatului respirator: bronșite, astm;

afecțiuni asociate: boli vasculare, dermatologice, profesionale, endocrine, respiratorii cronice și nevroze.

Stațiunea dispune de spații de cazare categoria I (2 stele), clădiri ce se înscriu într-un stil arhitectonic clasic în limitele standardelor actuale, camere cu două paturi, baie proprie, apă caldă, TV cablu, telefon, frigider.

Masa este asigurată în regim de pensiune în două săli de mese; meniul este variat, include zilnic trei mese cu posibilități de regim pentru afecțiunile: diabet, boli cardiovasculare, boli ale stomacului, boli de ficat și ale căilor biliare.

Complexul de tratament balnear și de recuperare este compus din:

cabinete de electrofizioterapie: curenți dinamici, curenți interferențiali, ultrasunete, memectroyn, magnetodiaflux, aerosoli, laserterapie, duș subacvatic, băi galvanice, aerodyn;

cabinete băi clorurosodice, împachetări cu nămol, băi de plante, parafină, masaj, bazin hidrokinetoterapeutic, saună, sală kinetoterapie.

Unitatea are în structura sa și un cabinet de gardă pentru acordarea primului ajutor în caz de urgență medico chirurgicală sau din punct de vedere farmaceutic.

Sanatoriul are încheiate contracte de furnizare de servicii medicale acordate în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru asigurații Casei Naționale de Pensii Publice.

Biletele de tratament se pot procura de la Casele Județene de Pensii și au valoarea de 50% din pensie.

Beneficiarii de bilete gratuite (decretul lege 118/1990, I.O.V.R., veterani de război, revoluționari, invalizi, vădulele de război, Legea 189/2000, persoane cu handicap), se vor prezenta la Casele de Pensii de pe raza domiciliului, unde vor depune și documentele justificative pentru a dovedi această facilitate.

De asemenea, Sanatoriul are încheiate contracte de furnizare de servicii medicale și pentru asigurații Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.

Planificarea pentru tratament/recuperare se face direct la sanatoriu.

Relații pentru obținerea biletelor pentru acești asigurați la sanatoriu se pot obține de la Asociația Națională a Cadrelor Militare în rezervă și retragere de pe raza de domiciliu.

Pentru persoanele care accesează serviciile oferite de sanatoriu, pe cont propriu, tarifele sunt afișate la recepția hotelului Băltățești.

Contactul cu unitatea se poate realiza:

telefonic: 0233244017,

fax: 0233244077,

e-mail: statiuneabaltatesti@mapn.ro,

adresă: Băltățești, str. Florilor nr. 63, județul Neamț, România.

Oaspeții sanatoriului Băltățești pot beneficia de asemenea, de cadrul natural atractiv ca și de obiectivele turistice care impresionează prin frumusețea lor și însemnătatea istorică și culturală a unei civilizații

străvechi.

Piatra Neamț, oraș pe malurile râului Ozana, se pot vizita: Cetatea Nemț, Muzeul de istorie, Casa Ion Creangă, Casa Veronica Micle.

Mănăstirea HORAITA ctitorită în jurul anului 1725. Este refăcută la 1837 de arhimandritul Ermoghen Buhuș, posedă mai multe obiecte de valoare, argintărie, icoane, remarcabilă fiind făcătoarea de minuni a Maicii Domnului pictată în secolul al XIX-lea și numeroase cărți.

Mănăstirea Bistrița ridicată la 1402 este principala ctitorie și necropolă a domnitorului Alexandru Cel Bun.

Mănăstirea Pângărați ridicată în timpul domniei lui Ștefan Cel Mare.

Bicaz, cu Muzeul de istorie, hidrocentrala Stejarul și Portul Lacul Izvorul Muntelui.

Mănăstirea Văratice fondată în 1785 de maica Olimpiada pe locul unei ctitorii de lemn a lui Ieremia Movilă.

În 1808 devine complex arhitectonic ce îmbină tradiția locală cu formele neoclase din secolul al XIX-lea. Dispune de colecții de artă vechi: broderii cu caracter religios, icoane, manuscrise, mărturii despre oameni de cultură ce au trecut pe aici - Mihai Eminescu, Alexandru Vlahuță, C. Hoga, Sadoveanu, Ionel Teodoreanu, locul de veci al Veronicăi Miclea.

Mănăstirea Agapia înălțată la 1644 de hatmanul Gavril Coci, frate al domnitorului Vasile Lupu.

În 1860, Nicolae Grigorescu execută pictura interioară cu tablouri în stil realist și colorit de valoare deosebită. Se poate admira o interesată colecție de artă veche.

Neamț principal complex arhitectonic medieval de cult din Moldova, aparține secolului XIII fiind ctitorită de Petru I. Mușat, Alexandru Cel Bun și Ștefan Cel Mare (1497).

Mănăstirea Secu înălțată de vornicul Nicolae Ureche la 1602, este o construcție arhitectonică specifică Țării Românești, incintă fortificată cu turnuri de apărare.

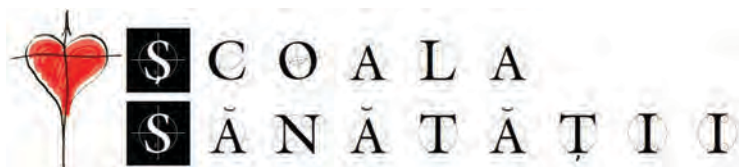
Mănăstirea Sihăstria așezământ din jurul anilor 1650 dispune de o biserică nouă ridicată la 1734 de episcopul Ghedeon de Huși.

Durău - Stațiune climaterică și de practicare a sporturilor de iarnă. Are ca obiective turistice: Schitul Durău pictat între 1935-1937 de Nicolae Tonitza care a folosit tehnica ENCAUSTICII (culori topite în ceară) procedeu unic.

*În realizarea acestui material s-a utilizat ca referință bibliografică, *Arhiva Sanatoriului de Balneofizioterapie și recuperare medicală*.

ECATERINA TELETIN

SECRETELE BĂTRÂNEȚII SĂNĂTOASE*

Continuând tematica „**Secretele Bătrâneții Sănătoase,**” m-am oprit astăzi la un subiect mult discutat - cum să ne menținem bătrânețea sănătoasă? E un paradox - și bătrân și sănătos. Totuși, sunt bătrâni care nu acuză boli ca: reumatism, osteoporoză, nevroză, afecțiuni digestive, renale, cardiovasculare, pulmonare sau hepatice. Nu au depresie, anxietate, dar sunt hipotensivi sau hipertensivi.

Dezvoltarea celor două suferințe apare pe fondul efortului care nu este întotdeauna dozat.

În cazul în care avem o suferință de ordin mintal sau anatomo - fiziologic, putem interveni pentru a ne ameliora starea de sănătate urmând sfaturile pe care le vom prezenta mai jos.

Pentru reușită trebuie să avem încredere în noi, răbdare și mai ales să alegem frumosul din lucrurile simple care ne înconjoară.

Gerontologii cu experiență, concentrându-se în 1999 asupra unui grup de persoane dintr-un sat de munte din Sardinia, observă că aici, sunt concentrați un număr semnificativ de vârstnici ce au împlinit 100 de ani. Care este secretul ?

Au continuat studiile și au descoperit același lucru, și în : Caucaz, Ecuador, Costa Rica, California (SUA) și în alte zone. Acestea au în comun cam aceleași condiții de

viață.

Factorii care duc la longevitate sunt:

combinatia fericită dintre genele longevității locuitorilor și stilul de viață; condițiile de mediu și hrană. Geneticienii din țara noastră au constatat că sunt și la noi zone cu longevivi, mai ales la sate sau în orașele în care predomină gospodăriile cu livezi, grădini de legume cu poluare redusă și zgomote moderate.

Din aceste studii efectuate de geneticieni au rezultat niște concluzii pe baza cărora am primit și sfaturi care ne stau la îndemână. Dacă asupra genelor longevității nu putem face nimic, sfaturile date însă, ni le putem însuși.

Fiti activi !

Activitatea fizică ne poate proteja împotriva bolilor cardiace și a cancerului, a demenței și a stresului. Activitatea fizică poate extinde – TELOMERII - structurile din vârful cromozomilor a căror lungime e asociată cu longevitatea.

Observați ocupația bătrânilor din sate sau din gospodăriile orașenilor care lucrează zilnic în livadă sau grădină. Prin aceste activități pun toți mușchii în mișcare, activează sistemul circulator, care la rândul lui hrănește sistemul nervos, drenează limfa, elimină substanțele toxice și menține creierul în activitate. Omul se simte bine, bucuros și mulțumit și atunci când lucrează la

câmp, nu neglijează prânzul și odihna. Obiceiul de a trage un „pui de somn” după o muncă fizică sau intelectuală, reduce oboseala creierului, geneticienii asociind acest repus cu o viață lungă.

Grăniți-vă sănătos!

Alimentația este un factor de bază. Longevivii consumă, de regulă, alimente naturale puțin prelucrate, diverse și la ore fixe. Alimentele conțin puține grăsimi nocive. Pentru că populația respectivă muncește și consumul de calorii este mare, depunerile de ateroame pe vasele de sânge sunt reduse, iar fitonutrienții din fructe și legume au rolul de a îmbunătăți metabolismul glucidic, lipidic sau proteic, echilibrând asimilația și dezasimilația.

Sunt zone care au un specific alimentar. Exemplu, în Delta se consumă pește, mai ales, pește de baltă bogat în grăsimi. Chiar dacă rația alimentară e bogată în calorii, condițiile de climă și activitate practică, obiceiurile alimentare din familie îi ajută să depășească vârsta de 80-90 ani. Consumul de apă este tot atât de important ca și întocmirea rației alimentare, mai ales că nimic nu se poate transforma la nivelul funcției de relație și nutriție fără apă.

S-a constatat în anul 2012 că pe glob sunt peste 30 milioane de oameni care suferă de demență. Una din formele de demență este boala **Alzheimer** - o afecțiune a creierului, și o altă formă de demență este cea vasculară.

Sunt insuficiente cunoștințele despre cauzele lor, dar se face totuși o legătură cu: consumul de droguri,

poluare, antecedente familiale, alcoolism, stres, alimentație, substanțe toxice, influențe nucleare. Tratamentele nu ameliorează complet, numai sporadic sunt rezultate bune.

Se crede că ceaiul verde ajută la ameliorarea bolii, având în vedere faptul că acesta produce o proteină care distruge **beta-amiloidul**, proteină ce este răspunzătoare de dezvoltarea bolii.

Cercetările sunt în toi. Totuși tratamentul cu EXELON - dă un randament mai mare, îmbunătățind gândirea, memoria, scăzând anxietatea. După experiențele efectuate într-un spital din Bavaria, pe două grupe de bolnavi cu demență vasculară și Alzheimer, s-a tras concluzia că grupa supusă 6 luni la activități fizice, a avut o îmbunătățire a stării de sănătate. Nu este întâmplător că în stațiunile noastre, în tratamentul reumatismului, a nevrozelor și a altor boli se recomandă mișcarea, plimbările, alergările ușoare, gimnastica, exercițiile de echilibru și înotul.

În concluzie, bătrânețea este o etapă a vieții noastre. Își are frumusețea ei, mai ales, că un bătrân este înțelept, are o experiență de viață, dar depinde cum știm să ne o gestionăm, să o prelungim pentru a nu fi o povară celor dragi.

În realizarea acestui material, s-a utilizat drept sursă bibliografică, volumul *Peste 500 de remedii uimitoare – Secretele bătrâneții*, Editura Reader's Digest.

MEDALION EPIGRAMATIC

IOAN TODERAȘCU

Indiscutabil, Ioan Toderașcu se numără printre primii zece epigramiști contemporani, prin harul dovedit, scria Cornel Udrea. Eu îl clasez în primii cinci. Am selectat din volumul „Submarin pe patru roți”, Editura Pim, Iași, 2010, câteva epigrame:

Unor tineri pensionari

În viața conjugală, au bucurii și drame,
Iar una dintre ele s-a petercut chiar ieri,
Pilula cea albastră făcându-i să exclame:
„O nouă primăvară, pe vechile dureri!”

După o agapă cu vecinul

Bând, cu poftă, vin de Șard,
Am pornit, spre casă, scrum;
Eu, ținându-mă de gard,
El, proptindu-se... de drum!

Generalul și noua consoartă

Cu soția în iatac,
Sunt ceva nelămuriri:
Ea-i așteaptă la atac,
El așteaptă *întăriri*!

Vecinul zoofil

L-am zărit a doua oară
Și, în față, văd doar roșu;
Dac-aș vrea ceva să-i moară,
Nu e capra, ci... cocoșu'!

Munca la negru

Și-a găsit și ea, în fine,
Slujbă după cum a vrut,
Și câștigă foarte bine;
Negrul e satisfăcut!

Dimineață cenușie

M-am simțit, pentru-o clipită,
Ca soldatul fără arme:
Muza-mi este adormită,
Dar nu-i singura ce doare...

**Prezentare și selecție de
Serghei Coloșenco**

CONSILIUL JUDEȚEAN AL PERSOANELOR VÂRSTNICE VASLUI LA 14 ANI DE LA ÎNFIINȚARE

SCURT ISTORIC

ÎNFIINȚARE

- a luat ființă în martie 2000, în baza Legii nr. 16/2000;
- acțiunea practică de constituire a fost îndeplinită de către Direcția de Muncă și Protecție Socială Vaslui;
- au participat președinții din cele 9 organizații și alți invitați din Vaslui, Bârlad și Huși;
- toate organizațiile aveau personalitate juridică fiind afiliate la una din federațiile constituite la nivel național;
- președintele nou ales a participat la constituirea C.N.P.V.- București.

FUNCTIONARE

- în prima ședință s-a aprobat un plan de acțiune cu măsuri pe termen scurt și mediu, precum și un Regulament propriu de organizare și funcționare a noii structuri la nivel județean, respectiv C.J.P.V.- Vaslui;

- s-a acționat în direcția consolidării noilor organizații ale pensionarilor și cuprinderea tuturor categoriilor de pensionari;

- de asemenea, s-a trecut la multiple și diverse acțiuni de pătrundere în spațiul public, folosindu-se masas-media locală și județeană, accentul fiind pus pe cunoașterea nevoilor reale ale pensionarilor și persoanelor în vârstă vulnerabile, din punct de vedere material și socio-medical;

- fiind un organism județean consultativ de interes public, s-a încercat prin acțiunile desfășurate promovarea conceptului de "DIALOG SOCIAL" în relațiile cu instituțiile publice locale și județene, instituțiile deconcentrate ale statului cu care noi colaborăm, folosind cu foarte bune rezultate contactul direct, informarea reciprocă, comunicarea persuasivă și alte metode pentru a promova și apăra interesele legitime ale persoanelor în vârstă, de toate categoriile, ignorate, uneori, în mod nejustificat.

EVOLUTIE

- activitatea fiecărei organizații în parte și a C.J.P.V.-Vaslui, în întregul său, a evoluat încet, dar sigur, spre performanță profesională;

- evoluția pozitivă și performanța s-au datorat și următoarelor:

- îndrumarea metodologică a C.N.P.V.-București;

- colaborarea eficientă, pe diferite domenii, cu specialiști din SECRETARIATUL TEHNIC;

- activitatea pozitivă și performantă a fiecărei organizații a pensionarilor, în parte, și a C.J.P.V.- Vaslui, în întregul său;

- răspunsurile pozitive și concrete ale autorităților locale și județene, precum și ale instituțiilor statului cu care noi colaborăm, în demersurile și cerințele noastre, precum și ale persoanelor vârstnice;

- îndrumarea metodologică și sprijinul concret dat fiecărei organizații în parte de federațiile unde acestea sunt afiliate;

- colaborarea eficientă între organizațiile componente ale

C.J.P.V.- Vaslui;

- aplicarea corectă a prevederilor Legii nr. 502/2004, privind activitatea organizațiilor de pensionari.

- înființarea în aprilie 2004, prin H.G. nr. 499 a comitetelor consultative de dialog civic pentru problemele persoanelor în vârstă, în cadrul INSTITUȚIILOR PREFECTULUI, a constituit un punct de cotitură în eficientizarea activităților organizațiilor de pensionari;

- C.C.D.C. din cadrul INSTITUȚIEI PREFECTULUI JUDEȚULUI VASLUI, cuprinde 16 persoane din care Prefectul, Subprefectul, 4 Directori ai instituțiilor deconcentrate cu care noi colaborăm și toți cei 9 președinți ai organizațiilor de pensionari.

La propunerea noastră, pe bază de accept, cu acordul Prefectului, din acest organism face parte și președintele celei mai mari organizații a pensionarilor din județul Vaslui, procuror magistrat pensionar MIHAI NICOLAE, respectiv C.A.R.P. "ELENA CUZA" Bârlad, cu o activitate multiplă, diversificată și cu performanțe profesionale excelente, în sprijinul și folosul membrilor și nu numai.

CONCLUZII

Înființarea tuturor structurilor și activitatea acestora în beneficiul pensionarilor și persoanelor în vârstă, la nivel local, județean și național se dovedesc a fi foarte utile, în apărarea intereselor acestui important segment de populație, cu reale posibilități de a relaționa mai eficient cu instituțiile statului, pe probleme concrete, pe termen scurt, mediu și lung.

ACTIVITATEA CURENTĂ

SEDIUL

- sediul ne este pus la dispoziție de către Primaria Municipiului Vaslui; este dotat tot ce este necesar de către aceeași instituție ;

- nu avem nevoie de finanțare de la C.N.P.V.-București;

- toate cheltuielile de finanțare sunt suportate de Primaria Vaslui și de alte instituții de pe plan local cu care noi avem relații excelente .

COMPONENTA C.J.P.V.-Vaslui

- este formată din 9 președinți ai organizațiilor, din care 7- Vaslui, 1- Bârlad, 1 - Huși. Toate organizațiile sunt afiliate la una din federațiile componente ale C.N .P .V .- București ;

- după sex: - o doamnă - Bârlad și 8 bărbați;

- toate organizațiile au personalitate juridică.

- după studii : - 3 superioare și 6 cu medii și postliceale;

- C.J.P.V.- Vaslui se organizează în baza Legii nr.16/2000, cu modificările și completările ulterioare, iar acesta alege prin vot deschis sau secret un președinte și vicepreședinte ;

- funcționăm în baza unui REGULAMENT propriu de

organizare și funcționare.

PRINCIPIILE PE CARE LE PROMOVĂM ÎN ACTIVITATE

- Promovăm și aplicăm cu profesionalism concepul de PARTENERIAT, cu accent pe :

- nimeni nu este șeful sau subordonatul cuiva ;
- egalitate între parteneri. Se exclud relațiile de subordona-re, inclusiv și în situațiile când părțile nu sunt egale;
- comunicare persuasivă ;
- acțiuni comune și sprijin reciproc ;
- relații foarte bune profesionale, ne consultăm, ne ajutăm, pentru a reuși în activitățile noastre individuale și comune;
- informare corectă și în timp optim.

DIALOGUL SOCIAL

OBIECTIVE

- asigurarea asistenței medicale de specialitate la timp și de calitate;
- procurarea de proteze și dispozitive medicale;
- consiliere și întocmirea dosarelor de pensionare;
- gratuitățile cu mijloacele de transport în comun;
- facilități la accesul la activitățile culturale, sportive, de so-cializare și comunicare, activități recreative, etc;
- acordarea de ajutoare materiale;
- colaborarea cu Poliția de Proximitate în vederea prevenirii unor acte antisociale a căror victime pot fi vârstnici;
- asigurarea legăturii cu alte servicii, instituții, însoțirea sau reprezentarea vârstnicului în diverse situații de ordin social (ADVOCACY);
- acordarea biletelor de tratament pentru pensionari;
- dezvoltarea serviciilor socio-medicale și medicale la domiciliu;
- activități desfășurate la cluburile pensionarilor;
- monitorizarea centrelor rezidențiale pentru pensionari;
- alte acțiuni în interesul persoanelor vârstnice aflate în dificultate.

REZULTATELE DIALOGULUI SOCIAL

- a crescut spectaculos interesul și responsabilitatea autorităților locale de soluționare a unor probleme concrete ale persoanelor vârstnice;
- INSTITUȚIA PREFECTULUI, CONSILIUL JUDEȚEAN VASLUI și primăriile s-au implicat în sărbătorirea a 50 de ani de la că-sătorie și a zilei de 1 octombrie "ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PERSOANELOR VÂRSTNICE";
- toți președinții organizațiilor de pensionari au acces direct și nelimitat la instituțiile publice locale și județene și la instituțiile deconcentrate ale statului, cu care colaborăm;
- avem o relație excelentă cu mijloacele mass-media locală, județeană și națională;
- a crescut încrederea autorităților publice locale și județene în puterea noastră de a fi reali parteneri;
- prin diferite forme organizatorice, gen „SFATUL BĂTRÂNILOR», „CLUBUL SENIORILOR SAU AL ÎNȚELEPTILOR” etc., autoritățile locale și județene folosesc cu bune rezultate experiența și expertiza unor specialiști pensionari în realizarea unor proiecte socio-economice în folosul comunităților locale;
- pensionarii din grupurile țintă au din ce în ce mai multă încredere în structurile organizatorice ale acestui segment de

populație și se alătură demersurilor acestora;

- dat fiind faptul că peste 54% din totalul pensionarilor lo-cuiesc în mediul rural a crescut interesul nostru pentru acest segment, ne deplasăm pe centre de comună și discutăm cu autoritățile locale probleme specifice acestor zone, stabilind măsurile ce se impun;

- la nivel local și județean s-au promovat și aplicat politici în vederea creșterii, diversificării și îmbunătățirii calității serviciilor sociale;

Sunt și funcționează cu bune rezultate servicii care pot soluționa cererile persoanelor în vârstă cu vulnerabilități. Monitorizăm calitatea serviciilor în cauză și intervenim când este cazul;

- pentru viitor ne propunem ca activitatea noastră să fie mai eficientă și cu rezultate mai bune.

PROBLEME DE IMAGINE

- ținem foarte mult la a avea o imagine pozitivă în spațiul public, conștienți că aceasta este și un mijloc de comunicare;
- legitimitatea, credibilitatea și eficiența muncii noastre pot influența politicile publice locale și județene;
- prin diferite forme de parteneriat acordăm autorităților publice locale consultanță de specialitate, aceasta con-stituindu-se într-o formă de influențare, a politicilor în cauză, în folosul persoanelor în vârstă;
- permanent urmărim reflectarea imaginii organizațiilor de pensionari și a C.J.P.V. – Vaslui în mass-media loca-lă, județeană și națională prin monitorizarea acesteia și analize de presă și de la caz la caz, luăm măsurile ce se impun;
- din activitatea noastră practică, am constatat că, relațiile personale cu reprezentanții mass media au un impact bun în demersurile noastre și putem prezenta oricând exemple concrete din acest punct de vedere.

PROPUNERI

La ședințele lunare ale Comisiei Permanente, să participe, prin rotație și 1-2 președinți ai consiliilor județene;

Personal consider că, la nivel central, C.N.P.V.-București nu a acționat mai eficient pentru a pătrunde în spațiul public și nu este cunoscut de masa pensionarilor ca fiind principala structură or-ganizatorică care să le apere interesele în relațiile cu autoritățile centrale, respectiv președinție, guverne și ministere.

De subliniat: că Legea 16/2000, cu modificările și completă-rile ulterioare, a atribuit C.N.P.V.-București un status foarte bine determinat și precizat. Dar, acest lucru nu este suficient. Din punctul nostru de vedere, sunt multe lucruri de făcut pentru a răspunde practic așteptărilor pensionarilor și persoanelor în vârstă și mai ales celor cu probleme materiale și socio-medicale, care nu sunt puțini la număr. Cu alte cuvinte, această structură națională să-și îndeplinească în mod profesionist rolul stabilit prin lege și așteptat de societate, pensionari și persoanele în vârstă.

În ce ne privește pe noi, suntem sinceri și cu adevărat conștienți că, mai avem multe de făcut în modul nostru de a co-munica și acționa în soluționarea problemelor cu care se confruntă persoanele în vârstă. Vom acționa în această direcție, accentul fi-ind pus pe influențarea unor politici locale și naționale în folosul acestui important segment de populație.

EMINESCU LA OITUZ

În zilele de 21-22 iunie 2014, ca un corolar al manifestărilor dedicate Poetului Național, a avut loc Simpozionul „Mihai Eminescu. 125 de ani de la trecerea

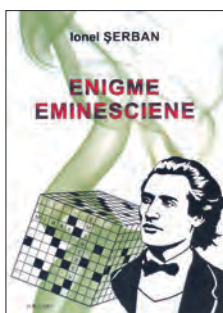
Marius Florin Bocan
la prima întâlnire rebusistă.

în Eternitate”, desfășurat în locul numit Piștoaia, sat Hârja, comuna Oituz, județul Bacău, în cadrul celei de a IV-a ediții a „Casei rebusiștilor”.

Au participat rebusiști din Abrud și Câmpeni (Alba), Turnu Măgurele, Mărășești, Onești și, bineînțeles, Bârlad.

Cu acest prilej, Ionel Șerban și-a prezentat volumul „Enigme eminesciene”, apărut la Editura PIM din Iași, în 2014, ce conține careuri inspirate din creația poetului. Totodată, a oferit participanților în cadrul unui Concurs de dezlegare careul „Mihai Eminescu”.

Serghei Coloșenco a oferit placheta cu numărul 100 din colecția „Biblioteca rebus”, fiind cea de a XIX-a dedicată lui Mihai Eminescu, o antologie cu câte un careu și enigme din cele 18 plachete apărute în anii anteriori.

A urmat prezentarea panourilor cu lucrări inspirate din creația eminesciană: careuri și enigme. Unul dintre panouri, intitulat „Eminescu în Gorj” a fost expedit

de Nelu Vasile din satul Turburea, județul Gorj. L-a inspirat șederea poetului la conacul de la Florești al junimistului Nicolae Mandrea (1842-1910).

Celelalte panouri au fost realizate de Ionel Șerban, Serghei Coloșenco, Bogdan Artene, Costel Filiuță și Florian Pricop.

Serghei Coloșenco a prezentat și numărul 99 al colecției sale intitulat „Prozopoeme” din care a citit proza „Dorința”, din titlurile poeziilor lui Mihai Eminescu, pe care o reproducem:

Frumoasă-i sara pe deal!

Stam în fereasta susă, sătul de lucru, și privesc orașul furnicar.

Gândind la tine, Diana, în singurătate, un farmec trist și neînțeles mă făcu să întreb: de ce nu-mi vii?

Și dacă apari să dai lumină, ca o făclie, într-o lume de neguri, dovedești o dragoste adevărată.

Acum, departe sunt de tine, se bate miezul nopții, iar eu rămân cu gândiri și cu imagini.

Horia

*

Pe lângă manifestările dedicate Poetului Național au mai avut loc și alte activități rebusiste. Astfel, dezlegătorii careului despre creația lirică a lui Mihai Eminescu (autor Ionel Șerban) au fost, în ordine: 1) Marian Gîzea, Turnu Măgurele, 2) Eugen Mihu, Câmpeni, 3) Dumitru Cioflica, Abrud.

Ionel Șerban a lansat numărul 19 al revistei trimestriale „Alb și negru”, fiecare participant primind câte un exemplar. Numărul a fost sponsorizat de Ciprian Oglan, din Hârja, stabilit în Toulouse (Franța).

De menționat că rebusistul Emanoil Sterescu, din

Dumitru Guinea, Lucian Stăncescu și Costel Filiuță sătui de plăcintele „poale-n brâu”.

Curtea de Argeș, a fost „prezent” la Simpozion cu sticla de rachiu din pere și mere, preparat de el, și trimisă prin poștă ca să se bea „un păhărel în sănătatea tuturor rebusiștilor din România”.

Serghei Coloșenco și-a prezentat cele trei volume tipărite special pentru această întâlnire la Editura „Sfera” din Bârlad: „Mihai Eminescu”, antologie, fiind numărul

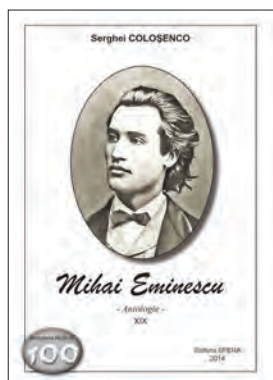
100 al colecției „Biblioteca rebus”, „Prozopoeme” și „Zoo rebus”, vol. 2.

Fiecare rebusist a fost distins cu o Diplomă de participare, plus gazda pensiunii.

În pauza dintre prânz și cină, la o cafea și la un pahar cu vin gălbui, organizatorii au oferit trei frumoase Cupe: lui Eugen Mihu, Câmpeni, - din partea revistei „Alb și negru”, lui Dumitru Cioflica,

Abrud, - din partea revistei „Labirint” și Cercului rebusist „Turris” din Turnu Măgurele, pentru întreaga activitate rebusistă.

La sfârșitul primei zile, după acordurile muzicale oferite de bârlădeanul Maricel Fichiu la acordeon, prolificul Serghei Coloșenco a dăruit prietenilor rebusisști câte un exemplar din cărțile lui apărute în anii anteriori: „Cronograme”, „Geografie enigmistică”, „Zoo rebus”, vol. I, „Cărți de vizită”, „Limba și literatura română”.

*

Ziua a doua a Simpozionului a debutat în prezența unui soare cald și prietenos.

În așteptarea micului dejun, Serghei Coloșenco le-a oferit celor prezenți la mese un meniu... rebusist, delectându-i cu fragmente „la temă” din volumul său „Rebus culinar”.

Printre cafelele aburinde, oaspeții au scris impresiile lor în „Cartea de onoare”. Spicuim din cele notate: „Primirea invitaților a fost fără cusur, agapa rebusistă a fost plină de haz. Păcat că nu se organizează

Dumitru Guinea, Dumitru Cioflica, Lucian Stăncescu, Costel Filiuță, Marius Florin Bocan, Florian Pricop, Dorin Prodan, Ionel Șerban, Marian Gîzea și Eugen Mihu (în picioare).
Dorel Cârstea și Serghei Coloșenco (jos).

Eugen Mihu, Costel Filiuță, Dumitru Guinea, Dorel Cârstea, Ionel Șerban, Lucian Stăncescu, Maricel Fichiu, Dorin Prodan. În cerdac: Marian Gîzea, Serghei Coloșenco și Dumitru Cioflica.

O amintire de neuitat de la Slănic Moldova.

astfel de întâlniri mai des" (L. Buture), „Am avut o mare bucurie să-l cunosc „ceva mai târziu" pe domnul Serghei Coloșenco" (D. Guinea), „A fost un prilej de întâlnire care mi-a produs multă plăcere, fapt pentru care aduc mulțumiri organizatorilor, urări de bine și sănătate" (M. Gîzea), „Această zi (21.06.2014) nu poate fi uitată de mine. Scriu acest lucru, nu pentru faptul că e prima mea prezență la o șuetă rebusistă, ci pentru modul în care am fost primiți de oameni aleși" (M.F. Bocan), „Am fost impresionat de tot ce am trăit la această întâlnire, pentru mine fiind prima" (D. Cioflica), „Cu deosebită stimă și considerație pentru d-l Coloșenco, pentru neobosita activitate în domeniul rebusistic și publicistic" (E. Mihu).

S-au făcut fotografii de grup la Pensiunea „Margareta" și la „Casa rebusiștilor", acolo unde gazda a servit invitații cu... gogoși calde.

Lucrările Consfătuirii rebusiste s-au încheiat în jurul orei 12 (22 iunie 2014), când oaspeții, ghidați de Lucian Stăncescu, au plecat să viziteze stațiunea Slănic Moldova, cu gândul reîntâlnirii la ediția a V-a, din 2015.

În cerdacul „Casei rebusiștilor" zâmbesc mulțumiți de reușita întâlnirii Lucian Stăncescu, împreună cu soții Coloșenco.

Text și foto: **Florian PRICOP**

SILVICĂ

(Rebo eliptic anagramat:
8 + (6) = 13)

(Francisc,
1877-1953)

PICTOR

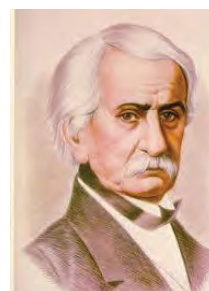
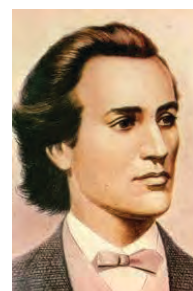
(Rebo metagramă anagramată:
8 + XEXXX = 3, 10)
O

(Nikolaus,
1802-1850)

PE LA MĂNĂSTIRI

(Rebo metagramă anagramată:
XXIXXXX + XXXCXX = 4, 5, 5)
T L

GIGANTICE

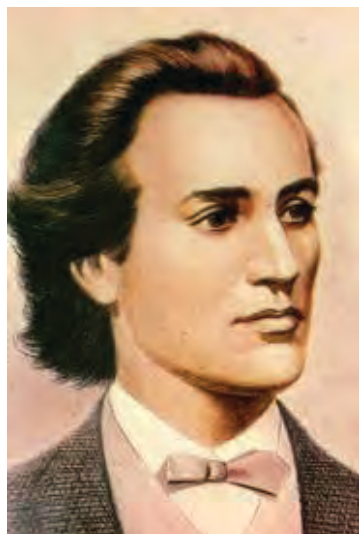
(Rebo eliptic anagramat: 8 + 4 + (4) = 15)

(Pierre; 1850-1923)

Dezlegări:

Silvică: MESTECĂNIȘURI (Eminescu + Șirato).
Pictor: ION MUSCELEANU (Eminescu + Lenau).
Gigantice: INCOMENSURABILE (Eminescu + Bran + Loti).
Pe la mănăstiri: SECU, NEAMȚ, SIHLA (Eminescu+Asachi).
Eminesciana: CLIPA, ARCAT, LAGAR, DAUNE, AB, LACUL, TN, RIDAT, LIVID, ELITA, TUICA, A, A, BUNIC, ROTIT, AMARA, ELANI, NA, O MAMA, TV, ANOZI, URARI, LATIN, SIPET.
Trei poezii: SARMIS; O, RĂMÂI; ȘI DACĂ (măr+os+im+răs).
Titluri: REPLICI; O, RĂMÂI; FREAMĂT DE CODRU (foci+lame+capre+tauri+dromaderi).
Titluri: ECO; SARMIS; EPIGONII; MARIA TUDOR (emu+găină+șoim i+dropie+scorțari)

EMINESCIANA

1)Interval de timp foarte scurt
 ■Vizibile. 2)Schimbător. 3)Frig la picioare!
 4)Clădire impunătoare. 5)A indica. 6)Arcuit ■Ajuns la maturitate.
 7)Cursă automobilistică. 8)Împreună.
 9)Străvechi. 10)Acoperișul de pânză la o terasă. 11)Tabără militară.
 12)Prejudicii. 13)Primele litere!
 14)POEZIE. 15)Catene! 16)Cutat.
 17)POEZIE. 18)Palid la față.
 19)POEZIE. 20)Floarea societății.
 21)Băutură alcoolică. 22)Tatăl tatălui meu ■Ceva neobișnuit. 23)Sensibilă.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10
11						12				
13			14						15	
16		17				18		19		
20						21				
22	23		24	25		26	27		28	29
30						31				
32									34	
35		36				37		38		
39						40				

24)Saltimbanci. 25)Familie (fig.). 26)Învârtit ■Perechea lui Romulus. 27)Ceramiști. 28)Unul cu altul. 29)Cusut pe margini. 30)Lac în Bărăgan. 31)Animale nordice. 32)Poftim! 33)POEZIE. 34)Televiziune (abr.). 35)Electrozi pozitivi. 36)De la (od.). 37)Felicitări. 38)Ape în Japonia! 39)Roman. 40)Cufăr de lemn.

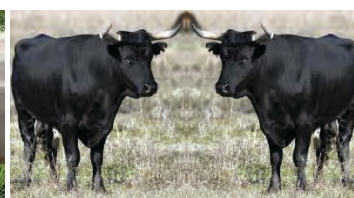
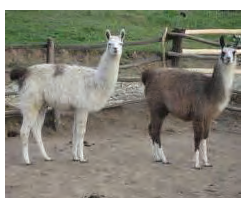
TREI POEZII

(Rebus criptografic reflexiv: 6; 1, 5; 2, 4)

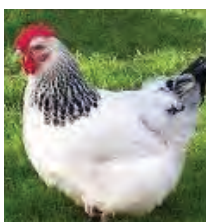
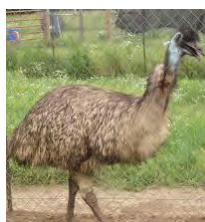
TITLURI

(Rebus anagramat: 4 + 4 + 5 + 9 = 7; 1, 5; 7, 2, 5)

TITLURI

(Rebus anagramat: 3 + 5 + 5 + 6 + 8 = 3; 6; 8; 5, 5)

NOTĂ: Jocurile din această pagină au fost prezentate la EXPOREBUS de la Ediția a IV-a „Casa rebusiștilor”, Oituz, 21-22 iunie 2014.

Suceava
20 aprilie 2014

Stimate domnule președinte,

Ca mult respect și cu admirație,
vă transmit dorința ca Sărbătorile Sfinților
Tate, să vă aducă dumneavoastră personal
și colectivului pe care îl conduceți, lumină
și bucuria Luminii Domnului nostru Iisus Hristos.
Vă doresc, de asemenea:

„Sărbători fericite, cu multă sănătate,
cu fide serină, putere de muncă, împlinire
și multe bucurii!”

Folosesc privilegiul celei mai mari
Sărbători, pe care o trăim zilele acestea
și vă felicit cu sinceritate și deosebită
considerație, pentru toate realizările româ-
nilor pe care le-a obținut de-a lungul
timpului, unitatea ce o conduceți cu multă
măiestrie și competență.

Ca bărlădeană, am asistat, cu
admirație la evoluția deosebită a acestei
unități, timp de 25 de ani, de când
am privilegiul să fiu membră a
C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad.
(din octombrie 1989)

Cu stimă și cu multă apreciere,
vă urez multă sănătate, putere de
muncă și succes deosebit, pentru a
obține noi și mari realizări în toate
activitatea C.A.R.P. „Elena Cuza” din
Bârlad, pe care noi, pensionarii o
considerăm cu mândrie „Casa noastră”.

Cu deosebită considerație,
Prof. Gopina Lupșan

Rezultatele la Concursul de Tenis de masă “Tinere Vlăstare” ediția a II-a, 6 iunie 2014

Categoria	Premiul	Nume și Prenume	Instituția de învățământ
CLASELE PRIMARE	I	STOICA TIMEEA VIVIANA	Sc „M.C. Epureanu”
	II	VASILESCU IUSTIN	Sc „M.C. Epureanu”
	III	PINTILIE ANDREI VALENTIN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
FEMININ GIMNAZIU	I	ROMAȘC ANDRADA	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
	II	COSTIN BIANCA	Sc „M.C. Epureanu”
	III	CHIRIAC ALEXANDRA	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
MASCULIN GIMNAZIU	I	OASENEGRE RADU MARIN	Sc „M.C. Epureanu”
	II	HOGAȘ FLAVIUS	Sc „M.C. Epureanu”
	III	URSU ȘTEFAN	Sc „M.C. Epureanu”
FEMININ LICEE	I	DAVID MĂDĂLINA	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	II	DAMIAN ALEXANDRA IOANA	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	III	IVĂNESCU ALINA	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
MASCULIN LICEE	I	PAHOME NICU	Coleg „Ghe Rosca Codreanu”
	II	TĂNASE FELIX	Coleg „Ghe Rosca Codreanu”
	III	LUNGU ȘTEFAN	Coleg „Ghe Rosca Codreanu”
Diplomă participare		AGACHE VASILE	Sc „M.C. Epureanu”
Diplomă participare		NOEA IOANA	Sc „M.C. Epureanu”
Diplomă participare		MĂLUȘ ANDREI	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
Diplomă participare		NEAGU OVIDIU	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
Diplomă participare		STAN ADELIN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
Diplomă participare		COMĂNESCU CRISTI	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
Diplomă participare		TACHE RADU	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
Diplomă participare		PAȘCANU TUDOR	Coleg „Ghe Rosca Codreanu”
Diplomă participare		DANIȘ VICTOR	Coleg „Ghe Rosca Codreanu”
Diplomă participare		MIHAI DAN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”

Rezultatele la Concursul de ȘAH „Tinere Vlăstare” – ediția a II-a

Categoria	Locul	Nume și Prenume	Instituția de învățământ
CLASELE I - IV FEMININ	I	ANGHELUȚĂ DIANA	Sc „George Tutoveanu”
	II	PETROV MĂDĂLINA	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
CLASELE I - IV MASCULIN	I	POSTOLACHE SEBASTIN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
	II	VASILESCU IOAN IUSTIN	Sc „Manolache Costache Epureanu”
	III	DIMCEA ERIK GABRIEL	Sc de Muzică și Arte Plastice „N.N Tonitza
	IV	DAMIAN ANDREI	Sc „Vasile Pârvan”
	V	AGACHE VASILE	Sc „Manolache Costache Epureanu”
	VI	DĂNILĂ MATEI CONSTANTIN	Sc „George Tutoveanu”
	VII	ȘERBAN RAREȘ	Sc „George Tutoveanu”
	VIII	BIGU BOGDAN ȘTEFAN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
	IX	STOIAN CRISTIAN	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
	X	LUPU MIHNEA	Sc „Iorgu Radu”
	XI	GRIGORAȘ GABRIEL	Sc de Muzică și Arte Plastice „N.N Tonitza
	XII	BÎLBÎIE ALEXANDRU IONUȚ	Sc „Iorgu Radu”
		SEBENI MITRUT GABRIEL	Cel mai tânăr participant
CLASELE V - VIII	I	COȘULEA ERIC	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
		COSTACHE ANDREI	Sc „Episcop Iacov Antonovici”
CLASELE IX - XII	I	NEGEL VLAD	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza”
	II	MACOVEI SEBASTIAN	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	III	PANICA BOGDAN	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	III	CHILICI IONUȚ	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza”
	III	GHERMAN OVIDIU	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza”

Rezultatele la Concursul de Cros “Tinere Vlăstare” ediția a II-a, 8 Iunie 2014

Categoria	Locul	Nume și Prenume	Instituția de învățământ
FEMININ preșcolari	I	TILICI SORINA	Grădinița nr.6
	II	ȚĂRANU TEONA	Grădinița Liceului Pedagogic „Ioan Popescu”
	III	PÎSLARU PATRICIA	Școala „G. Tutoveanu” - clasa pregătitoare
FEMININ Clasa a-I-a	I	ANGHELUȚĂ DIANA	Școala „G. Tutoveanu”
	II	HAZU ANDREEA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	III	MILICA IOANA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
FEMININ Clasa a-II-a	I	MUNTEANU IOANA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	TOMA ALEXANDRINA	Școala „Vasile Pârvan”
	III	IOSIPESCU TAMARA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
FEMININ Clasa a-III-a	I	CUSS ELENA RALUCA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	FRUNZĂ ALEXANDRA	Școala „Tudor Pamfilie”
	III	TEODOR IRINA	Școala „Stroe Belloescu”
FEMININ Clasa a-IV-a	I	CRISTEA BUHUȘI ȘTEFANA	Școala Gimnazială Perieni
	II	GRIGORIU ROXANA	Școala „Vasile Pârvan”
	III	VAMĂ ALEXANDRA	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
FEMININ C clasele V-VI	I	ARTENI TEODORA	Școala Gimnazială Perieni
	II	MILEA DANIELA	Școala Gimnazială Pogana
	III	BRĂESCU GEORGIANA	Școala Gimnazială Perieni
FEMININ C clasele VII-VIII	I	CĂLIN ANA MARIA	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	II	IROD ALINA MIHAELA	Școala Gimnazială Perieni
	III	PLATON IONELA	Liceul Tehnologic „Ghenuță Coman” Murgeni
FEMININ C clasele IX-XII	I	PETREA MIHAELA	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	II	BUNU ANDRA	Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”
	III	BAHRIM LARISA	Liceul Tehnologic „Ghenuță Coman” Murgeni

Categoria	Locul	Nume și Prenume	Instituția de învățământ
MASCULIN preșcolari	I	FANCU ALEX CRISTIAN	Școala „Manolache Costache Epureanu” - clasa pregătitoare
	II	CHELARU ȘTEFAN	Școala „Episcop Iacov Antonovici” - clasa pregătitoare
	III	GHEORGHIU ANDREI	Școala Gimnazială Grivița - clasa pregătitoare
MASCULIN Clasa a-I-a	I	NĂSTASE DRAGOȘ	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	GÎNDAC IONUȚ	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	III	TOMA ALBERT	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
MASCULIN Clasa a-II-a	I	PELIN MARIAN	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	II	GHEORGHIU MARIAN	Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
	III	RĂDUCANU PETRIȘOR	Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
MASCULIN Clasa a-III-a	I	CĂLIN NARCIS	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	II	PINTILII ANDREI	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
	III	TOMA ROBERT	Școala „Episcop Iacov Antonovici”
MASCULIN Clasa a-IV-a	I	MOISEI ANTONIO	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	II	CODREANU ROBERT	Școala Gimnazială Perieni
	III	DUMBRAVĂ ȘTEFAN	Școala „Stroe Belloescu”
MASCULIN C clasele V-VI	I	CIROI CIPRIAN	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	II	PETRILA SEBASTIAN	Școala „Stroe Belloescu”
	III	URSU MARIAN	Școala Gimnazială Pogana
MASCULIN C clasele VII-VIII	I	CONDURACHE FLAVIUS	Școala „Manolache Costache Epureanu”
	II	GEANĂ IONUȚ	Școala „Stroe Belloescu”
	III	GHEORGHIU FLORIN	Școala „Stroe Belloescu”
MASCULIN C clasele IX-XII	I	BOSTACA ANDREI VALENTIN	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	II	STAN COSMIN	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”
	III	ONU DAN IONUȚ	Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”

Rezultatele de la Tombola crosului “Tinere Vlăstare” ediția a II-a

Nume și prenume	Premiu
BRATULEANU ANDREI	TABLETA
BICLE VLAD	BICICLETA
CHELARU STEFAN	CD. POVESTI
VRABIE IOANA ANASTASIA	CD. POVESTI
TATARU TEONA	CD. POVESTI
MOCANU LEONARDO	CD. POVESTI
NEAGU ROBERTO CATALIN	CD. POVESTI
SEBENI MITRUT GABRIEL	CD. POVESTI
DOBREA FABIO	CD. POVESTI
DANA ALEXANDRU	CD. POVESTI
PISLARU PATRICIA	CD. POVESTI
COMAN TIBERIU	CD. POVESTI
PANAINTA ALEXANDRU	CD. POVESTI
CHELARU ANDREI	CD. POVESTI
GHEORGHIU ANDREI	CD. POVESTI
GHEORGHIU CATALIN	CD. POVESTI
FANTU ALEX CRISTIA	CD. POVESTI
TILICI SORINA	CD. POVESTI
TUTU IRINEL	CARTE DE PETRUS ANDREI
MILEA DANIELA	CARTE DE PETRUS ANDREI
MARINESCU MIRUNA	CARTE DE PETRUS ANDREI
SIRBU ROMEO	CARTE DE RUGACIUNI
POPA ALINA	CARTE DE RUGACIUNI
DONOSE RAZVAN ANDREI	CARTE DE RUGACIUNI
ALEXA RADU ANREI	CARTE „CINCI MILENII DE RAZBOI SECRET”
GHEORGHIU TONI	2 INVITATII TEATRU
ANTOHI CARMEN	2 INVITATII TEATRU
DARIE NURIA	2 INVITATII TEATRU
URSU MADALINA	2 INVITATII TEATRU
NASTASE DRAGOS	2 INVITATII TEATRU
SULERU IONUT	2 INVITATII TEATRU
CAVALERU MARIAN ANDREI	2 INVITATII TEATRU
CALIN AUREL	2 INVITATII TEATRU
CIOBANU COSMIN	2 INVITATII TEATRU
CALIN NARCIS	2 INVITATII TEATRU
PLETOSU CRISTI	2 INVITATII TEATRU
PISLARU PATRICIA	2 INVITATII TEATRU

ANDREI COSMIN	2 INVITATII TEATRU
GHEORGHIU MARIAN	2 INVITATII TEATRU
CROITORU ROXANA	2 INVITATII TEATRU
MOCANU COSMIN VALENTIN	2 INVITATII TEATRU
STAN ADELIN	2 INVITATII TEATRU
DRAGUT OVIDIU	2 INVITATII TEATRU
PINTILE ANDREI	2 INVITATII TEATRU
CARIMAN GABRIELA	2 INVITATII TEATRU
AVRAM MINA	2 INVITATII TEATRU
CRISTEA BUHUSI STEFANA	2 INVITATII TEATRU
POTIRNICHE IONUT	2 INVITATII TEATRU
STAN COSMIN	2 INVITATII TEATRU
COJOCARU ROBERT	2 INVITATII TEATRU
MIRONICA GABRIEL	2 INVITATII TEATRU
CODREANU ROBERT	2 INVITATII TEATRU
DUMITRIU FLORIN	2 INVITATII TEATRU
TOMA ROBERT	2 INVITATII TEATRU
CHIRIAC MARIAN	2 INVITATII TEATRU
GHEORGHIU ANDREI	2 INVITATII TEATRU
TEODOR IRINA	2 INVITATII TEATRU
GHEORGHIU FLORIN	2 INVITATII TEATRU
STOIAN CRISTIAN	2 INVITATII TEATRU
DUMITRASCU MIHAELA	2 INVITATII TEATRU
PINTILIE DELIA	2 INVITATII TEATRU
MUNTEANU CONSTANTIN IONUT	2 INVITATII TEATRU
CUSS ELENA RALUCA	2 INVITATII TEATRU
SANDULACHE RARES STEFAN	2 INVITATII TEATRU
DIACONU DELIA	2 INVITATII TEATRU
URSACHE SEBI	2 INVITATII TEATRU
DANILA MATEI	2 INVITATII TEATRU
COSTIN ION	2 INVITATII TEATRU
BANU FABIAN	2 INVITATII TEATRU
CALIN ANA MARIA	2 INVITATII TEATRU
CERNAT OTILIA GABRIELA	2 INVITATII TEATRU
BICLEA VLAD	2 INVITATII TEATRU
FANTU EMA	2 INVITATII TEATRU
MICSA SOFIA	2 INVITATII TEATRU
AGACHE VASILE	2 INVITATII TEATRU

PERSOANE DE BUNĂ CREDINȚĂ CARE AU CONTRIBUIT ÎN ANUL 2013 LA PROTECȚIA SOCIALĂ A MEMBRILOR ASOCIAȚIEI NOASTRE

Mulțumim tuturor persoanelor juridice și fizice, membrilor asociației, voluntarilor și colaboratorilor, precum și tuturor celor care ne-au sprijinit în anul 2013 în acțiunea noastră de a asigura bunăstare materială și spirituală membrilor noștri. Le purtăm adâncă recunoștință și le dorim ca Dumnezeu și Maica Domnului să le răsplătescă înmii. Valoarea totală a sprijinului material și bănesc (donații și sponsorizări) este de 392.002,94 lei.

Dintre cele 11.188 de persoane fizice și juridice care ne-au sprijinit, enumerăm:

MICROSOFT prin programul Techsoup	S.C. GAMISOFT	Micu Eugen	Burghilea Lucica
S.C. HOFIGAL EXPORT IMPORT S.A.	S.C. VERBO	Nechita Ioan	Rîpan Rodica
2% din impozitul pe venit (929 persoane)	INTERNATIONAL S.R.L.	Muntianu Maria	Grigoras Florin
S.C. CONFECTII S.A.	S.C. DIC AUTO S.R.L.	Bostaca Mihaela	Chituta Frosica
I.I. ROMAȘC C. ALEXANDRU	S.C. QUBITS S.R.L.	Budeanu Gheorghe	Clisu Cristian
Campania "Ajutați-ne să cumpărăm un ecograf"	S.C. DAMAR GENERAL	Roșca Valentin	Coman Maricica
(10.025 persoane)	TRADING S.R.L.	Dobrin Ion	Cozma Ingrid
S.C. DACIA PLANT S.R.L.	S.C. TEAM PLAYER	Staș Ioan	Croitoru Corneliu
Federatia Nationala a Pensionarilor din Romania	BUSINESS S.R.L.	Goraș Cezar	Maksim Gabriela
S.C. SOIAPRODUKT S.R.L.	S.C. COMPACTUS GRIMS	Marin Maria	Nenita Andreea
S.C. FARES TRADING S.R.L.	S.R.L.	Chihaia Gheorghe	Nenita Sorin
S.C. OTED GRUP S.A.	S.C. ALGO S.R.L.	Ilie Petru	Roibu Veronica
S.C. LIKOMAR COMPROD S.R.L.	SC ELECTROINST	Rîpan Sorin	Siberescu Viorel
S.C. COZELVIMON S.R.L.	SCÎNTEIE SRL	Gherasim Luca	Tudorascu Paula
S.C. TRITON S.R.L.	S.C. VIPP FASHION S.R.L.	Apostol Grigoriță	Țurcanu Gina
S.C. SANO VITA S.R.L.	I.I. CAVALERU N. MARIA	Iacob Teodor	Avarvari George
S.C. ECHO PLUS S.R.L.	S.C. VEGIS S.R.L.	Mihai Andrei	Boros Dumitru
S.C. MEDICER BIOS S.R.L.	S.C. LIBRARUL TAU S.R.L.	Chelaru Daniela	Totolici Ionut
S.C. APCOST S.R.L.	S.C. ZOLDVADASZ	Chelaru Victoraș	Capraru Viorel
S.C. PONTICA INVESTMENT S.R.L.	INTERNAȚIONAL S.R.L.	Potîrniche Daniela	Creangă Ion
S.C. BIONATIV S.R.L.	Romasc Nelu - Voinesti	Potîrniche Virgil	Florea Maria
S.C. F 64 STUDIO S.R.L.	Dima Dumitru	Siberescu Tincuta	Năstase Traian
S.C. ANTURIUM PRODUCȚIE COMERT S.R.L.	Mihai Nicolaie	Comănescu Claudia	Torcescu Ștefan
S.C. ALICE&CRISTI FARM S.R.L.	Dobrin Fanica	Filip Stelian	Bădrăgan Ioan
S.C. GELIMAN S.R.L.	Rîpan Adriana	Munteanu Luminita	Iftimie Lenuta
S.C. MARALCOM S.R.L.	Fitcal Mircea	Petrea Claudiu	Iftimie Virginiea
S.C. OVISIM COMERCIAL S.R.L.	Hriscu Vlad	Rancu Liviu	Iorgu Mihaela
S.C. DEPAL S.R.L.	Cozma Cristian	Tanase Veruta	Huștiu Mariana
S.C. SERMETO S.R.L.	Hriscu Cristina	Teodoru Dana	Bagu Laura
S.C. BAMBUS S.R.L.	Rădescu Liviu	Enache Roxana	Nenița Andreea
S.C. GREEN POWER DISTRIBUTION S.R.L.	Mihai Lenuța	Codreanu Tatiana	Petrea Virginica
S.C. PROVITA NUTRITION S.R.L.	Fitcal Silvia	Gifu Maricel	Tufaru Mihaela
S.C. TIS FARMACEUTIC S.R.L.	Stoica Dorina	Pavel Livia	Bizim Anica
S.C. OȚET-PROD SIMILA S.R.L.	Arama Alexandra	Pislaru Camelia	Neagu Dorel
S.C. METRO CASH&CARRY S.R.L.	Pruteanu Liliana	Gavrilă Mariana	Prisecaru Victoria
S.C. BERLIN S.R.L.	Talpa Milica	Cernat Romică	Turcanu Lenuta
S.C. COSMOTE ROMÂNIA S.R.L.	Talpa Aurica	Ciobîcă Paraschiva	Chiriac Mitrita
	Rippan Rodica		

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "Elena Cuza"
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2, cam. 13
Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933
E-mail: revista@carpbarlad.ro
Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

PROGRAMUL CULTURAL ARTISTIC „AȘTEPTÂND ÎNVIEREA LUI HRISTOS... AȘTEPTĂM ÎNVIEREA NOASTRĂ”,

organizat în ziua de **12 APRILIE 2014** la Casa de Cultură „George Tutoveanu”
Bârlad, dedicat sărbătorilor de Florii și Învierea Domnului

1. Mesajul Casei de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” Bârlad:
Cu ocazia Intrării în Ierusalim și a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, vă urăm ca Aceasta să vă picure în plinul inimii dumneavoastră dorul Său cel sfânt: dor de mântuire, dragoste de Cruce, luminarea minții, curăție în inimă și cuget, curaj, speranță și credință dreaptă.

Să vă lumineze mințile, să vă sporească în toată fapta bună, în căutarea adevărului, a frumuseții, a păcii și iubirii adevărate.

2. Ansamblul coral „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza”, coordonat de profesor Mihăilă Maria, a interpretat:

- „Anotimpurile” - muzica Robert Schumann
- versuri A.C. Niculescu
- „Zburați cântări”
- „Florica” - muzica Francisc Hubic
- versuri populare
- „Eu sunt Învierea” - muzica I. G. Brătianu
- la vioară Constantin Țaga
- la flaut George Ștefan
- „Corul sclavilor” - muzica Giuseppe Verdi
- text adaptat I. Miclea

3. Ansamblul folcloric „Rapsozii Iweștilor” a interpretat:

- „Prea milostivă Maică”
- „O Măicuță Sfântă”
- „Salcia” cu participarea lui George Forcos Palade
- poezia „Străinul” - recită Daniela Crăciun,
- „A bătut la ușa ta” - interpret George Forcos Palade

4. Grupul coral „Sfinții Împărați Constantin și Elena” din Perieni coordonat de preot Andon Petru elevii claselor VI - VII au interpretat:

- „Hristos din morți a înviat”
 - „Hristos a înviat”
 - „Crucea sfântă părăsită” de Ion Popescu Pasărea
 - „Iartă-mă” de Nicolae Moldoveanu
- elevii claselor IX - X au interpretat:
- „Cămara Ta, Mântuitorule” de Nicolae Lungu
 - „Cu trupul adormit” de Nicolae Lungu
 - „Avem o mândră țară” versuri George Coșbuc

5. Grupul coral ortodox „Eleison” a interpretat:

- „Tatăl nostru” - compozitor Cătălina Ciorăscu
- „Azi cu toți să prăznuim” cântare ortodoxă

6. Grupul „Voioșii” din satul Fedești, comuna Șuletea a interpretat:

- „Pe Tine Te laudăm” după o cântare greacă, cântare închinată Maicii Domnului

- Psalm 135
- „Tu, Țară, adu-ți fiii înapoi ! ”
- „Doamne, ocrotește-i pe români”
- „Cântec pentru Bucovina”

7. Corul „Anastasis” al Parohiei „Învierea Domnului” și „Sfânta Ecaterina” Bârlad au interpretat:

- „Miluește-mă, Dumnezeu!” - compozitor Gheorghe Cucu
- „Tatăl nostru” compozitor Ciprian Porumbescu
- „Metanie” - versuri Radu Gir
- armonizare Tudor Gheorghe
- „Cuvine-se cu adevărat”

8. Corul cântăreților bisericești al Episcopiei Hușilor format din cântăreți ai Protopopiatului Huși, Vaslui și corul „Axios” al Protopopiatului Bârlad au interpretat:

- „Aleluia glas 8” - armonizat de Nicolae Moldoveanu
- „Cu noi este Dumnezeu!” glas 8 stihuri alese - armonizat de Nicolae Lungu
- „Cămara Ta” glas 3 armonizat de Nicolae Lungu
- „Până când, Doamne?” de Dmitro Bortnianski
- „Rugăciune” de Ion Popescu Pasărea
armonizare Anton V. Uncu
- „Eu sunt Învierea” de I. Brătianu
- „Hristos a înviat”

Prezentator: Preotul Paroh Ștefănică Teofil.

Prezentator: preot paroh Teofil Ștefănică. În fundal: Corul „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Grupul coral „Sfinții Împărați Constantin și Elena” Perieni

George Forcos Palade

Corul „Anastasis”

Grupul „Voioșii” din satul Fedești

Ansamblul folcloric „Rapsozii Ivestilor”

Corul cântăreților bisericești al Episcopiei Hușilor

Grupul coral „Sfinții Împărați Constantin și Elena” Perieni

Marcel Guguianu
(1922-2012)

„Lolita”

„Nud”